

ПЕТЪР БОБЕВ
СИМБА

chitanka.info

1

Дългокраката импала^[1], изящна и пъргава, продължаваше да дразни лъвицата, уверена в безопасността си. Тя се втурваше насреща ѝ, сякаш сама щеше да се метне в прострените лапи, и едва на няколко метра от нея започваше да подскача на едно място и да топурка с тънките си копитца, докато разгневената хищница връхлетеше насреща ѝ с глух, задавен рев като жълта мълния. Тогава изведнъж импалата се стрелваше през саваната. И когато посрамената лъвица се връщаше с подвита опашка и недоволно ръмжене към леговището си под оголения храст лофира, където я очакваха двете разтревожени лъвчета, антилопата отново дотичваше от далечината сред облаче червен прах. Сигурна беше, че вечната ѝ неприятелка няма да изостави децата си, за да гони някаква бързонога нахалница.

Лъвицата сподави яростта си. Сви се до децата си, които мигновено се завряха в нея да бозаят, и само от време на време изръмжаваше глухо, като удряше с изпънатата си като прът опашка по земята. Мъчеше се да не гледа танцуващия пред носа ѝ неуловим къс месо.

Улисани в тая вечно повтаряща се игра с живота, и двете не усетиха идващото бедствие. Не погледнаха настрана към прегорялото поле, проснало се до опушения кръгозор като замръзнал океан от кал. Над пожълтелите, измачкани от бурите треви, подобни на огромен пласт пресушено сено, тук-там се тъмнееха настръхнали непроходими храсталаци от бодливи мимози и тамарикси, а над тях извишаваха плоските си корони чадърести акации, като че ли подрязани отгоре от ножицата на грижлив градинар. Изправяха се като гигантски свещници подобните на кактуси млечки. Маранята трептеше, нажеженият въздух се люлееше в неравни размътени вълни, които увличаха цялата савана. Светът се люлееше в чудовищен привиден заетръс.

Лъвицата беше гладна, тъй както могат да огладняват само хищниците. Тревопасните не знаят що е истински глад. Достатъчно им е само да протегнат шии, за да се напасат. Тревата не бяга. А храната

на хищника има здрави нозе. Лъвицата не бе яла два дни. Не смееше да се отдели от дома си нито за минутка, защото тъкмо в тая минутка можеше да се примъкне хиената, ненаситна за лъвско месо; защото тъкмо в тая минутка от висините можеше да връхлети в смъртоносен устрем орелът.

Не! Нямахте да се отмести сега. Щеше да чака. А защо ли не се завръща другарката ѝ, която я отменяше понякога? Още снощи бе излязла на лов. Какво бе станало и с другаря им, черногривия лъв, който също така понякога оставаше да пази малките? Къде се губеха?

Набозали се бързо, двете лъвчета се отдръпнаха настрана и се заиграха безгрижно. Сякаш не бяха две лъвчета, а две пухкави златисти кълбета, нашарени с тъмни ръждиви петна като леопардчета. Майката отмести поглед от досадната антилопа. В същия миг в златистите ѝ ириси изгасна кръвожадният огън на незаситения глад, грейна тутакси някаква кротка радост, необикновена и сякаш неприсъща любов за това могъщо тяло и за тия хищни зъби. С неочаквана нежност тя лизна едното лъвче. Но дори и милувката ѝ беше лъвска. Подхванато от якия език, то неволно се търкулна по гръб, вирна безпомощно лапички и заскимтя като котенце.

Изведнъж лъвицата скочи настръхнала. Антилопата се бе спуснала като вятър към реката на изток. Виж, това вече не беше игра. Така се бяга само от ужас. В същия миг от запад се дочу странен шум, който бързо се превърна в луд тропот. Връхлетялото стадо от антилопи кана сякаш не я забеляза, а профуча край нея след изчезналата импала. На двеста метра встрани преминаха като побеснели канари десетина слона, които тръбяха тревожно с вирнати хоботи. Но скоро ги застигна и надмина табун зебри ведно с огромно ято щрауси, които размахваха в луд бяг чаталестите си крака. Накрая препускаха и два млади лъва. Ясно, приближаваше бедствие, пред което животните бяха забравили вековната си вражда — бедствие, по-страшно за тревояните от ненаситните хищници. Ето, зададе се с огромни скокове прекрасна пантера, понесла в зъби малкото си черно коте.

Полъхна вятър. Ала вместо прохлада той блъвна жар като напалена пещ и трясък, подобен на пушечна стрелба, който приближаваше с грозно заплашително фучене. Довеяният дим раздражни очите, задави дробовете им. Над гъстите кълба, застлали саваната, слънцето помръкна, превърна се в червена топка сред сивото

небе. Пожарът се носеше бързо насам. Той не пълзеше, той летеше над пресушената трева, която мигновено пламваше като барут и изригваше в ослепителни взривове от разноцветни искри. По-дребните обитатели на саваната: мишки, гущери, змии и костенурки, опитваха да се спасят от настъпващия огнен ваяк. Напразно. Разжарената лавина беше по-бърза от тях. Настигаше ги и ги обгръщаше в плющящите си ненаситни пипала, които за няколко мига ги превръщаха в сгърчени въглени. Безброй бръмбари и пеперуди се мъчеха да излетят по-нависоко и по-надалеч, да преварят смъртта, но и те изоставаха с опърлени криле, стопяваха се в догонващите ги пламнали вихрушки. Единствени птиците секретари тържествуваха в тая дива оргия на унищожението. Те се спущаха на земята пред самата огнена стена и извличаха оттам прогонените от пламъците животинки.

Лъвицата обезумя от безпомощен страх. Изправи се срещу приближаващата като лава стихия и изрева гръмогласно. После се хвърли напред, връхлетя тъй, както е връхлитала срещу всеки враг. А дълбоко в себе си беше уверена, че няма да я уплаши. Огънят е най-страшният звяр. Той не се бои от лъвски рев и от лъвски нокти. Изведнъж тя реши. Обърна се. Сграбчи едното си дете със зъби и побягна след отминалите стада. Насред път спря. Поколеба се. Върна се с два скока в бърлогата си при изоставеното лъвче, което скимтеше слисано пред непознатата заплаха. Посегна да налапа и него. Ала не успя. Дори нейните челюсти не можеха да поберат двете телца. А стихията приближаваше безпощадно бързо. Нещастната майка полетя със скорост, с която лъв напада бягаща газела. Достигна обраслия с камък и папируси бряг на пресъхналата река, която сега представляваше една кална вада, изпогазена и разкашкана от хиляди копита. Няколко крокодила, които още не бяха решили да се зарият в тинята, за да прекарат в летен сън сухия сезон, опитваха да удавят в плитките локви уловената антилопа. С няколко скока лъвицата прецапа реката, достигна отсрещния бряг и отпусна сред туфата розови безсмъртничета спасеното лъвче. После, без дори да го погледне, се върна назад, прегази водата и се хвърли в огнената стена, профуча към леговището си, където бе останала втората ѝ рожба. Не се замисли дали саможертвата и има някакво оправдание. Поддаде се на първия порив, обзел всеотдайното майчино сърце.

Злочестото лъвче не я видя повече. От тоя миг тя изчезна от живота му. Изчезна като хубав сън, който нямаше да го споходи никога вече, един сладостен сън, изпълнен с топлота и сигурност.

То скимтеше самотно, безпомощно, изоставено сред грозно шумолящите сухи треви. Трепереше и се взираше с ужасените си зеленикави очи в съскащото огнено чудовище, което ръмжеше от отсрещния бряг в безсилна ярост, което се заканваше настървено, огризвайки с разжарените си зъби последните сламки и бълвайки насам задушливи кълба нажежен дим. Уплашеното сираче запълзя подалеч от реката, по-точно зацапука тромаво върху неуверените си лапички, като се обръщаше боязливо да види дали няма да го настигне отново изчезналото топло и ласкаво същество.

Внезапно то се закова на място, озъби се настръхнало. Защото я позна, защото бе запомнило с каква зла настойчивост тази противна сгърбена хищница дебнеше край леговището им. Куцата хиена не го нападна веднага. Не се осмели. Очакваше всеки миг да връхлети като запокитена канара от сила и ярост любящата лъвица, пред чиято самоотвержена дързост никой в саваната не устоява. Денем хиената е по-страхлива. И ако пожарът не я бе прогонил от бърлогата ѝ ведно с другите животни, тя надали щеше да забележи лесната плячка. Сега страхът от пожара вече бе преминал и вечният глад отново бе завладял цялото ѝ същество. Огънят догаряше, спрян от пресъхналата река, а там, където доскоро фучеше дивата стихия като ураган от пламъци, сега изригваха последните гейзери искри и се стелеше тежък пушек като разкъсана мъгла. Самотни птици секретари бяха накацали сред топлатата пепел, за да се гощават до насита с печени гуцери и змии. Ниско над земята се виеха в нетърпеливи кръгове лешояди и щъркели марабу. Техните стесняващи се спирали сочеха местата, където лежаха по-едри жертви. Преди да открие лъвчето, хиената се бе запътила нататък, но сега вече беше друго, сега нямаше да се откаже от плячката, която сама се бе навряла в устата ѝ.

С гузно озъртане тя пристъпи напред. Решението беше взето, клетото същество беше обречено. Но макар и тъй малко, едва стъпило на крака, то щеше да загине достойно, настръхнало, готово за борба.

В следния миг Куцата отскочи назад, изскимтя и се озъби. Дочула бе бумтеж на мотор. Поколеба се — да се метне ли, да грабне плячката си и да бяга, или...

Лендроверът^[2] се оказа по-бърз от нея. Профуча, като се тресеше по пукнатините на почвата, и спря до разтрепераното лъвче, което при новата опасност се бе обърнало да я посрещне смело. Подвила опашка, хиената побягна с гърбавия си галоп към реката, към пируващите лешояди и марабу. Още в движение от колата скочи тъмнокож ловец, облечен с фланелка без ръкави и с къси дочени панталони, обут със сандали от автомобилна гума, която според туземците отпъждала змиите. Той притича към наеженото зверче и замахна с копието си.

— Кирагангано! — извика европейецът зад волана. — Не го убивай!

Кирагангано се обърна.

— Това е симба, Валтер! Лъв! Масаят убива лъвовете. А Кирагангано е масай.

Не беше нужно да го казва. Горделивата му осанка, напомняща за някогашното свободно племе, благородните черти на лицето му под черната кожа, по-правилни от чертите на слизация от колата германец, и удължените му уши с тежки медни обеци ясно издаваха безспорната му принадлежност към славните ловци на лъвовете. Валтер Руднер се усмихна.

— Ти пак забрави за какво сме тук.

Масаят сви рамене.

— Великите духове са направили човека и симба врагове. Но щом Валтер иска така, приятелят му Кирагангано няма да убие малката симба. И все пак, и да не я убие, тя ще умре, защото няма кой да я кърми.

Инспекторът по охраната на резервата пристъпи към ръмжащото лъвче. Той беше плещест рус великан с пооредяла червеникава коса, с дълги непохватни ръце и тромава походка. Цялата му фигура издаваше сила, само че някак скована, неумееща да се изяви, смутена сила, попаднала не на място в едно яко, но лениво тяло. Валтер се почеса неуверено по тила.

— Прав си! Как да спасим това приятелче?

Масаят отвърна с невъзмутимо лице:

— Кирагангано знае само да убива лъвовете.

Внезапно с неподозирана сръчност Валтер хвана отстъпващото заднишком зверче за кожата над плешките. Издигна го, както се взема

котенце, и го понесе към автомобила си. Щом го пусна в сандъка, то се свря ужасено върху запасната гума.

Масаят седна до шофьора, който натисна педала. Колата отново се понесе през саваната, като подскачаше и се тресеше лудо. Тя прегазя брода и се втурна през угасналото пожарище, вдигнала подире си дълга опашка от черен дим. Валтер нямаше право да кара предпазливо, ако искаше да обхожда редовно огромния си район. Заплатата му беше предостатъчна, но срещу нея се изискваха много умения. Отличен стрелец и познавач на дивеча, той беше длъжен да шофира като професионалист, да бъде и монтьор като професионалист. В саваната няма кой друг да отстрани повредата на колата ти. Освен това беше длъжен да разбира от медицина, за да може своевременно да дава първа помощ, да направи инжекция с противозмийски серум, да пристегне разкъсана артерия. И още нещо — длъжен беше да говори и на преобладаващото местно наречие освен суахили — това есперанто на африканските народи. Длъжен беше да борави не само със законите на лова, но и с всички закони на страната. Защото тук, далеч от администрация и власт, той беше всичко — и управител, и адвокат, и лекар.

За щастие пожарът не беше взел много жертви. Нямаше нужда да обикаля цялата област. Прелитащите лешояди посочваха точно труповете им. Валтер свърна към дома си, доволен, че малката речица тоя път бе успяла да прегради пътя на стихията. Всъщност пожарите са обикновено явление в пресъхналата савана. Ако не изгори старата трева, новата не би могла да поникне. И все пак има пожари и пожари. Хубаво би било, ако тъй, постепенно, ту тук, ту там изгаряше тревата, а не както понякога, в силен вятър, когато огненият валяк се понася като пламтящо наводнение, прелита през реките и догонва всички животни. В такива случаи се налага хората да опожаряват сами огромни пространства като преграда пред неукротимата стихия.

В далечината се появи тъмнозелена ивица, която бързо приближи, изду се, извиси се. Автомобилът се мушна през просеката в тропическата гора, която бе обградила в буйната си зеленина непресъхващата река. Скоро насреща, сред малкото сечище, се изправи домът му — едноетажна постройка, обрасла с пълзящи рози, с висок покрив против дъждовете, който му напомняше родината. Зад къщата се виждаше позеленял от мъхове навес и обор, затворен с яки резета. В

градината, засадена с мангови дървета, папая и авокадо, зад триметрова плетеница от бодлива тел пасяха десетина крави, няколко антилопи и едно носорогче на име Маршала. По външност то издаваше такава поразителна прилика с непоколебим военачалник пред решително сражение, че Валтер не бе устоял на изкушението да го кръсти с това име.

Когато Кирагангано влезе в двора, Маршала се спусна да се гали в краката му грубо и непохватно. Масаят го избута настрана с невъзмутимото си изражение и затвори вратата.

Валтер положи намереното лъвче на земята. Носорогчето пристъпи любопитно да го разгледа с късогледите си очи. После отскочи безразлично настрана. Кравите запръхтяха неспокойно и се отдръпнаха по-далеч от тази неестествена близост — не толкова от страх, колкото от благоразумие. Единствено магарето, наречено в миг на вдъхновение Александър Велики — израз на Валтеровото отношение към всички завоеватели, — прецени набързо обстановката и осъзна превъзходството си. Напреде му стоеше озъбено, но безопасно потомчето на най-безмилостните му наследствени врагове. Сега му се бе паднало да си отмъсти безнаказано. То приближи неусетно, сякаш пасеше с безразличие недоопосканите тръни, и изведнъж с добре премерено копито ритна малкото зверче, което отхвърча на два метра встрани, праметна се няколко пъти, ала не заскимтя от болка. Само изръмжа гневно и се втурна да ухапе нападателя си, който го посрещна с втори ритник. Валтер познаваше отлично характера на своето магаре. Ненапразно го бе удостоил с името на най-твърдоглавия пълководец през вековете. Той се бе опитвал твърде често да се отърве от него, бе го продавал няколко пъти и все без успех. То винаги успяваше да се отскубне от оглавника на купувача, за да се завърне при стария си господар с тържествуващ вид. А да го остави някоя вечер на лъвовете отвън оградата не се решаваше. Жал му беше. Не му се щеше и да го бие. От целия си опит, който не беше малък, от всичките си наблюдения изкусният ловец се бе убедил, че всяко същество откликва на доброто с добро. Всичките му опити с животни до днес потвърждаваха убеждението му. Единствен Александър Велики го опровергаваше.

Тоя път магарето се излъга. Господарят му не се стърпя. Защото ненавиждаше подлостта повече от всичко. А това нападение беше

направо подло. Той грабна един прът и наложи здраво побойника, който пък от своя страна съвсем не възнамеряваше да се остави безропотно на съдбата си, а риташе сърдито при всеки удар с пръта.

Валтер Руднер имаше известен опит и в отглеждане на бебета. Не бебета на хора — той беше закоравял ерген, — а на животни. Цялото население на дома му, наречен „Ноев ковчег“, беше откърмено от него. Всичките му питомци бяха сирачета, за които той се грижеше, додето отраснат, и тогава им предоставяше пълна свобода. Едни се връщаха при сродниците си в саваната, други, които се бояха от опасностите на свободата, оставаха под негова закрила. Затова суровите му колеги му бяха прикачили на подбив прозвището „Бавачката“.

А ето и Дребосъчката! Видяла го отдалеч, от висотата на своите пет метра, младата жирафа дотича със смешния си галоп до телената ограда — такава една непохватна като самия инспектор, с непропорционално къс труп за дългите си нозе и шия, някакъв неправдоподобен мелез на камила и леопард. Тя наведе глава, единствената красива част на огромното ѝ тяло, и го лизна приветливо с език. Валтер бръкна по навик в джоба си, извади бучка захар и ѝ я подаде мимоходом. Дребосъчката, кръстена тъй на шега при зачисляването ѝ в Ноевия ковчег, го бе напуснала преди година, но оттогава всяка вечер се отделяше от стадото си, за да му се обади и да си получи редовния бонбон.

Инспекторът отвори вратата на къщата и в тоя миг насреща му се метна хер Густав, шимпанзето му. Хер Густав се боеше да остава сам, затова при всяка обиколка го заключваха. И колкото беше непослушен вън, толкова по-примерно се държеше вътре. Отпускаше се само когато се прибереше Валтер, за него едновременно бавачка и бог, който го бе отгледал, след като го бе откъснал насила от трупа на майка му, убитата от пантера.

Хер Густав скимтеше, завираше устни в ухото му и се оплакваше нещо. Валтер го потупа успокоително по гърба и опита да се освободи от прегръдката му. Бързаше. Не знаеше откога не бе бозало спасеното лъвче. Шимпанзето се досети, че не е избрало сгоден момент за глезене, затова млъкна, отпусна обятията си и внезапно мушна ръка в джоба му, набара табакерата му, отвори я, извади си цигара. Господарят му щракна машинално запалката да му поднесе огън. Хер

Густав запуши, след което излезе на двора. Преди известно време тук бяха гостували трима кинооператори и от нямане работа бяха научили шимпанзето да пуши.

Седнал на прага с цигарата в уста, хер Густав видя лъвчето. Очите му светнаха. Надигна се и забърза към него, като разправяше нещо развълнуван. Заобиколи го, огледа го хубаво, после във внезапен порив го прегърна. Лъвчето изръмжа, опитвайки да го ухапе. Шимпанзето го плесна с лапа по муцуната и настръхналото зверче неочаквано притихна в косматите му обятия.

Валтер излезе от къщи с биберон в ръце. Той пое от Кирагангано, който вече бе успял да издои кравите, ведрото с млякото и напълни биберона. Не остави помощника си да нахрани новия им питомец. Очите на масая предупреждаваха решително, че няма да изпълни тая задача. Кирагангано не беше слуга, Кирагангано му беше приятел. Помагаше му като приятел, работеше като приятел, придружаваше го като следотърсач пак като приятел. Никой масай не е бивал роб, никой масай и сега не става слуга. Трудно се спечелва дружбата на масай.

Валтер си припомни първата им среща. Сушата пак беше обгорила саваната. Масаите бяха напуснали колибите си, бяха се помъкнали с гърбавите си кравици в търсене на нови пасища подир отстъпващите слонове, антилопи гну и зебри. По техните дири, над които още се вееше опашката от червен прах, Валтер бе намерил умирация масай, обграден от стадо лъвове, наседали в кръг около него, които чакаха търпеливо, още неогладнели, вечерята си. Жестокият закон на чергарите бе обрекъл на смърт и болния Кирагангано. Валтер го бе откарал в дома си, а после, след като оздравя, масаят бе останал доброволно при него. Обикновено той не приказваше много. Само веднъж бе споменал, че вече няма племе, че е мъртъв за племето си и че никой мъртвец няма право да се връща при своите. Казал бе, че ще му помага, защото вече няма свой живот — и оттогава само му помагаше. Само за него и нищо за себе си. Не бе възразил нито веднъж. Само днес. Ала Валтер го разбираше. Той разбираше животните, та камо ли човека. Би било обидно и предизвикателно да поиска от ловеца на лъвове и това — да кърми лъвче.

Съвсем не беше лека задача да приучи уловеното зверче към непривичния прибор. Дълго то се бори с него, но накрая не устоя на нежната му настойчивост. За да не се задави, почна да гълта наливаната в гърлото му течност. И се облиза. После засука само̀. Ноевият ковчег се сдоби с още един пансионер. Кръстиха го Симба, което на езика суахили значи „лъв“. Кирагангано не се съгласи да го нарича иначе.

— Човешко име може да се даде на шимпанзе, на носорог, на магаре. Не и на лъв. С човешко име не може да се нарича злият дух. Симба си е само симба — лъв...

Нощта настъпи бързо, почти без здрач, като тъмна утайка, която постепенно се наслои, уплътни се и захлупи в подтискащата си непрогледност треви, дървета и лиани. И ведно с това колкото се сгъстяваше мракът, толкова по-ярко заискряваха звездите. Запремигаха светулки, закрепяха маймуни. Както всяка вечер, тъй и сега най-развълнуван беше хер Густав. Тази глъчка събуждаше в душата му неясен смут — и мамещ призив, и боязън. Той заставахе до прозореца и дълго слушаше, като въртеше учудено очи, източил устни в недоумяваща гримаса.

Навън нещо изскърца, сякаш съвсем наблизо някой застърга с трион. Хер Густав се хвърли в леглото, зави се презглава с одеялото. Лъвчето се озъби. И то позна леопарда, който обикаляше покрай бодливата ограда. Когато стържещият рев на нощния хищник утихна, над джунглата легна някакво подтискащо, стаено мълчание. Маймуните, най-шумните й обитатели, се бяха укротили изплашени. Само цикадите продължаваха неспирното си звънтене.

Валтер постла едно одеяло на пода, нагласи там малката Симба, а той се отпусна в кревата до разтреперания хер Густав. Така бяха свикнали да спят от първия ден, когато нещастното сираче, намерило най-сетне закрила, не бе го изпуснало от страхливата си прегръдка. После загаси лампата и се приготви за сън. Тъкмо когато заспиваше, нещо скочи отгоре му. Той щракна джобното фенерче. И видя. Лъвчето, оставено само̀ на пода, лишено от обич и нежност, се бе покатерило на леглото, за да подири изгубената топлина и ласка там, където го водеше безпогрешно дивото му сърце. Човекът опита да го върне на мястото, което му бе определил, ала все безуспешно. Всеки път, когато угасеше лампата, подплашена от тъмнината, Симба изпълзяваше до

него и се сгушваше доверчиво в гърдите му. Накрай Валтер се примири. Симба налага пръста му и го засмука нежно и доверчиво. Скоро тримата заспаха прегърнати. А в съседната стая Кирагангано си шепнеше в грозно предчувствие:

— Не е на добро! Лъв при човек! Великите духове не могат да се дразнят безнаказано.

[1] **Импала** — вид антилопа. — Б.а. ↑

[2] **Лендровер** — автомобил за пресечена местност. — Б.а. ↑

2

От два дни Кау диреше вода. Всички здрави мъже се бяха пръснали из пустинята. Защото ако не намереха, племето щеше да загине. Дори старците не помнеха такава засуха. Добрият дух Гауа беше махнал от тях ръце, беше ги изоставил, не се смиляваше да прати дъжд, да прати живот. Слънцето, най-злият враг на всичко живо в пустинята, най-омразният враг на бушмените, сееше смърт. Отдавна бе изгоряла всяка зеленина. В сухите тревы и в оголените клонки на проскубаните храсти не бе останала ни капчица влага. Само тук-там лъщяха на слънцето листата на велвичията, по два листа от всеки корен, дълги два човешки боя, сивкавозелени и сухи, по-сухи от антилопските кожи, с които се препасваха жените от племето. Животните бяха напуснали отдавна областта. Крокодилите от пресъхналите реки и езера се бяха зарили дълбоко в земята. Останали бяха още змиите, гущерите, костенурките, скорпионите и паяците. Но и те в тоя зной се бяха изпокрили в пукнатините.

Бушмените са деца на пустинята. Те знаят, че след дъждовете идва сушата, след живота — смъртта, след обилието — нищетата, след радостта — мъката. Както всяка година, щом видяха накъде се източват зебрите, слоновете и щраусите, те засипаха с клони и пръст всички извори да ги предпазят от страшното изпарение, а когато узряха дивите дини, ги натрупаха в трапове. Но нищо не помогна — изворите пресъхнаха като камъни, дините се свършиха, жените изровиха всички коренища в околността. А те помнеха местата им още от дъждовното време. Във всяка падина мъжете бяха набивали тръстикови цеви, за да изсмукват останалата подпочвена влага. Когато няма вода, трябва да се яде повече — тъй казваше Кейгей, старият врач. Той знаеше всичко за добрите и лошите духове, които му бяха открили лечебната мощ на всяка билка. Само че вече нямаше и какво да се яде. Влечугите се мяркаха все по-рядко. Не достигаха. А племето на Кау беше голямо, повече от пръстите на двете ръце и на двата крака. Беше опоскало всички ядливи буболечки, беше ограбило яйцата на

всички мравуняци, беше измъкнало и запасите им от семена. Напразно! Тогава Кейгей каза да тръгнат. Жените метнаха на гръб децата си, а в ръце и на глави понесоха глинениите си гърнета, загърнаха се в кожените си наметала и заситниха, като потракваха уморено с огърлиците и гривните от щраусовите черупки по ръцете и нозете си. Мъжете взеха лъковете и стрелите си. Денем спяха в изкопани ями, покрити с наскубана трева, а пътуваха нощем. По това време денем не се подава и костенурката. Изоставиха по пътя един старец и две бабички, които от умора отказаха да вървят и сами помолиха да ги поверят на Дсао, духа на смъртта. Тогава и мъдростта на Кейгей не помогна. Остана последното. Жените, децата и старците удълбочиха жилищните ями, натрупаха изровената пръст върху покривите на колибките от суха трева и легнаха да спят на хладина. Знаеха, колкото по-дълбоко проникнеш в земята, толкова е по-прохладно. Заспаха, та да не ядат, та да не пият — да не усещат ни глад, ни жажда. А младите силни мъже тръгнаха на лов за влага, на лов за живот. Който пръв откриеше вода или корени, който пръв успееше да убие дивеч, трябваше да се върне, за да поведе племето към спасение. От благодарност хората тогава щяха да го нарекат Велик ловец. И винаги все него щяха да питат, от него щяха да търсят съвет.

Ако ли пък никой не намереше — оставаше едно...

Въздухът се бе нажежил като при степен пожар. Додето стига поглед — земя, шубраци и скали сякаш се бяха разтопили от жегата.

Внезапно Кау трепна. На стотина крачки от него, в сухата долчинка, замрежена от изсъхнали динени милини, премина уморено, украсена с дълги тънки рога, стара антилопа хемсбок. Той разтърка очи. Не беше мираж! Израсъл сред пустинята, Кау можеше да различава миража от действителността. Беше жива антилопа. И нейният живот можеше да прелее в племето, да даде живота си на племето. Стиснал лъка и стрелите, той се измъкна изпод тревистия си навес. Стри малко пръст и пусна праха във въздуха да открие посоката на вятъра. Макар и неуловимо, въздушното течение идваше откъм жертвата. Нямаше опасност тя да го подуши. Ловецът запълзя като змия между оголените храсти и пръснатите камънаци, които пареха, сякаш току-що бяха извадени от жарта.

Животното ровеше настойчиво с копито спечената пръст. Всеки бушмен знае, че тъй то измъква случайно оцелели коренища. Тъй

преживява там, където никой друг бозайник не би оцелял, защото издържа без вода месеци наред. Човекът продължаваше да лази по-търпелив от змия, по-безшумен от червей, като си представяше съвсем ясно не месото ѝ, не и кожата ѝ, която можеше да стане чудесна наметка за жена му Нуси, а — пълният ѝ стомах със сок. Този сок може да се пие, този сок може да съживи умиращото племе. Заради него антилопата трябваше да умре. Белите господари забраняват на бушмените да убиват едър дивеч, ала тоя път Кау нямаше да ги послуша. Защото се отнасяше за живота, за съществуването на племето.

Ето, наближи я! Той вече пълзеше не с ръце и крака, с колена и лакти, а с пръсти, незабележимо, като стонога. От жар, от напрежение, от умора и жажда ловецът едва сдържаше дишането си да не го чуе жертвата му. Сърцето бъртеше преуморено чак в очите, пред които всеки удар на пулса преминаваше като тъмна вълна. Най-сетне се реши. Стисна малкия бушменски лък с отровната стрела, опъна тетивата, премери се и отпусна пръстите си. Бръмналата стрела прониза задния крак на антилопата. Кау стисна юмрук. Добрият дух Гауа пак се бе загледал другаде, пак го бе забравил. Ако оръжието му беше поразило главата или корема, плячката щеше да падне след двеста крачки, а сега кой знае колко трябваше да я преследва — може би ден, може би два дни.

А дотогава? Дотогава щеше да загине Кау, щеше да загине Нуси, щеше да загине цялото племе.

Антилопата се понесе като вихър в посоката, откъдето бе дошъл ловецът, и той капнал от умора, залитащ, се повлече по дирите на нежните ѝ копитца върху пясъка и по редките капки кръв, които ръсеше недълбоката ѝ рана. Скоро я изпусна от поглед, ала не се отчая. Следите личаха ясно. Пък и да ги изгубеше, както и друг път лешоядите щяха да му покажат къде е паднала жертвата му.

Тогава започна пясъчната буря. Отначало по небосклона от север полази червена мъгла. Вятърът се усили, пое прашуляка от падините и го усуква в накъсани вихрушки. После сякаш се срина светът. Зафуча, зарева. Цели облаци пясъчинки връхлетяха отгоре му с трясък като лавина.

Кау знаеше какво се прави при такова бедствие. Той притича до най-близкия овраг. Ако имаше животинска кожа или сено, щеше да

омотае главата си. Сега само се захлупи по очи и закри устни и очи с длани. Напразно. Пясъкът летеше с такава скорост, че се забиваше по голото му тяло като дъжд от иглички. Не можеше да диша. Устата, носът и очите се напълниха с пясък. Гърлото му пресъхна. Езикът му набъбна, запълни устата му. Устните му се нацепиха. Прахът го задушаваше. Полепваше по кожата му и я изсушаваше. Само за няколко минути тя се напука в безброй кървящи бръчки. А стихията не преставаше. Налиташе с нови, по-настървени тласъци и замиташе пустинята като огромна невидима метла. Пред очите му се завъртяха огнени кълбета. Заболя го глава, сякаш го бе ухапал лъв и забиваше все по-дълбоко в черепа му безпощадните си зъби...

Когато злочестият ловец се събуди, тъкмо се зазоряваше. Бурята бе отминала, а светът бе притихнал, оглушал. Кау лежеше без сили по гръб и гледаше безучастно просветващото небе. Кой беше той и какво диреше тук? Не беше ли вече горе, при Гауа, в по-добрия свят? В тропиците денят настъпва бързо. Небето скоро заблестя с всичката си жар. Слънцето отново надзърна със злобно око над кръгозора, раздуха с огнения си дъх леката нощна прохлада. Високо-високо кръжаха в плавен полет няколко черни точки. Кау се размърда. Опита да стане. Не! Няма да се предаде. Проклетите лешояди и тоя път няма да вкусят месото му! И те разбраха. Видяха, че жертвата им се раздвижи, и един след друг отминаха на изток. Нещастникът ги проследи с поглед. Радостна искра трепна в очите му. Там се виеха цял орляк лешояди, свиваха кръга си, спускаха се надолу в нетърпеливи спирали.

Нататък! Той се надигна. Не можа да се задържи прав. Падна. Пак стана и се понесе залитащ към тях. Сърцето му блъскаше в гърдите от умора, от глад и несдържано ликуване. Сякаш не виждаше, не чуваше, не усещаше, сякаш разранените му крака безволно го мъкнеха към целта.

Колко ли време бе вървял така, колко ли пъти се бе просвал на земята и се бе изправял пак, как ли не се бе пръснало от напрежение сърцето му? Най-сетне той се стовари безчувствен сред пируващите лешояди, които отскочиха недоволно настрана, но видели безсилието му, отново се струпаха върху плячката си...

Тоя път Кау дойде по-скоро в съзнание. Надигна се по ръце и по колене, запълзя към трупа на антилопата, като разбутваше настървените, оплескани в кръв хищни птици. Ала макар и тъй

изтощен, в полусън, той не забрави ловния закон, не забрави уважението, което всеки ловец дължи на убитото животно, не застана пред него, а се извъртя тъй, че сянката на главата му да не докосне жертвата, да не я оскверни. Измъкна ножа си, разпра подутия корем и измъкна търбуха. Беше пълен. Стиснал двата му отвора да не излее ценното съдържание, той усещаше с пръсти леката пъргавина на преливащата вътре течност, вслушваше се в замайващото ѝ бълбукане. Сега вече трябваше да тръгне назад, към племето, да му отнесе своя дар! Трябваше! Жените щяха да направят цедилка от кожа и напластена суха трева, с която щяха да пречистят сока от стомаха. Тогава всички щяха да сръбнат по една глътка — най-напред жените и децата, после здравите мъже. За всекиго поравно. Наистина, вкусът на тая течност е противен, де може да се мери с чистата вода, и все пак трябва да се пие, защото дава живот! А пък Кау щеше да стане Великият ловец Кау! И за него племето щеше да разказва легенди...

А колко примамливо клокочеше търбухът? С каква непреодолима сила привличаше устните му, напукани до кръв от жаждата, изтръпнали от изсушаването, безчувствени като дървените дискове, които окачват по тях жените на някои съседни племена. Не Кау, а те, облепените с кървави струпей устни, искаха влага, настояваха, заповядваха. Искаха само една глътка, единствена...

Наистина, защо пък да не сръбне сега това, което му се полага? Та тя ще му даде сила по-рано да отнесе спасението на племето. Ако се въздържи, може да падне наред път и с неговата смърт да загинат всички. Кое е по-добро: да спази закона, който му забранява да пие преди другите, или да го наруши, но да ги спаси? Кое? Той ухапа отвора на стомаха. Смукна не Кау, а пресъхналите устни, които заповядваха на Кау. Отдели с език още несмлени коренища и ги изплю, а сока глътна. Повече не удържа. Кау се гневеше, дърпаше се, заповядваше на устните да спрат, да се отделят, да спазят закона, ала те вече не му се подчиняваха. Сякаш се бяха сраснали с търбуха на антилопата и сами смучеха, алчно, и ненаситно, смучеха, смучеха...

Изведнъж той потрепера. Понадигна се. И замря, тъй коленичил, измацан, с разширени от ужас очи. Край него стояха неподвижни, с вкаменени лица двадесетина дребни голи хора, с матовожълти лица, с изпъкнали скули и полегати монголски очи. Дебелите им присвити клепачи не можеха да прикрийт суровия им израз, в който се четеше

неотменимата присъда. Това беше неговото племе! Или не! Вече не беше неговото племе! То беше чуждо, по-чуждо от най-омразния враг! И по-жестоко! От врага все можеш да очакваш пощада, от своето племе, когато те прокълне — не.

Ето и Нуси, жена му! Но това вече не беше неговата жена! Друга, чужда, враждебна жена! Озлобена! Защото той беше опетнил със своята вина и нея. Можеше да му прости всичко — и грубост, и леност, и побой, но не и позора.

Бавно и тържествено пред групата излезе Кейгей. А Кейгей беше велик магьосник. Всички говореха, че на лунна светлина е танцувал с черна мамба, с най-опасната змия.

— Кау! — рече той шепнешком, но Кау чу всичко. — Няма по-тежко престъпление от това да вземеш всичко за себе си. Като безнравствените бели. Да забравиш племето си...

Нещастникът не знаеше какво да отговори. Мълчеше и трепереше. Съзнаваше вината си, очакваше покорно наказанието си.

— Кау! — продължи Кейгей със странните пеещи и цъкащи звуци на бушменския език. — Ти опозори рода ни. Но какво друго може да се очаква от мелез? Баща ти беше истински „кунг“ — бушмен. Но майка ти... Ти приличаш на нейното племе...

Претръпнал от ужас, Кау едва схващаше смисъла на думите му. Наистина, майка му беше чужденка, бергдамка, от „черните хора“, робите на хотентотите. Често бяха корили баща му за тоя брак. Тя бе умряла отдавна. Друга жена по бушменския обичай бе отгледала Кау, бяха забравили и името ѝ, но не бяха забравили, че е била чужденка. Чуждото племе винаги е по-лошо.

Кейгей хвана малкото си лъкче, не по-дълго от една педя.

— Кау! — промълви той сурово. — Законът иска подчинение. Този, който е погазил най-важния закон, трябва да умре! Кейгей вече разбра защо Великият Гауа не праща дъжд. Гауа наказва племето, защото е търпяло сред себе си лош човек. Кау ще умре, за да прати дъжд Великият Гауа. Пригответи се за смъртта!

Той опъна тетивата. Като хипнотизиран осъденият гледаше тъпия връх на магическата стрела. Знаеше, че тя не е отровна, не може дори да го одраска. Нейната сила е другаде. Тя е заразена със злия дух. Дсао, духът на смъртта, е докоснал върха ѝ. От куршума на белите

може да се оживее, все може да се оживее от стрела, от копие, от змийска отрова. Само не и от омагьосаната стрела.

Ето, тетивата се изопна докрай. В следния миг Кейгей щеше да я пусне. В тоя миг се дочу избръмчаване на мотор и гърлест вик:

— Ехей, какво става тук?

Кейгей неволно извърна поглед и изпуснатата стрела профуча настрана от осъдения на смърт.

Цялото племе се втурна към спрелия на стотина крачки лендровер, откъдето се бе подал едър червенобрад мъж, гологлав, разсъблечен до кръста, облян в пот.

— Бвана! — зашумяха всички. — Бвана Мак!

При това име мъжете се отдръпнаха почтително назад, оставиха оръжията си в близкия храст и чак тогава пристъпиха да го поздравят. Гост не се посреща с оръжие в ръка.

Джордж Макдоналд, наричан от туземните жители бвана Мак, слезе от колата и сложи пред посрещачите си тежък пакет тютюн. Тютюнът е валута сред първобитните племена.

— Нося ви подарък — каза той на бушменски. — Да се знае, че съм ви приятел. Хайде, запушете!

Разкъса амбалажа и пръв натъпка лулата си. Запали я. Той знаеше добре. Бушмените са наплашени от европейците още от времето, когато са ги изстребвали ведно с хиените и чакалите, от времето, когато фермерите са им устройвали ловни хайки, когато са тровели изворите им. И досега нещастните туземци се плашат от отровен тютюн. Затова европейецът запушва пръв. Тъй доказва, че подаръкът му е безвреден.

Без да го гледа в очите, защото това е неприлично, Кейгей поздрави:

— Племето се радва много, че вижда приятеля си бвана Мак.

Африканците не благодарят. За тях всеки е длъжен да послужи, когато може, без да чака признателност.

— Само че — Кейгей наведе още повече глава — хората умират от жажда. Хората нямат вода.

Мак разбра, че това всъщност беше прикрит въпрос. Старият магьосник не го запита направо дали носи вода, защото според неговите разбирания за добро възпитание задаването на въпроси също е неприлично. Ловецът се качи в колата, за да свали един бидон с вода.

Търпеливо, без блъскане, мълчаливи, бушмените се изредиха край Кейгей, който насипа на всекиго по малко вода в чашата му от щраусова черупка. Не раздаде целия бидон. Остави по-голямата част за запас. Всички знаеха, а той най-добре — никой не е в състояние да предскаже кога пак ще намерят някакъв извор. Едва тогава магьосникът се обърна към неочаквания благодетел.

— Племето на Кейгей няма да забрави подаръка. Племето на Кейгей помни дълго. По-рано слънцето ще угасне, отколкото то да забрави. Племето ще направи хубав подарък на добрия бвана Мак. Ловците ще убият много-много носорози, и слонове, и хипопотами — и ще подарят рогата и зъбите им на добрия бвана.

Джордж Макдоналд отново погледна към нещастния осъден. Още отдалеч се бе досетил какво става. Затова бе избързал да го спаси. Дошло му бе щастливо хрумване — и за него, и за Кау.

— Кейгей! — обърна се той към стареца. — Кажете ми какво е извършил този ловец, та е заслужил такова сурово наказание!

Бушменът помисли цяла минута, преди да отговори:

— Този, който не дава на другите намерената вода и храна, не е бушмен. Той не е човек. И няма право да живее!

Мак неволно се усмихна. Хрумна му нелепо сравнение. Наистина, какво ли би станало, ако и сред цивилизованите народи преминеше този див обичай да убиват всеки егоист, всеки, който помисля по-напред за себе си, а сетне за близките си?

Реши изведнъж. Бушмените са честни, издръжливи, непретенциозни. И отлични следотърсачи. Не случайно и досега белите фермери ги ловят, за да им слугуват под формата на някакво прикрито робство. Един бушмен при него, почти роб, по-право повече от роб, ще бъде незаменим.

— Кейгей! — рече той. — Подари ми тоя човек!

Старецът се посъветва накратко с мъжете, после отсече:

— Вземи го! За племето той и без това е мъртвец!

И всички, мъже, жени и деца, повториха след него:

— Мъртвец! Мъртвец!

Кау не чу нищо друго освен тази зловеща присъда, която звънтеше в ушите му. Тя продължаваше да звънти и след като се качи в камиона, и след като бвана Мак подкара колата, и след като племето изчезна в далечината. Мъртвец! Наистина, човек без племето си е по-

зле от мъртвец. Кау вече не можеше да иде никъде. Имаше само него, своя бвана, господар! Кау беше станал нещо повече от обикновен роб. Обикновеният роб може да избяга и да се върне в племето. А Кау нямаше къде да бяга.

Небето бързо притъмня. И само след няколко минути ведно със засиления вятър над главите им се изсипа градушка от скакалци, довеяни с огромен черен облак. Лендроверът спря, забоксува в натрупания слой смачкани насекоми.

Кау седеше в дъното на колата, вцепенен, потресен. Скакалците са дар от добрия Гауа. Има ли скакалци, няма глад, има претъпкани кореми, има танци, има веселие... След скакалците пък идва дъждът. Винаги е било така. А дъждът значи вода, значи живот. Ако скакалците бяха дошли малко по-рано, Кау не би сторил това, което го погуби. Кау би изчакал дъжда. И спасението... Само малко по-рано! Сега той би стоял сред своето племе, прекръстен на Великия ловец Кау, при своята Нуси, би гълтал лакомо печени скакалци, би пял с другите, би танцувал до припадък, би славил добрия дух Гауа, който никога не забравя своите чада... И за него щяха да се разправят легенди... Как Великият ловец Кау спасил племето от смърт... А сега... Сега...

Той се захлупи по очи и се разрида...

3

Вече не можеше да се отлага. Трябваше да се направи изборът: Александър Велики или Симба? Иначе нямаше да има мир в Ноевия ковчег. Симба, сговорчива и миролюбива, беше спечелила любовта на всички, дори на смръщения носорог Маршала. Всички я обичаха и най-много хер Густав, шимпанзето, който от първата им среща бе взел надмощие и досега насочваше всяка нейна крачка, следеше ревниво всяка нейна постъпка. Единствено магарето не можеше да я понася. Въпреки всичките си старания Симба не успя да го омилостиви. Щом я видеше сама, без защитниците ѝ, Александър Велики свиваше уши и почваше да рита, докато смаяната от такова незаслужено отношение лъвица не пропълзеше под дръвника. Не помисляше дори, че може да се пребори с него, свикнала от дете да бяга и да се крие от гнева му. А Кирагангано се усмихваше доволно. Всеки се радва, когато намери страхлив враг. Такава лъвица, която бяга от магаре, масаят не бе срещал никога. Той не можеше да гледа без наслада унижението на племенния си неприятел — доволен, че друг отмъщава вместо него.

Кирагангано беше истински другар. Без да го каже, той се смяташе „Сянката на Валтер“. Съплеменниците му не говорят много, не изказват гласно чувствата си. Кирагангано обичаше всичко, което обичаше Валтер; мразеше това, което мразеше Валтер — предугаждаше всяко негово желание. Само в едно се различаваше — не можеше да понесе мисълта, че човек трябва да дружи с лъв. То беше вродено, закърмено от майчината гръд, всмуквано цял живот с кравешката кръв и мляко. Всеки масай знае — душите на умрелите се преселват в телата на хора и животни, не се преселват само в тялото на лъв. Във всичко друго може: антилопа, крава, дори муха. Затова масаите не пъдят и мухите, затова не са ловджии, а — пастири.

Лъвът е олицетворение на злото в света. Той избива хората и кравите. Изглежда, когато племето е изоставило болния Кирагангано на лъвовете, тъй както и той преди години бе оставил немощния си баща, Кирагангано се бе превъплътил в друг човек, със същото тяло,

но с друга душа — душа, която не мразеше белите. И това противно раздвоение помрачаваше и без това мрачната душа на престарелия воин. Масаят не може да бъде приятел на белите, а Кирагангано вече беше станал такъв — значи не беше масай. Масаят убива лъвовете, а Кирагангано помагаше на белите да пазят лъвовете — значи не беше никакъв масай. Масаят се храни с мляко и кръв, а Кирагангано вече не пробиваше вратните артерии на кравите, за да смесва кръвта им с млякото — значи не беше масай.

Един ден Валтер подметна:

— Как смяташ, май че е време да се разделим с Александър Велики? Някоя нощ хищникът ще се събуди в Симба и от величието на Александър ще останат само великите му копита.

— Не само от Александър! — промълви мрачно масаят. — Някоя нощ и от нас ще останат само кокалите. Лъвът си остава винаги лъв, човекът — човек...

— Има добри лъвовете, както и лоши хора. Сред хората аз съм виждал не по-малко зверове, отколкото сред хищниците.

И тоя път участта на магарето не би се променила, ако в неговата упорита глава не се бе родила последната му магария.

Дъждът беше попрестанал за малко и Кирагангано реши да изкара кравите си на паша извън оградата. Той яхна възгордяното от последната си победа магаре и опита да го подкара. Но Александър Велики не тръгна. Той може би предпочиташе позата на лъвски победител пред възседнатото магаре. Масаят го ритна с пети в корема. Напразно. Ритна по-силно. Пак без успех. Извърна се и го зашиба с пръчка. Това се оказа прекалено. Решило нещо, с коварно пламъче в очите, магарето изведнъж се понесе напред, премина през портата, застигна кравите, задмина ги.

— Стой! — провикна се Кирагангано.

Александър не спря. Носеше се оглушал напред. И ненадейно свърна встрани, насочи се към една бодлива мимоза, профуча под ниския ѝ клон.

Валтер се спусна на помощ. Намери приятеля си на земята превърнат в човек-таралеж, само че с обърнати наопаки бодли. Четвърт час измъква шиповете, които се бяха наболи в кожата му. Накрая, раздран и окървавен, но с вечно невъзмутимото изражение на лицето си, Кирагангано отсече:

— Да! Трябва да се продаде Александър Велики!

След това решение Валтер намисли да пообиколи района си. Облаците се бяха поразкъсали, а това даваше надежда, че за един-два часа няма пак да завали. Той влезе в гаража, запали колата, после я изкара на двора пред къщата, откъдето се носеха нетърпеливите провиквания на косматия му приятел. Щом му отвори, хер Густав излетя като стрела и се метна в колата. Той целият сияеше от щастие: от усмихнатите очи до подскачащите като пружини крака и весело размахваните дълги ръце. Нагласи се зад волана, включи съединителя, натисна педала за газ.

— Я почакай! — рече господарят му, който тъкмо излизаше от къщи, натоварен с пушката си и с три мушамы за всеки случай — за себе си, за Кирагангано и за хер Густав. Симба не понасяше мушамите. Шимпанзето вдигна стреснато ръце и крака, замря, хванато на местопрестъплението. В следния миг с един изящен скок, превърнала се в жълта дъга, в автомобила се метна Симба, и тя готова за разходка. Последни се качиха хората. Инспекторът избута шимпанзето на помощник-шофьорското място.

— Много е хлъзгаво! — обясни му той сериозно.

Хер Густав сякаш разбра. С недоволно вдигане на рамене протегна ръка, издърпа от джоба му цигара и след като я запали, смукна дълбоко, облегнат небрежно на вратичката с пълно съзнание за важността си, както бе виждал да правят хората.

Валтер даде газ и колата пое навън. След като затвори дворната врата, Кирагангано се качи на задната седалка, като си даваше вид, че не забелязва изправената до него лъвица, стъпила с предни лапи върху облегалката на шофьора.

Лендроверът прекоси разчистената поляна около инспекторския дом, навлезе в просеката на гората и сякаш изведнъж се гмурна към морското дъно, по-право плъзна се под някакъв мрачен тунел, провъртян в чудесен изумруден бигор, който надвисваше над главите им с каменна непрозрачност. Дъждът на открито беше престанал отдавна, но стичащите се капки от дърветата продължаваха да шумолят от лист на лист. А ако случайно полъхнеше вятър или преминеше стадо кресливи маймуни, които разклащаха клоните, сякаш отново рукваше пороят. Притихнала в дъжда, сега джунглата отново бе оживяла, закънтяла с хиляди звуци — непознати, неразличими и

заплашителни за чужденеца, но ясни, отчетливи и разбираеми за тези, които бяха родени и израсли тук — и врявата на маймуните, и цвърченето на цикадите, и гъгнивото стакато на жабите.

Автомобилът излезе от гората. И за обща радост, като по чудо за няколко минути небето се очисти, от облаците, засия с отдавна забравената си лазурност. Напреде им се ширна в целия си блясък, с великолепната си безпределност съживената савана. Върху доскорошните пожарища избуяваха свежи гигантски треви. Като неравни вълни в необгледен зелен океан се полюшкваха триметрови слонски треви и захарни метли, диво просо и сорго, а край потока, отново зашуртял със замътени струи след толкова месеци засуха, шумолеше остра, режеща тръстика. Доскоро мъртвата степ, почти пустиня, се бе превърнала под жезъла на всемогъщия вълшебник — дъжда в разкошен килим, над който се носеха уханията на разпукнатите цветове.

На близкия пясъчен хълм, под обсипаните с жълти цветове мимози, бяха нацъфтели мушкато и амарилуси. Над тях прелитаха в пъстроцветна бръмнала виелица диви пчели, мухи, бръмбари и пеперуди. На цели облаци, звъннали ниско над земята, като черна мъгла се виеха комари. Отвред квакаха жаби, които бяха прекарали сушата зарити в спечената тиня, редом с крокодилите. Разпълзели се бяха змии, гуцери и костенурки. Около термитниците, подобни на гигантски печурки, пъплеха роеве крилати термити, които очакваха нощта, за да се завъртят в брачния си полет. Тук-там се издигаха като планини от листа хилядолетни баобаби с дебели колкото къщи хралупати дънери. Над прецъфтяващите им цветове, подобни на окачени бели чинии с аромат на бадеми прелитаха, за да ги опрашват, малки птички нектарници.

Навред, почти невидими под проблясващите вълни на зеления океан, пасяха антилопи, зебри, биволи, щрауси. Ето там, в сянката на подкастрените акации, се бяха скупчили жирафи и слонове. Те обичат да бъдат заедно. Слонът има прекрасен слух и обоняние, жирафата със своята дълга шия е незаменима жива наблюдателница. Тясна дружба свързва щраусите и зебрите. Зебрите слушат, щраусите гледат. Трудно би ги издебнал така сдружени врагът. Затова търсят да не се разделят, затова край тях се струпват всички тревопасни от степта. Инстинктивно чувствуват, че тъй вкупом, когато следят повече очи,

когато слухтят повече уши, когато душат повече ноздри, има по-голяма надежда да се избегне смъртта, която дебне отвред, от всяко дърво, зад всеки храст, от всяко благо.

Валтер спря колата, за да огледа с бинокъл околността. Сега не се тревожеше и за браконieri. Щом като той, който познаваше отлично района си, със своя лендровер не може да проникне навсякъде, значи и белите браконieri не могат. Отминали бяха отдавна времената на пешите ловци, придружени от туземни носачи-сафари. Сега ловците пътуват с автомобили. Нямахше тъй голяма опасност за тревопасните и от хищници. При дъжд обонянието на месоядните се притъпява. Инспекторът сега следеше за друго — за епизоотии, масови заболявания по животните.

Той насочи далекогледа си към стотина антилопи орикси, които пасяха в далечината. След това го отмести към препускащите газели томпсон. Всички изглеждаха здрави. Ако откриеше някое животно, което се придвижва вяло, което изостава, трябваше да го застреля, да му вземе кръвна проба и да я изпрати в лабораторията за изследване. За сега, за негова радост, нямаше нищо обезпокоително. Животните подскачаха безгрижно.

Валтер подкара отново. И тъй, без да намали ход, заповяда:
— Симба, хайде!

Беше решил да направи от нея лъв-чудо, да провери всичките й способности. Вече я бе научил да скача през огън, да отмества резето на обора, да отваря и вратата на къщата, за да влиза сама, когато в негово отсъствие завали дъжд, да прескача телената ограда, за да се прибира и при затворена външна врата, да се катери по дърветата като леопард. Лъвицата не дочака втора покана. Подхвърли се леко на земята и се затича редом с колата. Разлудува се като куче, което е стояло затворено дълго време, почна да си гони опашката, да търкаля като топка срещнатата костенурка. Хер Густав се развика тревожно, заозърта се, задърпа ръкава на господаря си, та да спре. Валтер подсвирна.

— Симба, тук!

Лъвицата се изравни с колата и с един наистина лъвски скок се върна на мястото си. Застанал неподвижно, с безизразно лице, Кирагангано процеди през зъби:

— Не е на добро! Лъвица, която влиза сама в къщи! Лъвица, която не се плаши от огън! Лъвица, която скача в автомобил!...

И тоя път Валтер не му обърна внимание, свикнал със злокобните му намеци, с мрачните му пророчества. Той спря колата, размени мястото си с хер Густав, който тутакси натисна клаксона.

Масаят стана.

— Ако ще го вози маймуна, Кирагангано ще ходи пеш!

Валтер се усмихна.

— Страх те е да не те обърне, така ли?

— Няма страхлив масай. Валтер може да обърне колата, може да убие Кирагангано. Но Валтер. Не някаква си маймуна!

— Хер Густав е добър шофьор. Пък то не е и толкова мъчно. Един фермер в Австралия научил маймуната си да работи с трактор, за да не плаща на тракторист. Защо не се научиш и ти. Веднъж само опитай и няма да те откъсна от волана — като хер Густав.

— Човек има крака, за да ходи. Иначе великите духове щяха да му дадат колела, а не крака. Кирагангано още може да ходи сам. Няма нужда да го вози колиба на колела. Щом като и маймуна може да кара автомобил, тогава Кирагангано не иска. Кирагангано иска само това, което не може да прави маймуната.

— Какво е то?

— Да чете и да пише!

Валтер замълча. Упоритостта на масая да усвои писмеността, макар и на тая възраст, го бе изумила. Обяснима беше естествената му гордост от това, че се бе оgramотил.

Ненадейно Кирагангано посочи на юг.

— Лешояди!

Наистина, далече към хоризонта кръжеше орляк птици. Валтер избута хер Густав от кормилото. Хер Густав се усмихна. Но Валтер знаеше — гримасата у шимпанзето, която наподобява човешки смях, всъщност е гняв.

Лешоядите се вият над мъртво животно, а всяко мъртво животно в резервата трябва да бъде проверено. Може да е умряло от болест, може да е убито от браконieri.

Колата полетя по ниския вододел, по който пръстта бе поизпръхнала вече и тревите не можеха да избуяват както в низините, откъдето растителността се надигаше в заплашително зелено

наводнение. Уплашено от воя на мотора, стадо антилопи гну се спря за минута. Смешни и застрашителни, странни хибриди между бикове, жребци и камили, самците налетяха настървено, докато достигнаха на петдесет метра от колата, после се обърнаха назад и стремително увлякоха в своя бяг цялото стадо. Гмурнаха се в зеленото наводнение, потънаха, изчезнаха, а на тяхно място изскочиха два крокодила. Събудени от животворната влага, след дългия сън в спечената тиня, те бяха напуснали блатата и скитаха огладнели и настървени на лов за гнездещи птици.

Подскачайки по неравностите, плискайки водата от жабунясалите локви, лендроверът се носеше на юг. Най-сетне шофьорът натисна спирачката. Двамата с Кирагангано излязоха.

— Вие оставате тук! — заповяда Валтер на Симба и хер Густав. Те го проследиха послушно с очи, додето той и масаят навлизаха във високата трева по отъпканата пътека на някакво едро животно. Улисан в предстоящата задача, ловецът не се взря по-внимателно в лицето на шимпанзето. Защото ако бе видял загадъчното му изражение, с едва повдигнато ъгълче на устата, верен признак на маймунска неискреност, надали би го оставил тъй доверчиво.

— Фару! — посочи дълбоките следи масаят. — Носорог!

От всичко на света Валтер се боеше най-много от тая африканска коприва, три-четири метра висока, с листа цяла педя и власинки като у стъклени чесалца. За него, стрелеца с безпогрешно око, тя беше най-голямата опасност в целия африкански континент. Той помнеше как умряха в страшни мъки два коня, които бяха лежали сред нея. А веднъж, след като бе преследвал един ранен бивол сред копривената джунгла, го откараха в безсъзнание до болницата, където лежа цял месец на косъм от смъртта. Заради копривата, заради острите треви, заради шиповете на някои храстчета и заради пълчищата скорпиони, стоноги и огромни космати паяци Валтер никога не тръгваше с къси панталони. Но и тоя път, колкото и да се пазеше, копривата успя да надигне розови пришки по ръцете му, които смъдяха до полудяване.

Изведнъж между омачканите треви той видя толкова лешояди и птици марабу, че от тях трупът не се забелязваше. Лешоядите се блъскаха с крила, катереха се по пляката си един връз друг и ръфаха ожесточено кървави късове от трапезата си, а щъркелите марабу, важни и съсредоточени, се разхождаха отстрани, докато успеяха да

издебнат лешояда, който е отскубнал по-голямо парче, за да се нахвърлят отгоре му и да му го отнемат. Правите им масивни човки не могат да рѣфат, а само гълтат откъснатото от друго месо.

Разбутал пируващите птици с копието си, Кирагангано обиколи мъртвия носорог с угрижен вид. Приклезна. Когато се изправи, в ръцете му се виждаше къса пречупена стрела. После той посочи липсващия рог на носа.

— Отрязан за бвана Мак! От бушмени!

Валтер стисна неволно юмруци. Нямахше съмнение.

— Макдоналд! — изрѣмжа той гневно. — Пак той! За тях — рискът да загинат от носорога или аз да ги вкарам в затвора, а за него — само печалбата.

Инспекторът беше понаучил нещичко за неговите подвизи, без да се добере до безспорни доказателства, с които да го прати в съда. Известно му беше, че купува на безценица от туземците, и главно от бушмените, слонски зѣби, рога от антилопи, редки кожи и най-вече носорогови рога. Те са четири пъти по-скѣпи от слоновата кост. От тях не стават клавиши и билиардни топки, тях в Европа не ги търсят. Пазарът им е на изток, в Индия и Китай, като средство за подмладяване. От лекарствата за подмладяване са печелели лудо всички мошеници през вековете. Валтер подочуваше слухове за подозрителни сделки, за прикрита търговия с черни девойки за арабските хареми и хашиш — все низости, които носят пари.

Както изглежда, носорогът е бил убит вчера. Много хищници се бяха навъртали наоколо. По влажната почва се виждаха кучешките стѣпки на хиената редом с накълцаните от яките ѝ зѣби кости. Хрущялите на ребрата бяха огризани — хрущялът е лакомство за лѣва и пантерата. Ако беше пантера, нямахше да личат следи от нокти. Значи, са били лѣвовете. Когато ядат, те дращят земята със задни лапи. Лѣвските дири изглеждаха съвсем пресни. Двамата ловци се озърнаха едновременно. И ги видяха едновременно. На тридесет разкрача пред тях лежаха в тревата два лѣва с една стара лѣвица и се миеха като големи котки. В дѣждовния сезон, когато са принудени да се крият често от дѣждовете и когато трудно намират сухо място за лежане, лѣвовете са по-раздразнителни от обикновено.

Валтер ги познаваше. Дори ги бе кръстил, за да записва в дневника си постѣпките им, познаваше донейде и характерите им.

Всички лъвове са неповторими като хората. Затова може би тъй жестоко воюват с тях, оспорват си господството над животинския свят — кой да бъде царят. И както при хората, сред тях се срещат по-кротки и по-свирепи, по-умни и по-глуповати, по-предпазливи и по-безразсъдни. Единият, Безгривия, беше по-едър от брат си, въпреки че тъй, лишен от мъжествената грива, повече приличаше на самка. Той беше капризен, неуравновесен и раздражителен, но едновременно с това страхливец. Точно тъй, колкото и да звучи нелепо — страхлив лъв. Но другият, виж, тъй беше нещо съвсем различно. Черната грива имаше истински лъвски нрав, с мощна лъвска глава, с лъвски царствени движения и открит, спокоен и решителен израз на кехлибареножълтите си очи. Старата лъвица пък се бе присъединила към двамата братя отскоро, след като неочаквана мълния от ясно небе бе убила другаря ѝ, докато се бяха излежавали безгрижно в ниските клони на самотния баобаб.

Хер Густав сметна, че най-сетне е улучил момента да направи това, което отдавна си бе наумил. Та нали беше излязъл на разходка в тоя пек, извън прохладната сянка на гората само за да опита. Щом не му дават, той сам ще си позволи. Подкара колата и завъртя волана. Наляво-надясно! Симба изръмжа недоволено, но не направи нищо друго. Свикнала бе да му се подчинява от първия ден, когато я бе плеснал по носа.

— Густав! — изкрещя Валтер — Тук! Веднага!

Не му остана време да види дали заповедта му е изпълнена. Безгривия вече връхлиташе насреща им. Така, изненадан при пиршеството си и особено тъй изплашен, той беше опасен. Винаги опасни са страхливите лъвове. Те нападат от малодушие, докато уравновесените смелчаци гледат да се оттеглят с достойнство. Кирагангано приклепна на коляно и протегна напред копието си, като опря дръжката му в земята. Когато обградят царя на зверовете, масаите го очакват така при опита му да разкъса обръча им. Масаят никога не отстъпва пред лъв, нямаше да отстъпи и Кирагангано.

Валтер имаше принципи. Не забравяше, че и звярът иска да избегне стълкновението, както човекът. Само трябва да му се предостави възможност за отстъпление, като запази честолюбието си. Лъвът с чувство за лично достойнство не обича да бъде поставян на тясно, като всяка царствена особа не обича да изпада в глупаво

положение. Това се отнася за истински лъв, не за такъв неврастеник като Безгривия. Затова сега Валтер реши друго. Макар и тъй обезоръжен, той разпери внезапно ръце и изкрещя:

— Я се махай!

И Безгривия се уплаши пред тая решителност. Та той беше сигурен, че човекът няма пушка. Каква друга сила притежава тоя човек? Непознатото плаши повече. Смелостта на Безгривия стигна само до това разузнавателно нападение. И се изпари. Той сви рязко встрани към автомобила. Без да става, все още коленичил, със застрашително наведено напред острие, Кирагангано промълви възхитен:

— Валтер е трябвало да се роди масай, храбър бял масай, сътворен от великите духове да хваща лъвовете за опашките.

За масая това е най-голямата похвала. Понякога, когато мораните, масайските воители, обградят лъва, някоя луда глава се спуска и дръпва опашката му. Това привидно безразсъдство оказва решително въздействие. Забавя звяра само няколко секунди, ала те са достатъчни за мораните да го нанижат на копията си, преди той да скочи върху някого от тях.

Валтер се усмихна. Беше му напълно ясно — неговата постъпка не беше проява на смелост (той никога не се бе мислил за храбрец), а добро познаване на лъвовете и главно на личния нрав на Безгривия.

Безгривия бе напуснал борбата, ала Черната грива не се плашеше тъй лесно, не връхлиташе заслепен от ярост и възбуда. Защото беше истински лъв. Той изръмжа глухо, сякаш въздъхна дълбоко и се надигна, като тръсна глава да разгони досадните мухи. После тръгна напред, пристъпи бавно, с котешка лекота, но и със скрита мощ и заплаха. Приблужи, без да се бои от никого, без да се крие и без да бърза, с вид, който будеше страх и уважение. Валтер прецени. Него не можеше да прогони с един крясък. Срещу лъвската мощ той трябваше да противопостави само смелостта на разумния човек — разум срещу сила. Това беше единственият изход. Ако се убеди, че не е заплашван, уравновесеният лъв се отказва високомерно от борбата и с това за лишен път доказва превъзходството си.

Валтер застана пред него неподвижно, мълчалив и вцепенен. Често се бе спасявал така. Но това още не значеше нищо. Никой не

знае как ще постъпи лъвът следващия път. Не можеше да се знае какво ще предприеме сега Черната грива.

А хер Густав, улисан в своя волан, още не бе забелязал каква каша беше забъркал. Той се връщаше назад, като се друсаше от радостна възбуда. И внезапно застина в ужас. Видя насреща си Безгривия. Изпусна като опарен кормилото, рипна презглава да се спасява при господаря си, който в неговото съзнание беше приравнен към бог. Заскимтя, застена, като подскачаше смешно и си помагаше с ръце при бягането. Ех, де да имаше наблизо някое дърво!

Безгривия се втурна след него. Хер Густав обезумя. Хукна с все сила към Валтер, без да съзнава, че така му довеждаше още един враг, и то откъм тила му.

Черната грива бе спрял на десетина метра пред хората. Хищният огън в очите му бе угаснал. Природното му благоразумие пак бе надделяло. Той се прозина и се приготви да се връща. И щеше да се върне, ако не се бе явил брат му, който отново събуди в него ловния инстинкт. Черната грива пак се озъби, готов за бой. Приклекна. Сгъна се като котка пред миша дупка. А Безгривия вече настигаше шимпанзето, което вдигаше олелия до бога. Оставаха няколко метра, когато Симба се метна от колата и му прегради пътя. Изправи се и замахна с лапа. Безгривия се смая от неочакваната ѝ намеса. Изръмжа заплашително, връхлетя насреща ѝ, но като видя, че тя е готова да го посрещне със зъби и нокти, заотстъпва заднишком, като се зъбеше гневно. И Черната грива изостави хората. Сега вниманието му бе привлечено от това, което се бе случило на брат му. Бе се случило нещо съвсем необяснимо за бедното му съзнание. Каква беше тая лъвица, която вместо да им помага, както повелява лъвският закон, им пречи, която защитава плячката им? Или пък, а това беше още по-невероятно, искаше да я запази за себе си? Не знаеше ли тя неписаните повели на рода им, че първи пируват самците, а след това самките? А който пък не ги знае, толкова по-зле за него. Законите се запомнят с жестоки уроци. И той щеше да ѝ даде такъв урок... Най-сетне се надигна и Старата лъвица. Неохотно наистина, защото вече не беше гладна — само от другарство. Валтер прецени бързо. Дръпна Кирагангано и хер Густав, поведе ги с бавни, незабележими стъпки към автомобила, възползувал се от лъвското спречкване. Запали мотора и тръгна.

— Симба! — провикна се той тогава. — Тук!

Първия път тя не го чу, настръхнала, озъбена срещу сродниците си, раздвоена между зова на инстинкта, който ѝ заповядваше да се присъедини към тях, и привързаността ѝ към човека.

— Симба, ела! Веднага!

Тя се обърна. В умните ѝ слънчеви ириси той прочете това раздвоение, проследи борбата между разбудения звяр и жаждата за човешка дружба. Накрай предаността надделя. С предупредително изръмжаване Симба се спусна подир колата, настигна я и с един скок зае мястото си. Беше направила избора си, беше предпочела човека. Но докога? Поглеждайки я под око, Валтер четеше в трепкащите устни тежката борба, която бушуваше в животинското ѝ сърце. Той я погали с ръка. От това неочаквано докосване тя трепна. Озъби се. Но скоро съжали. Обърна се, хвана палеца му с устни и го засмука тъй, както бе свикнала от малка, когато заспиваше до него, или когато искаше прошка.

А трите лъва дълго ги следваха в галоп, слисани не толкова от необичайното спасение на хората, колкото от чудната среща със своята сродница, която ги изучаваше с неспокоен поглед от гърба на странното, вонящо животно на колела, негодно за ядене и поради това незаслужаващо внимание. Без да се обърне, Валтер рече:

— Видя ли, Кира? Симба ни спаси!

Масаят поклати упорито глава.

— Кирагангано познава лъвовете. Нека Валтер се взре в очите ѝ! Симба си е симба — лъв! Няма дружба със симба! Не може...

— Може, приятелю! Всяко същество отвърща на доброто с добро. Нужно е само умение.

Той погледна другаря си. Кирагангано, явно, не го бе разбрал. Валтер се усмихна. Стори му се, че бе изпаднал в ролята на патер Франсоа — мисионера, с чиито напразни богоугодни усилия понякога се шегуваше безобидно. Затова промени разговора.

— Още преди хиляди години фараоните Аменофис и Рамзес II — може би твои прадеди от Египет — ходели на война с верните си лъвове. А римският император Марк Антоний след една блестяща победа влязъл триумфално в Рим в колесница, запрегната с лъвове. Финикиецът Гано пък пръв започнал да укротява лъвове. Затова сънародниците му го изгонили от родината. Разсъждавали така: щом

може да заповядва на зверовете, колко ли по-лесно ще подчини и хората?

— Кирагангано не е слушал за тях — пресече го масаят. — Кирагангано знае само това — един ден лъвското в Симба ще се събуди. И тогава ще стане нещо страшно!

— Аз не се боя от Симба — опита да го успокои Валтер. — Но виж, от Безгривия се безпокоя. Безпокоя се от всеки страхливец. И лъвовете, и носорозите, и слоновете, и змиите, и тираните убиват от страх. Нашите пруски генерали казват: Най-сигурната отбрана е атаката.

Масаят поклати глава.

— Кирагангано се бои и от Безгривия, и от Черната грива, и от Симба, и от старата, от всеки лъв. Има добри и лоши хора. Има само лоши лъвове!

4

Пръв я видя Кирагангано, после и Валтер я разгледа с далекогледа си. Обикновено лъвовете не закачат носорозите. Познават силата им. Само понякога, ако им се удаде сгода, се осмеляват да отмъкнат някое съвсем малко носорогче. Днес Симба не нападаше, само си играеше. Врълхиташе срещу Черния носорог и го перваше с лапа по крака, след което отскачаше пъргаво настрана, за да се предпази от острия му рог. За нея това беше безобидна шега, но Черния се биеше настървено, грухтеше сърдито, налиташе яростно. Ако успееше да я докачи с рога си, от лъвицата щеше да остане една кървава пита под тежките му нозе.

— Симба! — провикна се разтревожен Валтер. — Симба!

Понеже вятърът духаше към нея, тя го чу. Извърна се за миг. Тоя миг можеше да ѝ струва скъпо, защото носорогът, вече решил да се разправи окончателно с нея, налетя повторно. Ала тя и тоя път успя да отскочи на косъм от острието му.

— Симба! Ела тук! — повтори Валтер. — Веднага!

Лъвицата се поколеба за секунда, после изтича послушно към господаря си, изостави слисания от внезапното ѝ изчезване сърдитко, който продължи да се върти на място, да души гневно и да я търси. Когато дойде при Валтер, тя почна да се гали в коленете му с такава сила, че той едва се удържа да не падне, като мяукаше и мъркаше нежно, сякаш му разправяше колко весела е била играта с късогледия великан.

Но време за губене нямаше. Трябваше да си починат час-два, преди да продължат обиколката на района. А той не беше малък. При това сега, когато саваната бе станала отново проходима, беше нараснала опасността от браконieri, особено при настъпилото засушаване, когато животните се струпват в още зелените низини край блатата. Валтер и другарите му се запътиха към ниския отсрещен хълм, за да си полегнат в сянката на баобаба, от чиито къси и дебели клони, под нарязаните му като конски кестен листа висеха едри

плодове, подобни на кокосови орехи. Масаят пристъпваше горделиво, сякаш танцуваше, и се заслушваше, унесен в скърцането на новите си лачени обувки.

— Пейт — подметна той радостно. — Като маримба^[1].

Два дни беше пътувал до пазара, за да си ги купи. И оттогава не ги сваляше от краката си. С тях вървеше, с тях спеше, омаян от монотонното им скрибуцане.

Скоро достигнаха плътна сянка и се излегнаха в нея. Кирагангано заспа начаса. Симба по навик ухапа палеца на господаря си, прегърна го с лапа и също се унесе в сън. Валтер, който имаше намерение да подремне малко, ако му се удаде, заръча на хер Густав да поеме първото дежурство. Шимпанзето се изпъчи. Оказаното доверие го ласкаеше. При това и инстинктът му на маймунски самец го подканяше да бодърствува, когато почиваше пъстрата му дружина, която по неволя заместваше родното му стадо. Само се присегна, та си взе цигара и запуши да се разсънва, седнало върху гърба на лъвицата.

Сънят все не идваше. Валтер гледаше почти със завист спящия масай. Роден също така в Африка, германецът никога не бе успял да привикне към мухите. Африка е царството на насекомите. Поспри само за минутка и ще се убедиш. Отвред ще те нападнат легиони дребни проклетници — по земята и по въздуха — едни жадни за кръвта ти, други за потта ти, трети като че ли само от злоба. Мравки, бръмбари, стоноги, паяци, скорпиони, кърлежи, мухи, оси, стършели, щръклици, комари от всички величини — та дори и диви пчели от хралупата на баобаба. Всички налитаха отгоре им, разлютени от горещината и от миризмата на пот.

Съвсем буден беше само хер Густав, който оглеждаше кръгозора от гърба на лъвицата с димяща цигара в уста. Наоколо, додето стига поглед, се ширеше африканският велд, тревистата савана, прорязвана от редки донги, безводни речни корита, из които тук-там лъщяха на слънцето още непресъхнали локви. На юг, на километър оттук, почваше бушвелдът, храстовата савана, обрасла с бодливи гъсталаци. Там се криеха едрите животни, издавани само от прелитащите над тях личинкояди. Тези игриви птички ги чистят от кърлежи и щръклици, а при опасност ги предупреждават с резките си крясъци. Безредно пръснати, се зеленееха акации и баобаби, а между тях се тъмнееха гъстите корони на сикоморите. При по-зорко вглеждане можеха да се

различат неподвижни като дънери преживящи жирафи и подобни на захвърлени базалтови скали слонове. Потулваха се на сянка пладнуващи стада зебри и антилопи.

Внезапно сред безмълвието на тропическото пладне, огласяно единствено от жуженето на насекомите, проехтя гърмеж. Всички едновременно скочиха на крака. Кирагангано хвана с привично движение копието си, Валтер — пушката, Симба се озъби по посока на звука, а хер Густав захвърли недопушената цигара и се залепи в гърба на другаря си. За смелост.

След изстрела бе оживяла цялата савана. Антилопите и зебрите препускаха уплашени, следвани в смешен галоп от жирафите, а слоновете извиваха хоботи като огромни змии да доловят мириса на невидимата заплаха. Над шубрака се виеха разтревожени личинкояди. Толкова е ползата от тях. Предупреждават приятелите си за опасността, а в същото време ги издават на враговете им. Валтер разбра, че някъде под тях лежеше поредната жертва на браконьерите. Той скочи зад волана и подкара, без да изчака спътниците си. Хер Густав успя да се хване за калника, а Симба се намери на мястото си с един скок. Колата се втурна през степта, като подскачаше с трясък по изровените ями от брадавчестите глигани с риск да счупи осите си, ала шофьорът не намаляваше ход, решен на всяка цена да пипне нарушителите. Напреде му се разбягваха подплашени газели и зебри, яребици и дребните като зайци антилопи дик-дик, а зад него, сред дигнатата червена пушилка, се виеха вихрушки от пърхащи пеперуди.

Лендроверът внезапно се закова на място. Повече не можеше. Започваше непроходимият храсталак. Валтер слезе, последван от масая, шимпанзето и лъвицата. Взе и ключа на мотора, ей тъй от предпазливост, за да не би хер Густав да им изиграе някоя нова шега. Четиримата забързаха към мястото, където още се виеха личинкоядите, по отъпканата от носорозите пътека, подобна на просека сред бодлива тел, маскирана с твърди листа, които тракаха при всеки полъх на вятъра като тенекиени пластинки. Отвред протягаха трънливи вейки нискорасли акации и мимози с шипове, разперени на всички посоки. Храстът „почакай малко“ ги дращеше с безчислените си бодли, подобни на въдици, от които малцина, и то най-опитните, могат да се измъкнат безнаказано. Под това сатанинско сплитане, под тая трънлива вакханалия сансевиерите разперваха ужасните си жилести листа, които

завършваха с такива твърди игли, че мнозина ги използваха за грамофоните си. Понякога, изрядко, тунелът се разширяваше в безредни полянки, обрасли със слонска трева, сорго и безброй други треви, около които се увиваха „упопо“ и „тарба“. Осилчетата на „упопо“ сами проникват през всяка дреха и причиняват сърбеж, от който човек може да полудее. Веднаж Валтер се бе хвърлил в блато с крокодили, за да се отърве от тия осилчета. А пък семенните кутийки на тарбата бяха тъй остри, че срязваха дори подметките. Това беше царството на носорозите. Само такива дебелокожи могат да се проврат тук и само тук те се чувствуват донейде защитени от опасния си двуног враг. Донейде...

Винаги, когато се озовеше в такива храсталаци, Валтер изпитваше подтискащо, стягащо гърдите чувство, че е попаднал отново в концлагера, между неговите зловещи телени огради. Сякаш ако протегнеше ръка към настръхналите бодили, в тялото му щяха да се врежат хилядите волта електрически ток, а отгоре му щяха да залаят автоматите на лагерната охрана.

Няколко личинкояда изпърхаха над храстите с тревожни крясъци: „Чур-чур!“. И преди ловецът да извика, преди да предприеме нещо, Маршала излетя насреща им като гигантски снаряд. От хълбока му капеше кръв, размазана с тинята, която бе засъхнала по гърба му. Опашката му висеше отпусната, верен признак на гняв. Ако е само смутен и гледа да се скрие, носорогът я държи вирната миролюбиво като бяло знаме. Сега беше изплашен до смърт. А при уплаха той не разсъждава, не преценява. Само напада. Колкото е по-силен страхът, толкова е по-стремително нападението. Устремът заменя недостатъчния ум.

— Маршале! — изкрещя Валтер, ала животното не го чу. Продължи да препуска настървено.

Масаите отстъпват само пред носорога. Техните копия са безсилни срещу неговата оплескана с кал броня. Кирагангано също не устоя. Наистина той не изгуби самообладание, не побягна като страхливец, а опита да отскочи настрана, запазил напълно хладнокръвието на морана. Напразно. Всеки, който се е срещал с носорог, знае, че никак не е лесно да му се избяга със страничен скок. Колкото невероятно да звучи, въпреки привидната си тромавост, дебелокожият сърдитко бързо изменя курса си. Маршала изви рязко,

доверявайки се повече на слуха, който следваше скърцащите подметки, отколкото на късогледите си очи.

Валтер се хвърли напред, като размаха ръце и извика с все сила. Това обикновено обръща в бягство носорога, докато леките еднообразни движения го подбуждат към нападение. За беда тоя път разгневеното животно не го забеляза. Профуча покрай него и шумгналата се под храстите лъвица и налетя върху бягащия масай. Най-уплашен от всички, хер Густав се метна в бодливата стена. Едва свари да се покатери на високата мимоза, изподран и разкъравен, сякаш се бе сражавал с десет леопарда едновременно.

Въпреки възрастта си Кирагангано не бе загубил напълно предишната си пъргавина. Той се хвана за рога на нападателя и с лекотата на тореадор подскочи върху главата му. Тъй го видя Валтер, преди да изчезне зад завоя на тунела, възседнал наопаки носорога, който се мятеше яростно в тромавия си галоп. Той зареди пушката и се втурна подире им. Обикновено ранените носорози стават зли и нападателни. Затова ловците са длъжни да ги доубиват. След сто крачки насреща му излезе самият Кирагангано, изподран от бодлите, понакуцващ, но цял, непокътнат. Само че бос.

— Кирагангано вече не иска пеещи обувки! — рече той засрамен. — Ей ги там на пътеката! Който ги хареса, да ги обува! Върви ти, хер Густав!

Шимпанзето не го погледна, улисано да измъква тръните от ръцете и краката си.

Масаят добави с неуверена усмивка:

— Кирагангано яздеше Маршала и само му викаше в ухото: „Маршале!“ Накрай носорогът поспря, разбра кой е на гърба му. Кирагангано слезе, а Маршала побягна към саваната.

Доволни от благополучното избавление, приятелите отново поеха по пътеката. Тогава дочуха бумтежа на запаления мотор. Затичаха вкупом. Скоро тунелът свърши. Отсреща, на поляната, стоеше готов за тръгване лендровер, в който седяха трима души. Джордж Макдоналд стискаше кормилото. До него се озърташе боязливо Кау бушменът, дочул пръв стъпките на новодошлите. Зад тях с подпряна на статива кинокамера се бе приготвил за снимка дребен брюнет с тропически шлем, с черна брада и тъмни очила.

— Стойте! — заповяда Валтер с насочена пушка. — Моля ви да слезете от колата!

Мак се обърна изненадан. Първият му порив беше да грабне оръжието си. Цял живот то му беше уреждало всички затруднения. Рядко се срещаше стрелец като него. Баща му и дядо му бяха ловци на слонове, прадядо му — ловец на роби. Той, дето се казва, се бе родил с пушка в ръка. Научил се бе да стреля едновременно с прохождането. Способен беше да улучи слон в окото от сто разкрача. Та с някакъв си ловен надзирател ли, наричан на подбив „Бавачката“, нямаше да се справи? Но компанията на Валтер го посмути. Мак беше слушал за питомната му лъвица, която сега надзърташе изпод близкия храст. Не по-малко опасен от лъв беше и чернокожият. Всеки, който е опознал масаите, ги уважава цял живот, предпочита да не ги среща като неприятели. Колкото и смешно да изглежда на пръв поглед, и Хер Густав не беше безобиден противник. Едно шимпанзе в ръкопашен бой може да свали и най-якия боксьор. Мак стъпи на земята. Усетил враждебността му, бушменът се сви на седалката наежен, а кинооператорът се взря смутено в лицето на приближилия инспектор, едва овладял неудържимото си желание да се потули, да скрие своето лице.

— Моля, позволителното! — каза Валтер.

След като го взе, той го въртя дълго в ръцете си.

— А господинът?

Кинооператорът му подаде своите документи. В паспорта под снимката му беше вписано името Марсел Соваж, роден в Брюксел, комуто управлението на резервата с канцеларска яснота и сухота разрешаваше да снима диви животни по всяко време на деня при спазване на правилника. Валтер задържа по-дълго време погледа си върху портретчето, после вдигна очи към лицето му. Макар и с черни очила и брада, то му се стори познато. Но откъде ли?

— Кой рани носорога?

— Той ни нападна! — отсече бързо Мак.

— Ще видим!

Валтер и Кирагангано се приведоха към земята и навлязоха в гъсталака. На поляната по спечената като тухла червена пръст и по пресушената трева следите се губеха, но в сянката на храстите почвата беше позапазила свежестта си и там можеха да се открият повече дири.

Само след няколко минути инспекторът се върна при нарушителите, които пушеха нервно цигарите си — Мак дръзко, а белгиецът — някак гузно, разстроен сякаш не толкова от ловното нарушение, колкото от нещо друго. Кау гледаше като вярно куче, което е подушило врага на господаря си.

— Кирагангано! — рече Валтер. — Какво разправят следите?

Масаят заговори бавно:

— Маршала спал в шубрака. Хората хвърлили буци пръст. Маршала побягнал. Бвана Мак го ранил от колата.

Валтер погледна въпросително ловеца.

— Лъжа! — отсече той. — Вашият слуга лъже най-безсрамно. Или пък нищо не разбира от следи...

— Аз му вярвам!

— Вярвате на някакъв мръсен негър, а не на европейец?

— Вярвам на тоя, който заслужава доверие! — отсече Валтер. — Независимо от цвета му!

Мак отново посегна към пушката, ала това негово движение не остана незабелязано. Симба се надигна и пристъпи няколко крачки. Опашката ѝ се изправи като прът.

Овладейл отново гнева си, браконьерът замълча. Валтер също мълчеше. Имаше право да ги арестува веднага. Но знаеше. После трябваше да се влачи по съдилищата, да търси все нови и нови доказателства. А подозираше, че Макдоналд има силни покровители, които нямаше да го оставят без подкрепа. Той въздъхна. Не беше борец. Веднъж само бе опитал да се пребори. И бе загубил. Сега мечтаеше за спокойствие, за тих живот.

— Господа! — рече той. — Знам, че търсите ефектни снимки. Но не дразнете животните! И не от автомобила! Един ловец е длъжен да знае правилата, кинооператорът — също. Дори с разрешение е забранено да се стреля от автомобила, а поне на двеста крачки от него. Дори с разрешение...

Валтер замълча. Никога не бе успял да научи изкуството да говори повелително, с гласа на фелдфебела си. Защото дори в престъпника виждаше човека.

— Чуйте! — рече той накрая. — Последно предупреждение! Ако не напуснете сами района ми, ще ви изгоня — и то не само от резервата, а от цяла Африка. Дотогава ще събера още улики.

А Мак се боеше най-много от това. Изгонването за него, щеше да означава край. Край на филмите, край на контрабандата, на хубавите сделки — край на богатите печалби. Откъде тогава щеше да праща пари на Джен, за да откупи имението си в Йоркшир, та да се съберат там най-сетне двамата — богати, влюбени, щастливи. Джен имаше само него. Беше дошла тук, в Африка, след самоубийството на фалирания си мъж, за да се зарови в пущинаците, да забрави. И бе намерила него. А и той имаше само нея. Тя не беше създадена да живее в Африка. Посърна, залиня. Другояче бе свикнала, не като него. Джен никога нямаше да стане дивачка като него. Тя беше само изящество, само нежност. Затова я изпрати в Старата Англия. За там бяха нужни пари, дяволски много пари. За своето щастие, за нейното щастие той беше длъжен да намери тези пари. По какъвто и да е начин! Какво важеха за него правилниците на резервата? Всъщност какво пък толкоз щеше да загуби човечеството, ако изчезнеха от лицето на земята слоновете, носорозите и лъвовете? Какво му пречи това, че сега няма динозаври? За Джен беше готов на всичко — дори да рискува живота си, беше готов и на всяко унижение.

— Това няма да направите! — Мак придаде най-умолителните нотки в гласа си. — Забравете станалото! Ще се постарая друг път да не ви се изпречвам. Аз имам само тоя занаят. За друго не ме бива. Какво ще правя? Нали и вие сте ловец?

— Ловец или изстребител? — подметна Валтер.

Сякаш не чул хапливата забележка, Мак продължи да се оправдава:

— Носорогът се дразни от кинокамерата. А когато е уплашен, той знае само едно — атака.

— Това е вярно. Но добрият ловец умее да я предвардва.

— Когато става въпрос за избор между животното и клиента, то се знае, аз предпочитам клиента. Заради човешкия живот съм готов да пожертвувам и правото си на ловец. Казвам ви го, за да знаете с какъв човек имате работа.

„Колко долно лъже!“ — помисли си Валтер. Но не му го каза. Испитваше мъка да огорчи когото и да било. През целия си живот беше вярвал, че един приятелски съвет е в състояние да свърши повече работа от всяка заплаха.

— Аз ви разбирам — рече той, макар и да съзнаваше, че проявява неоправдана слабост. — Но моля да ме разберете и вие! Запомнете, последно предупреждение!

Сети се нещо и посочи Кау.

— Какво търси при вас този човек?

— Каквото и при вас — отвърна ловецът, усмихвайки се към Кирагангано. — Мой слуга.

— Бушмените не стават доброволно слуги.

Марсел Соваж опита да се пошегува:

— Че кой става доброволно слуга?

Валтер го изгледа отново. Помъчи се да си припомни поне една нишка, която да му подсказе кой може да бъде този човек.

— Бушмените при белите са само роби.

Мак вдигна рамене.

— Впрочем за какво друго е годен негърът? Вие поне сте местен европеец. Ще ме разберете.

Валтер поклати глава.

— Не! Не съм такъв европеец, какъвто ме мислите. Искан да стана, но вече няма и да опитам. Видях европейците тогава, когато не приличаха и на хора. Видях ги през войната.

— През войната всички са еднакви.

— Аз съм бял африканец! — добави Валтер. — Всичко хубаво съм видял тук, където съм се родил, всичко лошо — там, в Европа. Но да не ви задържам! Моля ви да запомните предупреждението ми!

И когато Мак и спътниците му се изгубиха в саваната, скрити зад вдигнатия облак червен прах, той поведе групата си назад. Нагласиха се в лендровера както обикновено и потеглиха. Тогава Валтер случайно се обърна към гъсталака. И видя Черната грива, който ги следеше с поглед, полегнал сред тревата с изправена величествена глава в своята осъзната мощ. Но не. Лъвът не гледаше хората. За него в този миг те не съществуваха. Гледаше Симба, гледаше я като самец. Валтер отмести поглед и към лъвицата. И в нейните ириси прочете същото удивление, същия неясен, смутен интерес. Цялото ѝ тяло се бе изпънало, напрегнато, готово за скок. Сякаш всеки миг щеше да излети от автомобила и да ги изостави. Опашката ѝ се гънеше колебливо. Мъчително раздвоение се четеше в лицето ѝ, в напрегнатата ѝ стойка. И неизяснено желание, което разкъсваше дивото ѝ сърце. Тя изви глава

към господаря си, после отново се обърна към лъва, който вече бе излязъл от храстите и ги следваше на стотина крачки зад колата с лекия си уверен лъвски тръс. Кирагангано пошепна:

— Симба ще събере всички лъвове край нас. И някой ден ще намерят само обувките ти. От Кирагангано и обувки няма да намерят.

И тоя път Валтер не обърна внимание на прокобите му. Имаше си по-голяма грижа, по действителна от обожателя на Симба. Той стискаше волана, мъчеше се да избикаля ямите и термитниците и мислеше, мислеше, недоволен от станалото, недоволен както от нарушителите, така и от себе си, от своята мекушавост. Накрай се обърна към другаря си и рече тъжно:

— С животните ми е по-леко. Известно ми е какво мога да очаквам от тях: от лъва нокти, от бивола рога, от змията отрова. Те са подчинени на инстинктите си, които познавам. Не знам с какво могат да ме изненадат хората, които са се научили с разум да прикриват инстинктите си.

Кирагангано не отговори, защото може би и не разбра напълно разсъжденията му. А и Валтер не чакаше отговор. Той отново бе напрегнал мисълта си, за да си припомни кой беше тоя човек, който се потуляше зад името Марсел Соваж. Нямахше никакво съмнение, Валтер се бе срещал с него много често. Така се знаят само хора, които са били ежедневно заедно в училището, казармата или — концлагера... Съзнанието му отново го върна назад, през годините, зарея го из натрупаните спомени. Той се помъчи да вмести някъде на мястото му тоя образ, да го свърже с други, да го разбули. Откъде трябваше да започне? Още от детинството ли, когато като босокрак малчуган шареше из околностите на бащината си плантация? Тогава, когато едва се удържаше на крака при ритането на пушката, застреля първия си лъв. А връстниците му масаи извършиха тоя подвиг по-късно, чак на тринадесетата си година. Отначало малкият Валтер ходеше в мисията, където се научи да чете и да пише заедно с негърчетата, защото наблизко нямахше училище за бели. И първите му другари бяха негърчета. В лиця, където постъпи след това, всички бяха бели, но и те — все червенокоси англичани. Нямахше нито един брүнет, подобен на Марсел Соваж. Накрая замина за Европа, в Хайделберг. Баща му, въпреки че бе живял в Африка тридесет години, не бе забравил родината си. И синът му беше германски поданик. Германия го

привличаше с езика, с миналото, с настоящето, с романтиката и с талантите си. За най-голямо свое разочарование там той намери друга Германия, неподозирана, непозната, настръхнала за кръв. Мобилизираха го, щом свали куфарите си. Дали там, в казармата, беше срещнал мистериозния Марсел Соваж? Изключено! С казармата удостояваха само чистокръвни тевтонци. Другаде, другаде къде трябваше да търси... Дали пък не в концлагера? Всеки спомен за тая ужасна година, равна на безкрайност, свиваше стомаха му в гаден пристъп. Валтер се мъчеше да го изхвърли от съзнанието си като грозен кошмар, но безуспешно. Такива преживявания не се забравят, те разтърсват издъно цялата същност на човека — смачкват го или го преобразяват в отмъстителен звяр. Израсъл сред чернокожи, младият новобранец, не беше в състояние да приеме расизма в никое от неговите превъплъщения. И го заявяваше гласно. Наивник! Той беше израсъл в саваната, където мислите не се крият както в цивилизования свят — в саваната, където дори заробеният туземец има поне това право да заяви на поробителя си колко го ненавижда. А това в Германия беше достатъчно, за да попадне зад телената мрежа. Как остана жив? Как успя да се добере отново до родната Африка, след като веднъж на работа в полето, извън лагера, се бе отърколил незабелязан в една прясна бомбена яма и след това прекосил цяла Франция, докато накрай с една прогнила черупка се бе добрал до Гибралтар? Сега това му изглеждаше като сън. Или някакъв невероятен приключенски филм. А беше убеден, че е било истина. Кой от другарите му по участ можеше да бъде Марсел Соваж? Или пък кой от надзирателите? Но не! Белгиец не става надзирател в хитлеристки концлагер. Значи — другар! Защо тогава не му се обади? Защо го поглеждаше тъй гузно под черните очила?

[1] Струнен инструмент подобен на китара — Б.а. ↑

5

Щяха да станат чудесни кадри, щяха да се притурят в чековата сметка още няколко хилядарки! Марсел Соваж внимаваше да не изпусне нито миг от драмата, която предстоеше да се разиграе. Седнал на изплетената от клони площадка сред короната на рядката акация, той следеше с камерата си жестоката игра на гоненица между Бялата зебра и Куцата хиена. Кой знае откога я преследваше Куцата, дебнейки я най-сетне да роди, за да отмъкне малкото ѝ, преди да се е изправило на крака. Мръсната ѝ петниста козина беше настръхнала, но и под нея ясно личаха изпъкналите ребра, сякаш олицетворяваше самия глад — глада, от който може да се побеснее. А злочестата бъдеща майка, с провиснал корем и обезсилени движения, все опитваше да се измъкне от врага си, да свърне към саваната, където невидимо за хората пасеше стадото ѝ, от което коварната хищница бе успяла да я отлъчи. И все напразно. При всеки неин опит Куцата връхлиташе озъбена насреща ѝ и щракваше ужасните си челюсти пред самата ѝ муцуна. Друг път зебрата би наказала жестоко такава дързост, а и самата хиена надали би се изложила на риска да получи ритник в главата. Не бе забравила още тежкото копито на изостаналата от табуна болна зебра, от която бе окуцяла някога, на младини. Ала сега нямаше такава опасност. Обезсилената Бяла зебра изглеждаше съвсем безвредна.

Кау, стиснал лъка в една ръка, с другата поднасяше лулата към устните си и с явна наслада изпускаше облачета дим. По едно време той въздъхна дълбоко.

— Бушмените не питат. Който много разпитва, не е добър човек. Или иска да научи къде ти са примките, за да ги обере, или къде е изворът ти, за да го отрови, или да вземе племето ти в робство. Ако бвана Мак иска, сам ще каже на Кау...

— Какво?

— Ще му обади какво говореше „ю доле“.

На бушменски език това означава и чужденец, и враг. За първобитните племена чужденците са винаги врагове.

— Добре! — съгласи се Мак. — Инспекторът иска да те върна на магьосника Кейгей.

Той изопачи съвсем малко мисълта на Валтер. И го стори напълно съзнателно. Както богатият приучва кучето си да мрази всички други освен него, така и Мак приучваше своя бушмен като куче да ненавижда всички други, да се бои от тях, за да му остане напълно предан. Искаше роб, верен като пес. В отплата той беше способен да го обича, както се обича вярно куче.

Бушменът помълча цяла минута, преди да се доизкаже:

— Бвана Мак щеше да каже защо „ю доле“ мрази Кау, защо иска да го върне на Кейгей?

— Защото е приятел на Кейгей.

Кау извади отровните си стрели, прегледа ги, върна ги пак в колчана и се направи да слиза.

— Къде? — спря го ловецът.

— Кау ще пусне крилатата смърт в гърба на „ю доле“. И той няма да каже къде е Кау, няма кой да върне Кау на Кейгей.

Мак го дръпна за ръката.

— Я кротувай! Никъде няма да ходиш, никого няма да убиваш без мое позволение! Ни човек, ни животно! Разбра ли?

— Кау разбира всичко — наведе глава нещастникът. — Кау знае, че без добрия бвана Мак боговете вече щяха да са изiali Кау. Защото човешкото месо е любима храна на боговете. Затова и Камаб, господарят на живота и на смъртта, вика хората на небето да се греят пред свещения огън, докато боговете оглозгват кокалите им.

— Глупости говориш, мое момче! — прекъсна го Макдоналд.

— Защо глупости? Виждал ли е бвана Мак човешки гроб? Е, какво е останало вътре? Само кости. Значи, боговете са изiali месото... Кау щеше да се грее на свещения огън, но на небето е много скучно. Щеше да му домъчнее за земята. И щеше да прати болест, или пожар, или глад — та да дойде при него и Нуси. Не се смей, бвана! Хората умират, защото тези, които ги обичат, ги викат горе...

— Доколкото знам, Камаб не е великият дух на бушмените.

— Не е! Камаб е великият дух на бергдамите. Майката на Кау беше бергдамка, от истинските черни хора. Кау много мисли, отдавна мисли. Луната надебелява и пак изтънява, надебелява и пак изтънява, надебелява и пак изтънява — а Кау все мисли. Не е ли по-добре Кау да

е вече при свещения огън и да викне при себе си Нуси? На Кау му е много мъчно за Нуси. Много-много мъчно. А тук, на Долния свят, Кау няма право да се върне при нея. Само на Горния свят, при огъня...

Джордж Макдоналд сложи пръст на устните си.

— По-тихо! Да не разпъдим дивеча! А колкото до свещения огън — има време! Все ще седнеш там някой ден. Цялата вечност ще се грееш на него. А виж, тоя живот тук, на Долната земя, е кратък. Него трябва да нагласим някакси по-хубаво...

Наблизо се дочу лъвско изръмжаване. При тая втора заплаха нещастната зебра извърна натам разширени от ужас очи. А вързаният Алексъндър Велики изпръхтя сърдито. До тоя миг той пасеше с философско спокойствие, без да подозира участта си, отредена му от хората, които го бяха заловили след бягството му от Ноевия ковчег. Не допускаше, че беше длъжен да изкупи със смъртта си безгрижния живот на последните дни, когато го оставяха да си пасе и да се търкаля до насита по поляните, без да го яздят и без да го товарят. Не допускаше, че ролята му беше да примами някой прегладнял лъв. Държаха го вързан, за да не избяга. От дървото в последния момент Мак щеше да изтегли с канап бримката на възела, който го придържаше към кола, за да може Марсел Соваж да филмира замислената сцена, в която лъв преследва и разкъсва домашно животно. Такива сцени струват скъпо, защото могат да се монтират в някой интересен игрален филм. Затова го бяха натоварили с няколко празни бидона.

Внезапно на поляната изскочи едър, черен бабуин. Озърна се. Ясно! Нямаше опасност. Той изръмжа глухо. При тая заповед от фикуса се изсипа цялото му стадо. Един часовой се покатери върху надвисналия над реката клон да следи за крокодили. Друг остана да се визира назад, към джунглата. Черният sameц се напи. След него се наведоха майките. Те лочеха прежаднели и се озъртаха боязливо, като държаха здраво палавите си деца за опашките, за да не се отдалечават, улигани в игри и боричкания.

Във водата се стрелкаха сини и червени рибки, щипукаха настрани едри, розови крабове, а под тинята подскачаха пъстри жаби. В десния край се бе навела млада, неособено опитна майка и за беда с най-непослушното маймунче в цялото стадо. Неусетно то издърпа опашката си от майчината ръка и побягна към съседната дива лоза. Но

преди да се залови в нея, от клоните излетя като мълния някакво жълто-шарено тяло и със същата мълниеносна бързина отскочи назад, изчезна в гъстата корона. Чу се само предсмъртния писък на жертвата и толкова!

— Чуи! — рече Кау на суахили. — Леопард, нямата смърт!

Марсел неволно изруга. Драмата се бе разиграла тъй ненадейно, че той не бе сварил да отправи натам обектива. Поне това бе научил досега. В джунглата страшното идва тъй бързо и неочаквано. И може би тъкмо тая бързина и неочакваност са най-голямата милост на иначе безмилостната природа — жертвата няма време да осъзнае целия ужас. Смъртта преварва ужаса.

Той пак се обърна към Бялата зебра, която стоеше до горската окрайнина и трепереше от страх и болки, а на двадесет крачки от нея лежеше в търпеливо очакване Куцата. И странно. В очите ѝ нямаше толкова злоба, колкото някаква неизразима тъга. В цялата ѝ гадна външност единствени очите бяха хубави. Големи, като очи на газела. Колко странно!

Имаше още време. Развързката се бавеше. А смутът, разбуден в гърдите му от срещата с Валтер Руднер, не угасваше. Сякаш се засилваше с всеки изминат ден. Това вече наистина не беше живот! Беше повече кошмар, адска мъка! Дори да бе сгрешил, стократно го изкупи. Не беше година, не бяха две. Толкова години, все с тоя страх в сърцето, с тоя задушващ спазъм в гърлото — при непоносимата мисъл, че всеки миг могат да го спрат, да вземат отпечатъците му и да го изобличат. Да го откарат в Германия, за да го обесят, както обесиха другите. Заплахата от смъртната присъда, която тегнеше над него, която го очакваше ледено безчувствена зад гърба на търпеливия палач, го преследваше денем и нощем, не му позволяваше да заспи вечер, разбуждаше го, когато е успял да задреме. Всеки път, когато одеялото се допреше до врата му, той скачаше с рев, защото му се присънваше, че възелът на бесилката стяга врата му. Когато се погледнеше в огледалото или сравнеше някогашната си снимка със сегашната, той не можеше да открие никаква прилика. И все пак...

Без да сваля око от визьора, Марсел запита:

— Дали ме е познал?

— То си е твоя работа! — отвърна Мак.

— Не само моя! — избухна Марсел Соваж. — И твоя! Разкрият ли ме, ще се заинтересуват къде е истинският Марсел Соваж. А на тоя въпрос ще трябва да отговориш ти.

— Добре де! — отвърна примирително ловецът. — Ще му мислим после. Сега гледай да направиш снимките, че трябва пари.

Пари! — помисли си с досада Марсел. — Все пари бълнува. За да ги праща на жена си Джен, на оная ненаситна прахосница в Лондон. Дори Марсел го знаеше и му го казваше. Но Мак беше заслепен, влюбен до полудя. Не искаше да повярва това, което изглеждаше тъй очевидно — че тя изсмуква безсъвестно парите му, че не мисли да откупува никакъв имот. Тя беше авантюристка, по-голяма от тях. Марсел стана авантюрист по принуда, а тя беше родена авантюристка. Търсеше само приключения. Затова и бе дошла тук, в Африка, където се бе срещнала с прославения ловец Мак. За нея влюбването и женитбата й бяха също така приключения, някакви различни от досегашните романтични преживелици. Единствен Джордж, който никому не се доверяваше, вярваше в нея сляпо, като глупак. И нищо друго не го засягаше. Никак не се тревожеше за това какво става в душата на приятеля му, какъв ужас я души. Каква беше тая проклета прокоба, която преди години го блъсна в мрежата на този влюбен изнудвач? По-добре да беше останал без паспорт, отколкото така. Все щеше да се оправи някак. Нямаше да бъде роб на тоя безсрамник. Роб, по-зле от Кау... И то роб на един глупак, който пък беше роб на някаква измамница. Заради нея ограбваше сега приятеля си, заради нея, може би от ревност, беше станал и убиец.

Отсреща, сред проредялата корона на памучното дърво, му се мярна едно жълто тяло. Леопардът. Мъкнеше жертвата си към високите клони, пълзеше заднишком нагоре, за да я изяде на спокойствие. Така и Мак мъкнеше Марсел. Захапал го бе и го влачеше някъде против волята му, превърнал го бе в мърша. Мъкнеше го, за да го хвърли в краката на своята Джен. Когато Мак му бе предложил паспорта, Марсел се бе хвърлил да го прегръща, да го назовава благодетел, свой брат и спасител. Едва по-късно той проумя, че всъщност Джордж бе спасил себе си тогава. Марсел никога не успя да откопчи от него повече подробности, не му беше известно как точно бе станало всичко — заради Джен или заради нещо друго, — ала колкото беше подушил, му беше достатъчно. Джордж Макдоналд бе убил

истинския кинооператор Марсел Соваж. И само бе търсил негов заместник. Продавайки паспорта му, той се бе измъкнал от смъртна опасност. Не само това — бе напилал златна мина. Фалшивият Марсел, и той кинооператор по професия, продължаваше да изпраща във Франция нови и нови филми и да получава богатите хонорари на знаменития скитник-оператор Марсел Соваж, които мигновено изтичаха в ръцете на хитрата измамница. Всъщност Марсел не се оплакваше от това. Стигаше му съзнанието, че още живее, че всеки ден го е отминало въжето. Не му оставаше време да се вълнува за пари. Боеше се единствено за кожата си. Дори беше благодарен на човека, който го ограбваше. Също като Кау, един черен и един бял роб!

— Мак! — пошепна той умолително. — Я да се махаме оттук! Посъбрахме парици. Да прескочим до Австралия! Или Южна Америка! Толкова осъдени изчезнаха там. Африка стана много близо до Европа.

— Страхопъзльо! — изръмжа Мак. — Къде ще бягаш? Тъкмо сме набарали рудниците на цар Соломон. Трепериш! И то от кого? От някаква „Бавачка“!

— Законът е на негова страна.

— Какво е законът пред силата? Аз съм по-силен от него. Защото не се боя от нищо — дори от убийство. Добре познавам хората. Него го е страх да стреля пръв. А аз винаги съм първият. Затова съм още жив, а другите ги няма. Който натисне спусъка втори — умира. Знам, от затвора все ще се измъкнеш някак, от гроба — не...

Внезапно Александър Велики изпръхтя. И ето от храстите се подаде Безгривия. Очите му гледаха алчно и в същото време боязливо. Той избиколи отдалеч. Львовете избягват вързани животни. Напреде му стоеше една лека плячка. И тъкмо тая безпомощност, тая привидна достъпност го смущаваше. В очите му искреше недоверието подозрителността към всичко, до което се е докосвала човешка ръка. Львът пълзеше по корем като котка, прокрадваше се от храст до храст и свиваше все повече обръча си около обречената жертва.

Хората от засадата стояха озадачени. Когато подушат хищника, вързаните животни се втурват в противна посока, а това чудновато магаре отиваше срещу него, изгубило ума си.

— Снимай! — пошепна Мак. — Става нещо знаменито!

Лъвът се изправи. Изръмжа. Така сродниците му подплашват вързаните животни, така подплашват и затворените в огради добичета — та те сами, доведени до полуда, да разкъсат въжето или да съборят плетовете.

— Не пропускай ни секунда! — повтори Мак, след като издърпа връвта и освободи магарето.

Безгривия скочи. Скокът му беше истински лъвски скок. Той прелетя цели осем метра и се стовари върху жертвата си. Александър Велики приклепна под удара. Но тутакси се изправи. Зарева, разрита се, замята копита. Празните тенекии затрещяха, задумтяха, загърмяха като цяла батарея.

От тая неочаквана канонада Безгривия оглуша, обезумя от уплаха. При това и ноктите на предните му лапи се омотаха във вървите, които придържаха бидоните. А магарето, освободено от лекия си товар, немислящо да бяга, нанасяше върху зашеметения нападател копито след копито.

Хората се взираха слисани, невярващи на очите си. Наистина, отде можеха да знаят, че храброто магаре, откак живееше под един покрив със Симба, не се боеше от лъвовете, а, напротив, бе свикнало то да напада и то да бие.

Накрая, изглежда, инстинктът му надделя. С един последен зашеметяващ ритник Александър се понесе през степта, като от време на време, без да спира, хвърляше някое чифте във въздуха. Скоро достигна табуна на зебрите, подплаши ги и се втурна ведно с тях още по-навътре в саваната, изгуби се сред вдигнатия облак червен прах. Лъвът не го последва. Успял да се освободи от гърмящите тенекии, той остана на място, сгърчен, с подвита опашка, на три крака, като скимтеше от болка. Ето, полегна. Заблизва с език предната си лапа.

— Магарето му е счупило крака! — възкликна Мак.

Безгривия дочу подозрителния шепот, извърна глава към тях, стрелна ги със злия си поглед, изпълнен с болка и уплаха, и побягна към храсталака, като куцукаше мъчително — разкървавен, плах и жалък. Чак тогава Марсел се сети за Бялата зебра. Погледна нататък. Но късно. Трагедията се бе разиграла в преминалата суматоха. Изгубила сили, нещастната родилка опитваше да се надигне от земята, като пръхтеше със звук среден между цвилене на кон и лай на куче, за

да се нахвърли срещу подлата похитителка, която отмъкваше в шубраците новородената зебричка.

Хората слязоха от дървото. Мак потупа филмовата ролка, преди да я пусне в непромокаемата торба.

— Струва толкова злато, колкото тежи. Магаре побеждава лъв! Като я получат, ония в Париж ще ахнат. А ти, новородени Марсел, бръцолевииш да си ходим, да зарежем бездънното съкровище... Бъди спокоен! Оня глупак, Бавачката, не те е познал. Ако пък се досеща нещичко, толкоз по-зле за него...

6

Слънцето се бе гмурнало зад кръгозора. Рубиненозлатистият му светлик трептеше над зелените върхари, по които хиляди птици, превили клоните подобно на тежък плод, се тъкмяха за сън, като непрекъснато пееха, чирикаха и крещяха. Валтер и Кирагангано стояха на верандата, смълчани, неволно покорени от величието на тропическия залез. Ловецът се бе отпуснал в плетеното си кресло, запушил цигара, а масаят, все още несвикнал да седи на стол, клечеше до вратата, като изпускаше често безредни димни колелца от дългата си луличка, натъпкана с най-лютия тютюн.

В краката на Валтер лежеше Симба с изправена глава и наострени уши, вторачила напрегнат поглед навън, към тъмната сянка на гората. Стоеше замръзнала, неподвижна като бронзово изваяние, но опитното око на ловеца откриваше лесно готовността на изпънатите мускули мигновено да я отхвърлят в устрема на желанието ѝ. Валтер разбираше. В широко разкритите ѝ зеници трептяха отразените искри на заника, които издаваха разгарящия се пожар в душата ѝ, разпален от непреодолимия зов на джунглата. Джунглата я привличаше, замайваше я, хипнотизираше я. Само кичурът на опашката ѝ с нервното си потрепване издаваше смута, овладял дивото ѝ сърце. Звярът се разбуждаше. Докога ли щеше да я възпира привързаността към човека, докога ли придобитият навик щеше да устоява срещу разбудения инстинкт?

Хер Густав не можеше да стои спокойно. Впрочем той никога не оставаше безразличен при досега си с техниката. Техниката му вдъхваше някакво възторжено удивление, направо го омагьосваше. От няколко дни той бе обсебил транзистора на господаря си и оттогава не се бе разделял с него. Под звуците му шофираше, под звуците му ядеше, под звуците му спеше. И сега, излегнат в своето кресло, също като хората с цигара между устните, той превърташе с несръчните си пръсти малките бутончета. Станциите прелитаха безредно, настигаха се, преварваха се в стопления въздух с писък и пращане. Най-сетне

Валтер не изтрая, пресегна се и нагласи апарата на една станция, от която невидим оркестър изпълняваше концерт от Моцарт. Моцарт беше кумирът му. Защото от музиката той не искаше нищо друго освен наслада. Ала хер Густав имаше други предпочитания. Той протегна недоволно ръка и измести вълната. Случайно улучи някаква мощна станция, която раздра ноцта с ритъма на див джаз. Шимпанзето изведнъж засия, прегърна апаратчето и побягна навън. Боеше се да не би господарят му пак да го превключи на някои от своите скучни концерти. Спря се на стълбата и се заклати в унисон с разбираемия ритъм.

Кравите, антилопите и младата зебра, която бяха намерили преди три дни, ранена от лъв и по чудо избягнала смъртта, се бяха прибрали сами под навеса на по-сигурно, по-близо до човешкото жилище. Само Маршала липсваше. И неговото отсъствие причиняваше тъпа болка в сърцето на Валтер. След раняването му от браконьерите питомният носорог не се бе върнал и сякаш разочарован от хората, бе решил да скъса завинаги с тях. Не бе умрял от раната, организмът му я бе надделял, мнозина го бяха виждали край водопоя напълно здрав, но наплашен, готов да се шмугне мигновено в гъстака, щом подуши човешка близост.

Навън вече бе настъпила ноцта. Тъй както става в тропиците, златната лава на заника бе изстинала за няколко минути, загасена от налетялата тъмнина като облак скакалци. Джунглата се надигна заплашително, подобно на гигантска вълна от мрак и закана, която всеки миг заплашваше да се сгромоляса отгоре им. А над нея дълбокото черно-синьо небе засия с милиардите си пъстроцветни и близки звезди. Тогава долу, сред тревите и шубраците, засияха други звездни роеве, полетяха във въздуха като полудели галактики. Почваше замайващата феерия на светулките. Дневните птици замлъкваха. Притихваше подлудяващата врява на маймунските хорове. Възцаряваше се тишината, приказната тишина на африканската ноц, напоена с хиляди ухания. Даже цикадите и щурците замлъкваха. Целият свят се спотаяваше в заплашително безмълвие като гигантски черен звяр, готов за скок. Наистина това беше привидна тишина, моментно оглушаване след вечерната глъчка на гората. Когато ушите попривикнаха, стана отчетливо ясен и тънкият звънтеж на москитите, и глухото жужене на бръмбарите, и едва уловимият писък на

стрелкащите се прилепи, и сънливото къткане на птиците, и проскърцването на натегналите от шума и лиани клонаци, и лъхът на прелитащите сови.

Рязък звук като трион процепи нощта. Симба скочи на крака, вторачила поглед в мрака, където се бе обадил леопардът. Изведнъж черната джунгла проехтя като срината лавина — закиска се задавено хиената, маймуните почнаха да се ругаят невъздържано, залаяха в далечината зебрите, замучаха като волове гигантските жаби, заквичаха чакалите, едрите бананоядни прилепи затъкаха по небето невидимата си паяжина, като се провикваха звънливо.

Кирагангано запали лампата и около нея тутакси се струпа облак крилати термити и нощни пеперуди. Геконите излязоха от скривалищата си, зацъкаха с езичета, започнаха лова си. Отнейде изпълзя огромна богомолка, скръсти молитвено ръце и задебна омагьосаните от светлината насекоми. Тогава нейде съвсем наблизо, сякаш на пет крачки от тях, прогърмя лъвският рев:

— Уууум! Уммм! Ммм! Ммм!

Отначало той подхвана с глухо басово мяукане, което се усили, прокълтя в първобитна тържественост и накрай забоботи с такава мощ, сякаш щеше да пръсне гърдите му, сякаш земята се разтресе. В миг горската глъчка утихна. Млъкна хиената, пантерата прекъсна на средата хрипливата си серенада, маймуните се втурнаха към върховете с пискливо оплакване от неспокойния си живот, лудо изтупуркаха антилопите. Питомците на Ноевия ковчег се струпаха на куп. Хер Густав изпусна транзистора и с един скок се метна в прегръдката на господаря си, задъхан от уплаха:

— Хух! Хух! Хух!

Никой не бе в състояние да определи къде е лъвът. Хората само си го представяха. Чувствуваха присъствието му. Той стоеше нейде в мрака с приведена до земята муцуна, а ревят му бе изкопал ямка в пръста и се носеше в нощта като гръмотевица. Лъвът гърми — тъй казват арабите. Само Симба издаваше къде е той. Погледът и се бе устремил напред, по посока на реката, немигащ, вторачен в това, което тя виждаше ясно, а за приятелите ѝ оставаше невидимо. Щръкналите ѝ уши се мъчеха да уловят и най-лекия звук, носят ѝ душеше дълбоко, а опашката ѝ биеше нервно в хълбоците. Под златистата ѝ козина мускулите ѝ се очертаваха в стоманената си релефност.

— Хайде, Симба! — изправи се Валтер. — Да се прибираме!

Тя не го послуша. Стоеше неподвижна, ослепяла и оглушала за всичко друго, притегляна като магнит от лъвската близост. Човекът веднага разбра безсилието си, ала не пощя да признае поражението си. Прегърна я през врата и опита ласкаво, но твърдо да наложи волята си:

— Чуваш ли, Симба? Хайде вътре!

Напрегна сили да я отмести, да я отведе в къщи. И тогава чу това, което до сега не бе чувал. Без да го погледне, може би и без да го вижда, лъвицата изръмжа в беззлобно предупреждение. Ясно, тя вече не го познаваше. За нея той не съществуваше.

При изръмжаването ѝ Кирагангано изскочи мигновено навън с копие то си, готов за борба.

— Валтер! — рече той. — Пусни я! Звярът се събужда!

И Валтер отстъпи, отдръпна се крачка назад. Отказа се от борбата. Нямаше сила да се пребори с този инстинкт. Дружбата им беше естествена. Рано или късно трябваше да се разделят. И колкото по-рано, толкова по-добре. По-малко боли...

Проследил погледа ѝ, той сякаш виждаше бродещия край оградата самец, виждаше го мислено как приближава, без да бърза, преизпълнен с чувство за собствено достойнство, с величествена походка, без да се бои от никого и без да се крие.

От мрака долетя тежка хрипкава въздишка. Чу се настъпена вейка до самата ограда и тихо басово мъркане. Симба не устоя на неговата настойчивост, отстъпи пред омаята на призивните звуци. Тя сякаш изплака: „Хнк! Хнк!“ И с два скока се озова до портата. Опита да я отмести с глава, но когато това не ѝ се удаде, се подхвърли да се изкатери по дървения кол. Отказа се на сред път, защото се нарани в бодливия тел, и се спусна отново на земята. Беше се досетила какво я бе учил господарят ѝ. Изправи се и с лапа откачи резето. После излезе навън, пристъпи към храста, под който я следяха чифт опалови въгленчета. Изскимтя нежно, направи още няколко крачки.

Тогава Черната грива изскочи насреща ѝ и се закова на пет крачки от нея със заплашително озъбена муцуна и едва сподавено ръмжене. Не можеше да я приеме. От нея вееше нещо чуждо — и начинът, по който отговаряше на зова му, и походката ѝ, и още нещо — човешкият мирис, който носеше със себе си, невидимата, коварно

издавана близост с човека. А този мирис е заплаха, предупреждение за непосредствена опасност.

Симба никога не разбра колко близо беше до смъртта тая вечер. Дивите животни не приемат обратно своите сродници, които са живели между хората. Пъдят ги или ги убиват. Дълго се колеба и Черната грива, раздвоен, измъчен от порива си за дружба с младата самка и закона на рода си, който го задължаваше да смаже с нокти и зъби това странно същество, външно тъй прилично на лъвица и тъй желано, а в същото време тъй натрапчиво напомнящо за човека, за най-страшния враг на цялото животинско царство. И ако наблизко бяха Безгривия и особено Старата лъвица, решението му може би щеше да бъде съвсем различно. Щеше да се подчини на завета, останал от деди и прадеди. Пред такава заплаха от самец всяка лъвица отстъпва, измяуква примирително, като опитва да го укроти с нежна покорност. А Симба не познаваше правилата на своя род. Затова изръмжа насреща му, озъби се предизвикателно. Лъвът я привличаше и дразнеше едновременно. Защото той бе виновен за бурята, която вилнееше в душата ѝ. Само той...

Черната грива се сепна, смаян от тая неочакваност — от дързостта и от привлекателността ѝ. Спря. Полегна сред тревата, сякаш я забрави. Започна да се ближе като котка. Осмеляла от безразличния му вид, примамена от възбуденото любопитство, Симба опита да го приближи, но следите от човешката миризма отново го вдигнаха на крака, отново раздразниха яростта му. Тя отстъпи нерешително, изтегна се сред поляната на десетина крачки от него и го загледа с искрящи очи, замаяна от първата среща със себеподобните си, от тази вълнуваща близост, от омаята на свободата, от допира с истинския живот, сред който попадеше за пръв път — тъй свободна, без опеката и без покровителството на човека, сама, разчитаща на своите сили и умение, сама в това царство на силата.

Откъм Ноевия ковчег долетя силен, но неуверен вик:

— Симба! Симба!

При този познат глас, при това име лъвицата неволно скочи. Навикът, привързаността, вкореняването от детинство послушание заглушиха отново зова на джунглата. Тя хвърли раздвоен поглед към легналия самец и като не чу от него нежните мъркащи звуци, се обърна бавно към човешкото жилище. Кирагангано бе залостил отново

вратата на оградата, но това не представляваше голяма пречка. Беше свикнала да си отваря сама. Намъкна се вътре, като остави входа свободен. Изкачи се по стъпалата. Хората се бяха вече прибрали. Тя отвори и вратата на къщата, после се метна в леглото до Валтер, като мъркаше виновно, опитвайки да го лизне по лицето с грапавия си език.

Човекът притисна главата и с длани.

— Значи тъй, палавнице! Прошка искаш!

В този миг дочу на пет крачки от себе си дълбока въздишка. Хер Густав се зави презглава с одеялото, а Валтер посегна към окачената на стената пушка. Ала Симба го превари. С един скок се озова на прага, изръмжа срещу застаналия лъв. Нямаше нужда от закрилата ѝ. Той не виждаше нищо друго — нито човека, нито маймуната — виждаше само нея. Обърна се бавно и величествено, след което все тъй, с походката на роден цар, прекоси двора и излезе на поляната. Симба се поколеба няколко секунди. Повече не устоя. Преди тя да направи първата крачка, Валтер го разбра. Симба вече бе извършила избора си. Щеше да се прибере там, за където я бе създала природата, в своята среда, между себеподобните си. Без да издаде ни звук, без да погледне за сбогом приятелите си, тя се спусна подир отминалия самец, а Кирагангано, грабнал копието в една ръка, с другата затръшна портата след нея и овърза яко резето с телове, та да не може Симба да го отвори. Чак тогава с тържествен израз на лицето тръгна към къщи. Най-сетне! Най-сетне се бе пръждосала!

Почти цяла нощ лъвът и лъвицата прекараха легнали един срещу друг, на пет крачки разстояние, загледани, очаровани, омагьосани. И все пак, колкото пъти Симба опиташе да го приближи, толкова пъти, подушил отново дъха на човека и неприсъщото на лъвица поведение, Черната грива се отдръпваше назад с глуха закана. Не помисляше нито да я нападне, нито да я изостави. Лягаше встрани и вперваше в нея огнения си разучаващ поглед.

Чак призори, когато дрезгавината на утрото попи под гъстите корони на джунглата като сребриста мъгла и птичките посрещнаха с радостния си химн благодатното светило, което прогонваше в бърлогите им ужасните нощни хищници, Черната грива се запъти към реката. Тръгна тъй, както се движат всички диви животни, хищници и жертви, предпазливо, избягвайки да се докосва до срещнатите треви и храсти, за да не оставя излишни следи от своята миризма. Колкото са

по-малко следите, толкова е по-лек животът, по-лесно се избягва преследвачът, по-лесно се издебва плячката. Симба още не знаеше както трябва този закон. Той се научава още в детинство, от майката, а нейна втора майка беше Валтер Руднер, който и да искаше, не би могъл да ѝ го покаже. Тя вървеше направо, без да избира оголени камъни и суха почва, където стъпките не личат, без да се пази от шипащите клони, безгрижна, непредпазлива и небрежна като домашно животно, свикнало за него да бди човекът.

Насред път срещнаха стадо биволи, които се връщаха от водопоя. Черната грива, който познаваше отлично свирепия им нрав и дружната им сила, благоразумно им отстъпи пътя. Когато пред тях лъсна посребрената повърхност на реката, в която нависналите листни грамади се отражаваха като чудовищни зелени преспи, хипопотамите тъкмо нагазваха във водата. Усетили лъвовете, майките избутаха децата си напред и ги надигнаха на гърбовете си.

Черната грива и Симба се напиха, почти опрели глава в глава. Докато те лочеха прежаднели, се зададе стадо антилопи. За тяхно щастие вятърът духаше откъм брега, затова водачът им подуши хищниците отдалеч, тропна с крак и те мигновено свърнаха назад.

Ала когато наближи слонското семейство, Черната грива предпочете да освободи брода. Макар че бяха подушили лъвската миризма отдалече, слоновете продължиха пътя си лениво и самоуверено, като куркаха с черва, сякаш се разговаряха с тях. Знаеха, че никой лъв не ще се осмели да нападне възрастен слон.

Симба последва послушно другаря си. Скоро влюбената двойка излезе от галерийната гора^[1], която опасваше реката с влажния си бухнал листак като два гигантски зелени насипа. Напреде им се широка поруменялата от изгрева савана, надраскана от успоредните виолетови сенки на редките дървета и храсти.

Тогавя видяха Кау, който се бе сгушил под един храст до пътя. Бвана Мак го бе изпратил да следи ловния надзирател, за да разбере дали ще тръгне в обикновената си обиколка на района или към града. Когато се движеше из резервата, Валтер Руднер използваше лендровера си, а когато отиваше на доклад или на забавления в града, се обличаше по-добре и сядаше в новия си „Форд“. Джордж Макдоналд беше изучил тези подробности, за да следи всяка негова стъпка. Той обичаше да изпипва своята работа. И тоя път щеше да

изплете майсторски мрежата си. Когато не му се налагаше от случая, не рискуваше глупешки.

Без да подозира, че и той е следен, Кау се взираше в пътя. Когато Симба изпръхтя почти във врата му, той обезумя от уплаха. Сам не разбра как излетя от храста и как се покатери на първото попаднало му дърво, по-пъргав от маймуна. Ако бе поискал, Черната грива би могъл за секунда да го настигне и да го затисне с лапа. Би могъл да го свали и от дървото. Но не поиска. Остана неподвижен, загледан в тая забавна игра, с муцуна, сгърчена в насмешлива гримаса. А Симба тържествуваше. Тя имаше чувство за хумор. Беше се похвалила пред избраница си. С тоя трик, понякога, когато отсъствуваше господарят ѝ, тя се забавляваше със случайно срещнатите чернокожи. Лъвът и лъвицата продължиха пътя си, без да погледнат повече обещания от ужас бушмен. Многочислени стада антилопи, зебри и биволи се придвижваха лениво към водопоя. Щом забелязаха лъвовете, първите редици спряха да ги разгледат. Всички животни проявяват безразсъдно любопитство към страшния хищник и го следят по всяко време — и сит, и гладен. А в равнината, когато са уверени, че няма възможност да ги настигне, сякаш му се присмиват. Ето, три самец гну изтопуркаха настървено насреща им, като ги заплашваха с рога. Спряха на двадесет крачки пред тях, ритнаха сърдито като магарета и се втурнаха обратно към полето. Отподире им пък подрипваха няколко антилопи топи, като от време на време профучаваха на няколко метра встрани, преварваха ги и отново се връщаха зад тях, а от двете им страни ги придружаваха седем-осем газели Томсон, размахали небрежно опашки. Разбираха, че лъвовете са улисани един в друг, затова опитваха да ги подразнят безнаказано, да си отмъстят мъничко, както умеят, за ужаса, що изживяваха всяка нощ, с безвредното отмъщение на слабия, уверени, че в равнината хищниците не ще ги догонят. Само на шега Симба се втурна срещу най-близката газела, която я изчака до последния миг и тогава с един скок се прехвърли над протегнатите ѝ нокти, прескочи я и се стрелна като вихър през степта. Черната грива даже не се обърна, запазил докрай достойнството си с безпогрешна преценка за своите възможности.

Досадният им ескорт ги напусна едва когато навлязоха в непроходимите бодилаци, където и най-бързите бегачи могат да

попаднат в капан, натикани с внезапна атака от съобразителните хищници.

След още стотина крачки Симба видя бърлогата, отъпкана поляна под най-гъстото сплитане на мимозите, където ги очакваха настръхнали Безгривия и Старата лъвица. В очите им гореше нескрита ярост срещу пришелката.

При лъвовете обикновено женските подхващат нападението. Те са по-нервни и по-избухливи. С предизвикателно изръмжаване Старата връхлетя, но тутакси отскочи настрани, пресрещната от Черната грива, който се бе изпречил решително насреща ѝ. В същия миг от другата страна нападна куцукайки и Безгривия.

Черната грива не му се бе противил никога преди това. Подребен и по-слаб, но в същото време по-спокоен и по-уравновесен, той беше приел господството му. Свикнал бе още от времето, когато се търкаляха в леглото на майка си, да му се подчинява, без да се учудва на понякога необяснимите му прояви, които хората биха нарекли боязливост или дори подлост, докато зверовете ги приемат, без да им дадат име. Не би се опълчил и сега срещу него, макар и тъй осакатен, ако беше за друго, ако не се отнасяше за новата му другарка, която го следваше смутена от неприязънта им, но настръхнала, готова да приеме предизвикателството. Той изхриптя настървено и се метна отгоре му. Дързостта на Безгривия стигна дотук. Пред тоя изблик на ярост той не устоя, отскочи назад с неволно подвита опашка. За пръв път отстъпи пред брата си. Разбра. Разбра го и Старата. Това беше неговата самка и трябваше да се примирят с нейното присъствие, въпреки особеното ѝ държане, въпреки противния мирис на човек. Отдръпнаха се недоволни и отново заеха местата си. Черната грива, изведнъж забравил всичко, се настани до тях. Симба се повъртя наоколо, обидена от враждебния прием и едновременно с това удовлетворена от спечелената леко победа, после полегна на десетина крачки от тях.

Така, в дрямка, както обикновено прекарват дневната мараня, лъвовете се излежаваха до вечерта, когато при появата на първите прилепи Старата се надигна, прозина се и тръгна към водопоя. На минаване край Симба тя само изпръхтя, но това беше повече покана да я последва, отколкото заплаха. Безгривия тръгна веднага подире им накуцвайки, не толкова да помага при лова, колкото да не изпусне

пиршеството. Откакто Александър Велики му счупи крака, той престана да ловува. Не можеше да се мери в бягането с ненадминатите степни бегачи? Само понякога излизаше срещу вятъра, колкото да подплаши набелязаната жертва и да я пропъди към другарите си, които я дебнеха в засада.

Тъй се случи, че преди да достигнат водопоя, Старата съзря в далечината под една чадъреста акация Дребосъчката, младата полуопитомена жирафа, която се тъкмеше за нощувка с детето си и други две стари жирафи. С глухо измъркване, сякаш излязло от стомаха ѝ както слоновете, Старата издаде заповедта си. Понеже мъжките лъвовете са по-тежки и по-тромави, понеже по-несръчно пълзят и скачат, обикновено лъвица ръководи нападението, в което участвуват лъвиците и младите самци.

Засиленият вечерник духаше насреща им и не даваше възможност на жертвите им нито да ги чуят, нито да ги помиришат. Двете жирафи си бяха легнали, но шиите им както винаги оставаха изправени и поддържаха изящните им глави високо над тревите като наблюдателници. Дребосъчката, млада и безгрижна, проточила език на пет метра височина, си късаше свежи акациеве вейки, а малкото ѝ, като че ли направено само от крака, подобно на палав четириножник лудуваше волно наоколо.

Лъвовете прилекнаха, сляха се със земята. Не напразно туземците се кълнат, че ако иска, лъвът може да се скрие и зад кибритена кутия. Задебнаха. Омръзнало им бе да оглозгват изостанали от стадата си болни мършави животни. И стари животни. Омръзнало им бе все жилаво безвкусно месо. Сметнала цялата подготовка за някаква нова игра, подобна на игрите и с Валтер, пропълзя и Симба. За нея Дребосъчката не беше плячка като другите тревопасни в степта, а — почти приятелка, с която и друг път си бяха играли така. Затова не дочака Старата да се нагласи в засада зад близкия храст, а връхлетя направо, обърка всичките ѝ планове, целия замисъл на нападението.

После действието се разви много бързо, толкова бързо, че тя не успя да си даде точна сметка какво стана. Разгневен от необяснимата ѝ постъпка, Безгривия също нападна. Скочи върху жирафчето. Ала Дребосъчката вече се бе обърнала. За миг познала Симба, тя се поколеба, допуснала, че и тоя път може да е на шега. От това се възползва Безгривия, който се метна върху детето ѝ, без да срещне

съпротива. Чак сега, при тая гледка, майката не издържа. Изчезна всяко колебание. Тя забрави Симба, забрави всичко друго. Втурна се с цялата си тромава мощ. Замахна с предни копита. От добре премерения удар Безгривия се отърколи на земята и побягна. Никога не би могъл да устои на такава съпротива. Чак тогава връхлетя Черната грива. Сам непознаващ страха, той не бе в състояние да си обясни с уплаха отстъплението на брата си. За него тая постъпка беше една нова прищявка, една от хилядите му прищевки, с които бе свикнал отдавна, без да ги тълкува. Той се метна с истински лъвски скок върху Дребосъчката, впи зъби в холката ѝ, задра гърба ѝ. Като всяка котка си служеше повече с нокти, отколкото със зъби. По прекрасната пъстра кожа на жертвата рукнаха кърви. Но не. Не беше жертва. Тя имаше достатъчно сили да се бори. Дори с лъв. С ненадейно сгъване на краката жирафата се тръшна на земята като подкосена и затисна зловещия си ездач. Разсънени начаса, двете ѝ другарки се спуснаха на помощ. Заудряха с предни копита зашеметения лъв, който опитваше безуспешно да се измъкне изпод смазващото го туловище. А Симба стоеше отстрана недоумяваща, объркана, смаяна кому да помага. Бе разбрала, уви, твърде късно, че това вече не беше весела закачка, а настървена битка на живот и смърт. И в нея трябваше да загине или Дребосъчката, с която ги свързваше общата им дружба с човека, или Черната грива, на чиято страна пък я тласкаше порив, по-мощен от привързаността към човека.

Ала Старата не се двоумеше, защото ѝ беше напълно ясно към коя страна принадлежи. Тя беше истинска лъвица, послушна само на своите инстинкти. Без колебание, с един скок връхлетя върху Дребосъчката. И може би щеше да ѝ прехапе врата, ако не се бяха спуснали в помощ другите жирафи, зарязали проснатия безчувствен лъв. Додето се опомни, Старата приклепна под напора на стоварилата се отгоре ѝ лавина от жирафски копита. Усети в челюстта си страшна болка, от която пред очите ѝ притъмня.

Когато отново прогледна, четирите жирафи се носеха в смешния си галоп през саваната към помръкващия хоризонт. До нея лежеше все още в безсъзнание Черната грива, около който се суетеше напълно разстроена Симба, буташе го нежно с глава и го ближеше с език. А отсреща, зад храста, надзърташе гърбавият силует на Куцата хиена. Дочула тропота на битката, тя бе оставила гладните си деца в

завладяната глиганска дупка и бе притичала насам с надежда да напълни стомаха си с остатъците от лъвската трапеза. Алчният ѝ поглед не можеше да се откъсне от неподвижния лъв. Навярно той беше отреден от съдбата да засити глада ѝ, да ѝ даде сили, за да накърми милите си рожби. Нищо, че Черната грива се размърда. Тя преценяваше вярно. Той беше тежко ударен. Осакатена беше и Старата. А умиращите лъвове рано или късно стават нейна плячка. Тя умееше да чака.

Старата опита да раззине уста. В същия миг нова огнена болка разсече главата ѝ. Тя изведнъж го осъзна — челюстта ѝ бе счупена. А какъде е със строшена челюст? Как ще ловува, как ще се храни? Ужас помрачи зениците ѝ. Досетила се на какво се надява вонящата лешоядка, лъвицата връхлетя с настървение отгоре ѝ, решила върху нея да излее презрението и страха си от участта, която я бе белязала. Хиената пробяга куцешком двадесетина крачки, но пак спря, седна, погледна насам и се облиза.

[1] Ивица вечнозелена гора покрай реката в саваната. — Б.а. ↑

Изминаха десетина месеца. През това време Симба се връща при старите си приятели няколко пъти, поиграваше си с тях половин-един час, после внезапно ставаше, заслушваше се и без да ги погледне повече, побягваше в гората. Обикновено след такива срещи Валтер откриваше наблизко, зад храстите, следите на Черната грива, който я бе очаквал така скрит да завърши свиждането ѝ. Често я срещаша и из саваната. Тя изтичваше насреща им и се метваше в колата, преди хер Густав, който вече редовно шофираше, да натисне спирачката. Тогава те я повозваха някой и друг километър, а в туй време Черната грива, Безгривия и Старата ги гонеха по петите, сякаш се надбягваха с автомобила — Черната грива почти опрял нос в колелетата, Старата на двадесетина крачки зад него и най-отзад, боязлив както винаги пред непознатото, Безгривия. Пръв се отказваше той. Не можеше да издържи такава гонитба с куция си крак. След него спираше задъхана Старата, която напоследък бе отпаднала съвсем. Черната грива устояваше най-дълго, примамван от нежния поглед на любимата си, която мигновено излиташе от колата, щом забележеше, че и той почва да изостава.

При всяка среща коремът ѝ все повече напълняваше. И накрая тя престана да им се явява. Дълго търси Валтер леговицето ѝ, ала все напразно. Най-сетне, след две седмици отсъствие, Симба пак им се показва, но сега още по-различна, отслабнала, отчуждена, с по-вели движения и угрижен поглед. Поотърка се в краката на стария си господар и тозчас се обърна да си ходи. Измъчван от любопитство, той понечи да тръгне подире ѝ, ала тя се извърна рязко и изръмжа. Наистина не враждебно, а някак другарски предупредително — но нали изръмжа! Валтер опита още няколко пъти да я проследи. Привикнала към тези му хитрости, тя вече не ръмжеше, а направо го разиграваше. Отвеждаше го в разни посоки, като гледаше да го докара все до някой непроходим гъсталак, където ненадейно изчезваше. Валтер съчувствуваше на майчината ѝ загриженост. Сега в нея

говореше най-силният инстинкт, който я задължаваше да пази от всекиго децата си, дори от него.

И не само това. През последните дни взе да му създава грижи и хер Густав. Обикновено плах и нерешителен без хората, заврян в заключената къща при всяко тяхно отсъствие, напоследък и той почна да се губи из гората. За разлика от Симба шимпанзето не се занимаваше с вратата, за да излезе, а се прекатерваше по коловете на бодливата ограда. И всеки път се завръщаше все по-наскърбено, поточно и раздърпано. Валтер не се чуди дълго каква може да е причината. Един ден той дочу подлудяваща врява в гората, по която разбра, че в търсене на храна насам се бе преселило многолюдно стадо шимпанзета. Джунглата бе заговорила и в сърцето на хер Густав, отличния шофьор и обожател на транзисторите.

Днес Валтер беше получил по радиото неприятна задача — толкова неприятна, колкото заповед да ликвидира остарял озлобен слон или носорог. Туризмът бе станал бедствие за резервата. Струваше му се, че всички богаташи по света, бели, жълти и червени, изведнъж бяха овладени от непреодолим порив към първобитната природа и се мъкнеха насам на цели пълчища. Като гледаше върволицата от автомобили, той не можеше да се начуди кой всъщност изхранваше тая тълпа от безделници. И всеки от тях, понякога не пипвал пушка с ръка, идваше с амбицията да убие поне един лъв. А тъкмо на Валтер беше най-добре известно, че в Африка няма толкова лъвоове, колкото са желаещите да ги убиват. Предлагаха луди пари да се доберат до лицензия за лов, идваха при него с препоръки, идваха със заплахи. Досега все му се удаваше да ги отклонява, все успяваше да опази нещастните хищници от суетната хищност на хората. Лъжеше, че са оставени за разплод, че са намалели вследствие на епидемия, а когато и това не помогнеше, водеше клиентите си тъкмо там, където нямаше никакви изгледи да срещнат лъв. От управлението взеха да му правят забележки, защото скъпите ловни разрешителни бяха главният доход на резервата.

Направо казано, Валтер мразеше тези лъвоубийци, които пристигаха охранявани от опитни ловци да изтребват в пълна безопасност, безнаказано и подло благородните животни. Едновременно с треперещия новак стреляше и професионалният ловец, който после уверяваше клиента си, че сам, без ничия помощ, е

ударил звяра. Така му даваше възможност с чиста съвест да окачи трофея в кабинета си и през почивките между две сделки да се перчи не само с изкуството си да печели пари, но и с храбростта си.

За нещастие, нашествията на туристите зачестиха. Особено при съвременните удобства. Едни пристигаха със самолетите си, снимаха, гърмяха до вечерта и отлитаха, а други се домъкваха с цели кервани автомобили, разпъваха огромни палатки, с по няколко стаи, с тоалетни и вани, с кровати и с мрежи, генератори за електричество, с хладилници и вентилатори.

Валтер ги разпъждаше, както му паднеше, учтиво, но настойчиво — дотолкова че да не загуби мястото си, което въпреки всичко обичаше и което беше добре платено. За да позаглади донейде грубостта си, той опитваше да ги залъгва с други трикове. Показваше им дружбата си със Симба и с Дребосъчката, чиято дъщеря вече беше израснала колкото майка си и беше кротка като нея; с Маршала, който макар че вече не се прибра в Ноевия ковчег и сърдито фучеше срещу всеки друг човек, на него позволяваше безнаказано да го приближава и да го чеше между двата рога. Освен това, само за да запази от изстребване питомците си, той уреждаше всеки път някакъв нов спектакъл за поредния си клиент. Застрелваше някоя болна зебра или антилопа. При неговия гърмеж лъвовете изтичваха през глава, като гладни кучета при зова на господаря си. И те предпочитаха да получават храната си наготово, вместо да се трепят подир бързоногите си жертви. Изстрелът за тях беше равносилен на гонг за угощение. На Валтер оставаше само да отведе клиента си с автомобила му направо там, сред сбраните хищници.

Днес си бе наумил друго. Щеше да довлече убитата зебра на самата поляна, където кацаха самолетите, та щом клиентът се покаже от вратичката, да се озове тутакси лице с лице пред първобитната природа, на лъвското пиршество. Нали търсеха вълнения? Валтер щеше да ги задави с вълнения. Щеше да им докара зверовете вътре в палатките, ако поискат. Само да не ги убиват.

Той изкара лендровера от гаража. Кирагангано зае мястото си, а хер Густав все се губеше. Валтер натисна клаксона. Никакъв отговор. А нямаше време. Клиентът щеше да пристигне скоро. И тъкмо когато колата излизаше от двора, хер Гусав дотича запъхтян, размахал дълги ръце за равновесие, с разкъсано ухо.

— Ух, ух! — изсумтя той отдалеч. — Хрю-хрю! У-у-ух! Хрю!

Това означаваше, че е много сърдит. После се метна до приятеля си и издърпа волана от ръцете му.

Когато се измъкнаха от крайречната джунгла и навлязоха в саваната, те съгледаха на петстотин метра от пътя Мишкарката. Валтер вече наричаше така Старата лъвица, защото откак жирафите ѝ бяха строшили челюстта, тя се препитаваше главно с мишки. Костта ѝ бе зараснала накриво и нямаше сила да отрѝфне кѝс месо от по-едро животно. Ловуваше това, което можеше да глѝтне направо. И днес нещастницата подскачаше като котка из тревата, подгонила ту мишка, ту жаба, ту гущер, а понякога и някой подхвъркнал скакалец. Едрата хищница, свикнала да поема по десетина килограма месо дневно, трудно се прехранваше с тая дребна дажба. Затова всеки ден отслабваше все повече и повече. Валтер беше сигурен, че няма да оцелее дълго, че скоро щеше да засити чакалите и хиените. От няколко дни наблюдаваше как се навърташе наоколо и Куцата. И днес пак я видя, полегнала стотина метра встрани, сякаш преценяваше дали залитащата лъвица е отслабнала дотолкова, че най-сетне да ѝ прегризе безнаказано грѝкляна.

Изведнѝж Мишкарката се спря и почна да рие ожесточено с нокти земята. След няколко минути пред нея побягна едро бодливо свинче. Лъвицата се втурна настървено подир него, забравила хитростта му, забравила целия си опит, заслепена от глад. Когато се досети, беше късно. Беглецѝт се бе заковал на място, като едновременно с това бе разперил дългите си две педи игли и преследвачката му бе набучила лапата си в тях. Туземците разправят, че свинчето ги изстрелва. Валтер знаеше само, че тези бодли се отделят леко от кожата си и причиняват мъчителни гнойни рани. Още по-тежки дни предстояха на злополучната хищница така, с разбита челюст и ранена лапа.

Симба отново ги посрещна на обичайното си място, върху обраслия с храсти хѝлм, пред който се разкриваше цялата савана. Хер Густав закова колата и размаха за поздрав ръце. Тоя път Симба не се качи при тях. Тя ги изгледа някак особено и се шмугна в гѝстака. Убеден в своята правота, Кирагангано стоеше безучастно, със замръзнало лице, а Валтер и хер Густав си размениха недоумяващи погледи. Шимпанзето вече се тѝкмеше да натисне педала за газ, когато

лъвицата се появи отново, понесла в уста едно пъстро лъвче. Валтер скочи насреща ѝ, забравил всякаква предпазливост. Тя се поколеба една-две секунди, после положи детето си в краката му. Той усети как се овлажняват очите му. Приятелката му не го бе забравила. Преодоляла бе вродения майчин инстинкт. Привързаността към човека бе победила. Отново бе му засвидетелствувала любовта и доверието си.

Валтер не посегна веднага да го погали. Досети се колко лесно можеше да заговори майчиният инстинкт. Остана прав, неподвижен. Любопитното зверче го достигна с неувереното си клатушкане, душейки тревата, и опита да се покатери по ботушите му.

Хер Густав не издържа повече. С радостен крясък той грабна в прегръдката си малкото лъвче. Симба само изръмжа, ала човекът не разбра — от удоволствие ли или от уплаха. Тогава и той го взе, почна да го гали и да целува пухкавата му козина. А майката, щастлива, с доволно мъркане отъркваше глава в краката му.

— Моето внуче! — пошегува се Валтер. — Колко е сладко!

Без да се обърне, загледан в далечината, масаят рече:

— Идва автомобил. Направо, без да се е отбил към къщи.

Валтер остави лъвчето до майка му, която неволно въздъхна от облекчение и го близна с език тъй поривисто, че то се прекатури по гръб. Насочи далекогледа. Наистина подозрително. Всеки посетител, турист или ловец, е длъжен да му се обади, преди да навлезе в района. Той трепна, различил старите си познайници: ловеца Макдоналд, Марсел Соваж и бушмена Кау. Почти цяла година не ги бе виждал. След разговора им бяха изчезнали и той се бе надявал, че повече няма да му досаждат. А сега? Какво ли замисляха пак? Кинооператорът бе насочил камерата си към два лъва, които се прокрадваха в сянката на колата. В това нямаше нищо нередно. Всеки има право да прави такива снимки. Само при едно условие — да се пази, да не се подава много-много навън, защото колкото и да изглеждат кротки, лъвовете в резервата са все лълове. Капризни като хората.

Валтер позна Безгривия и Черната грива. Докато Симба пазеше детето си, те бяха тръгнали на лов. Гладът ги бе принудил сами да се погрижат за прехраната си. В резервата тревопасните животни не се плащат от автомобили, пропускат ги близо до себе си. Хищниците използват този им навик, за да се прокрадват от подветрената страна в

достатъчна близост, на тридесет-четиридесет крачки, откъдето с една прибежка могат да настигнат изненаданата жертва. По-отдалеч не се опитват, тъй като познават своите възможности, от горчив опит са научили и възможностите на плячката си. Длъжни са да ги знаят, ако искат да не умрат от глад.

Първа ги забеляза пазачката на стадо антилопи, наричани планински козли. Тя подрипна три метра високо, разгледа ги добре и разгъна надиплената си като хармоника бяла кожа на гърба. При тоя сигнал за тревога всичките ѝ сродници се разскачаха, разпънаха и те сигналните си флагове. Цялата савана, в която доскоро почти нищо не се виждаше, изведнъж се раздвижи. Слоновете разпериха огромните си уши, заусукваха хоботи. Жирафите побягнаха със смешния си раван. Антилопите се втурнаха като живо наводнение, последвани от невидимите допреди малко зебри. Свикнал да бъде начело на керваните и стадата, като всяко магаре, Александър Велики препусна напред с водача-жребец, като подскачаше и мяташе най-ожесточено чифтета.

И все пак не всички избягаха. Една престаряла зебра, случайно стъпила в потулена от тревите пукнатина, се прекатурна през глава, сякаш спъната от прозрачно въже, опита се да се изправи, но не можа. Замята се безпомощно, паднала по гръб. Беше си счупила крака. Може би само го беше навехнала. А това в саваната е равностойно на смъртна присъда. Безгривия в миг прецени, измъкна се от сянката на автомобила и хукна нататък. Сговорчив както винаги и не по-малко гладен, брат му го последва начаса. Едно стисване на челюстта беше достатъчно да прекъсне мъките на жертвата.

Цялата савана се успокои, сякаш нищо не се бе случило. Львовете бяха взели данъка си и вече не представляваха заплаха за никого. Убийството за тях е намиране на храна, а не наслада, каквато е за пантерите. Всички животни продължиха да пасат, дори без да поглеждат наоколо. Животът нямаше право да спре. Така, улисани в паша, те доближиха безстрашно на стотина метра от хищниците, без да оставят часовои. Всевиждащите лешояди тутакси ги откриха. Слетяха се от всички посоки, закръжиха отгоре, докато накрай се престрашиха да накачат по земята. Но колкото и да бяха нетърпеливи, не дръзнаха да нарушат лъвската гощавка. Само изгракваха алчно и тракаха с кривите си клюнове. Прехвъркнаха отнейде и щъркелите

марабу, които се подредиха наоколо като съвещание на плешиви философи. Зарязала Мишкарката, дотича и Куцата, опита да се присламчи до плячката от другата страна. Черната грива само изръмжа презрително и замахна с лапа, както се гони нахална муха, ала Безгривия се втурва с куцукане насреща ѝ, уверен в своята безнаказаност. Винаги, когато беше сигурен в надмощието си, нападаше — дори без нужда, само от някакъв нагон да покаже превъзходството си. Хиената отскочи назад с гневно изквичаване, ала след десет крачки спря, приклепна в очакване на своя дял. Щом се върна при зебрата, Безгривия я помъкна, следван от зловещата процесия на прегладнелите лешояди.

Както изглежда, тези снимки не задоволиха кинооператора. Валтер видя, че от колата слезе Кау и се запъти към лъвовете, като пристъпваше уплашен и се озърташе с питащ поглед към господаря си, който с пушка в ръка му правеше ободрителни знаци. Въпреки че го наблюдаваха под око, двамата братя продължиха кървавото си пиршество, докато той достигна на десетина метра от трапезата им. Това вече беше прекалено. Черната грива вдигна глава и изръмжа, затиснал с лапа плячката си.

Валтер изруга през зъби. Какво целяха? Защо ги дразнеха? Или бяха решили да пожертвуват роба си заради някоя скъпа снимка? И той, ловният инспектор, щеше да допусне това пред очите си? Той се метна в колата и подкара лудо напред.

За жалост не успя да предотврати трагедията. Щом Кау спря, вцепенен от предупредителното му ръмжене, Черната грива продължи обяда си. С цялото си държане той излъчваше могъщо спокойствие, царствена увереност в себе си и величествено безразличие към двукракото нищожество, което приближаваше, по-безвредно от танцуващите наоколо лешояди, по-незначително от дебнещата да открадне някой къс хиена.

Ала тъкмо беззащитността на жертвата, подтикна Безгривия към нападение. Така се бе хвърлил към хиената, за да се наслади от уплахата ѝ, така връхлетя и тоя път. Както му бе заповядано, Кау се наведе да вземе камък и това непредвидено движение смути нападателя, който бе очаквал бушменът да побегне. Дързостта му стигна дотук. Лъвът се закова на място, изскимтя смутено, изправи се на задни лапи. Озадачен от постъпката на брат си, Черната грива

престана да яде. Може би помисли, че е ранен, че иска помощ. А цял живот бе свикнал да му се подчинява и да го подкрепя. Той се отдръпна от трупа, върху който лешоядите се нахвърлиха незабавно, и приклепна, устремил напред дързък изучаващ поглед. После цялото му тяло издаде взетото решение. Прилепи се към земята. А колкото поплътено приклепне лъвът, толкова по-моцнен е скокът му. Опашката му се изпъна като сабя, после тупна веднъж в земята, тупна втори път...

Валтер изтръпна. Удари ли трети път, скочи ли, никой не е в състояние да спре устрема му. А когато истински лъв нападне, той или убива, или бива убит. Черната грива беше истински лъв. Това разбра веднага и истинският ловец Джордж Макдоналд.

След третия удар на опашката Черната грива излетя светкавично, сякаш се сви на топка, превърна се в изстрелян снаряд. В същия миг изтрещя пушката на Мак. Черната грива продължи напред, блъсна с тяло разтреперания от ужас бушмен и чак тогава рухна, просна се неподвижен, без да трепне. Кау се изправи и хукна хъм колата, но Мак му заповяда да хвърли за проверка камък върху мъртвия лъв. Черната грива остана неподвижен.

Тогава пристигна и Валтер. Колата още не бе спряла, когато той изскочи навън с пушка в ръка.

— Е? — запита той тичешком. — И тоя път ли ви нападна?

Мак отвърна дръзко:

— Не! Тоя път не!

— Тогава?

Инспекторът усети, че устните му пресъхнаха. Толкова му бе противна тая роля на следовател! Вродената му стеснителност, свитостта му отново взеха връх. Да стои с пушка срещу хора! Неволно през съзнанието му се мярна друго сравнение. Винаги, когато видеше въоръжен човек срещу друг човек, той си припомняше есесовците от концлагера. Винаги... И сега...

Несръчен и непохватен, Валтер изведнъж се почувствува неловко, някак не на място. Едно е да пазиш животни, да бъдеш „бавачка“, друго — да ловиш хора, макар и нарушители на закона...

— Възможно ли е? — рече той, като отпусна цевта. — Ловец като вас да не знае, че е забранено да се стреля от колата?

Очите му неволно се устремиха към скрития под черните очила поглед на кинооператора. Не! Нямаше никакво съмнение — не беше

случайна прилика. Напрегна паметта си, помъчи се да си го представи без очила и без брада. Тогава мъжете не носеха бради.

— Господин Соваж — рече той. — Подсетете ме откъде се познаваме.

Измъчен, с опнати до скъсване нерви от дългото укриване, от мъчителните усилия да забрави миналото, добил нрава на гонен звяр, Марсел Соваж не издържа повече.

— Порка Мадона! — изкрещя той. — Оставете ме на мира!

В същия миг Валтер зърна Кау, който пристъпваше зад гърба му, зърна и Макдоналд, който зареждаше пушката си. Смътно подозрение облъхна съзнанието му. Но то беше тъй ужасно, че не го повярва веднага. Неспособен беше да разбере злото. А това „Порка мадона“! От кого беше чул тая италианска ругатня?

Изведнъж тия случайно изпуснати думи осветиха като мълния черната бездна на забравата. Та това беше той, французинът, връзката, който помагаше в лазарета и разнасяше заповедите на нелегалния щаб от една барака до друга, когато се налагаше да се укрие някой, да се помогне в бягството на друг, да се организира саботаж. Само едно не можеше да проумее — защо се криеше сега?

Преди да си отговори, той видя, че и Марсел измъкна пистолета си. Всичко това стана за секунда, не повече.

— Стойте! — изкрещя Валтер. — Полудяхте ли?

Отскочи в същия миг, когато револверът изтрещя. В тоя миг нещо твърдо го прасна в тила. За щастие при неговия отскок ударът не попадна там, където бе насочен, затова не разби черепа му. Инспекторът политна, но успя да се задържи на колене и на ръце.

И видя. Симба бе връхлетяла върху Мак, който именно го бе ударил с приклада си, и го бе простреля на земята. Разтрепераният кинооператор бе забравил, че има оръжие и опитваше да се завре в сандъка на лендровера, а бушменът бягаше пред масая, който го преследваше с копието си. Дори тъй, с размътено съзнание, Валтер не допусна убийството.

— Кирагангано! — спря го той. — Остави го!

Обърна се и към лъвицата:

— Симба, тук!

Послушни, двамата се върнаха назад неохотно, като лъвицата продължаваше да ръмжи гневно, а масаят все още разтърсваше

заплашително оръжието си.

Използвайки залисването им, Мак посегна към пушката си, ала Кирагангано го превари — първо я настъпи с крак, после я взе и подаде на приятеля си.

Възмутен, разтреперан от подлото нападение, Валтер извика:

— Нашите лични сметки ще оправяме друг път! Но за убийтия лъв ще дам рапорт. Ще ви тикна в затвора!

Прибрал и оръжието на Марсел, Кирагангано пристъпи напред.

— Защо ги пускаш? Врагът се среща винаги като враг!

Инспекторът отговори с презрителна гримаса:

— Няма да си мърся ръцете с кръвта на подлеци!

— Кой тогава ще даде заслуженото на подлеца?

Валтер замълча. Прегърнал шията на Симба, той я успокояваше да не се хвърли повторно върху негодниците, които пред нейния вид и под заплахата на пушката му бързаха към автомобила си. Ловецът запали мотора и колата се понесе през саваната сред облак прах. Кирагангано хвана приятеля си за лакътя.

— Валтер трябваше да ги убие! Те са лоши хора!

— Не мога! Тъй съм устроен!

Масаят сви устни.

— Който не може да убива — го убиват!

— И тъй да е! — вдигна рамене Валтер. — Аз съм друг. Много сложно са създадени хората — от много добро и от много зло едновременно. За себе си съм приел това — макар и да живеем тук, сред зверовете, за нас, хората, важат други закони, не законите на джунглата — човешки закони...

Масаят не отстъпваше.

— Те са лоши! Кирагангано прочете в очите им омраза, прочете стръв за убийство. Те ще убият и Валтер, и Кирагангано!

Инспекторът го прегърна.

— Преди двайсет години в моята родина ме пратиха в концлагер, биха ме, тровиха ме, гладувах, страдах, едва оцелях. Защото като войник отказах да убивам хора...

Той потърка челото си, покорен от спомените.

— Там, в лагера, с нас, сред нас беше и Марсел Соваж. Само че тогава носеше друго име. Не беше белгиец, а французин. Заемаше се с най-рискованите акции. Защо сега поиска да ме убие? Та ние всички

бяхме като братя, повече от братя! Само заради лъва ли? Не! Има нещо друго. И защо се е прекръстил? Човек не току-тъй се отказва от името си. Какво дири в Африка? Повечето европейци, които са се заселили тук, все са преживели нещо, опитват да избягат от някого — от себе си, от страданието си или от закона... От какво бяга Марсел Соваж?

Внезапно Симба, поуспокоена след отстъплението на браконьерите, видя убития си другар. Пристъпи към него неуверено, обиколи го, измърка тихо. Ослуша се. Наведе се. Бутна главата му с муцуна. После легна до него, взе да гали челото си в неговата козина, да мърка все по-силно и по-силно, докато накрай това нежно мъркане премина в стон, в рев на заплаха. Козината около врата ѝ настръхна. Очите ѝ се разшириха. Бе разбрала, бе осъзнала с цялата дълбочина на дивото си същество станалото непоправимо. Тя скочи на крака. Тялото ѝ се изопна, сякаш бе излята от метал. Очите ѝ стрелкаха мълнии на отчаяние и ненавист. Готова беше да се метне напред, забравила кои са ѝ другари и кои неприятели, сякаш бе разбрала, че всички хора са врагове на рода ѝ.

— Убий я! — пошепна масаят. — Иначе Симба ще убие нас!

— Симба! — извика повелително Валтер. — Легни!

Тя изръмжа смутено, ала не изпълни заповедта му. Отстъпи, като шибаше хълбоци с пискюла на опашката си. И изведнъж млъкна. Ушите ѝ щръкнаха. Ослуша се. Дочу нещо, което хората не можеха да чуят. Изръмжа отново, тоя път още по-тревожно, още по-мъчително и се втурна назад като подгонена от цяло стадо побеснели слонове.

8

Симба бе дочула писъка на детето си и бе хукнала към леговището, където го бе оставила, преди да се спусне в помощ на Валтер. Никога не бе тичала така, подир никоя жертва, пред никаква опасност, дори пред огнената стихия. Уплашени от внезапното ѝ втурване, зебрите и антилопите едва сварваха да отскочат от пътя ѝ. Ето, наближи познатите храсти, навлезе в известната само ней пролука сред бодливия тунел. Виковете за помощ бяха затихнали и това стисна в смъртна тревога сърцето ѝ, което от напрежение се блъскаше бясно в гърдите. Львовете не могат да тичат дълго. Природата не ги е създала да преследват плячката. Те ловуват из засада, нападат със скок. Пропуснат ли, не гонят дълго.

В момента, когато излезе на малката поляна до потулената в шубраците бърлога, тя зърна едно пъстро уродливо туловище, което се намъкваше в отсрещния храст. Чу тържествуващия кикот на хиената. Симба изрева и се втурна нататък. Куцата не изостави жертвата си. Само стисна по-силно стоманените си челюсти и лъвчето замлъкна съвсем, престана да скимти и да се оплаква, увисна в устата и като дрипа. Тя нямаше да го изпусне. Не току-тъй се бе престрашила да се намъкне в лъвското скривалище с риск всеки миг да бъде заварена там, на местопрестъплението. Майчиният ѝ инстинкт беше преодолял инстинктивния страх от лъвовете. Хиената вече не мислеше толкова за своя глад, колкото за децата си, които бе оставила в дупката си — за децата, които трябваше да нахрани на всяка цена, дори ако потрябва с цената на своя живот. Нямаше да изгърве плячката си, макар че ѝ тежеше, макар че я спъваше и забавяше бягството ѝ. Привидно тровава и непохватна, когато се наложеше, тя умееше да тича бързо със смешния си гърбав галоп.

Преуморената лъвица взе да изостава, задъхана и обезсилена. Куцата вече бе повярвала, че и тоя път ще отърве кожата, че и тоя път ще нагости малките си, когато внезапно насреща ѝ се изпречи Мишкарката. Старата лъвица бе прекъснала лова си на гущери при

вида на настървената гонитба, която бе събудила в озлобеното ѝ сърце инстинкта на хищницата. Куцата отскочи встрани, натам където единствено имаше възможност да се изплъзне, но напреде ѝ се изпречи непроходимият трънак. Подвоуми се само миг, приклепнала, наежена, решила да продаде скъпо живота си. Тогава зърна дупката на брадавичния глиган. Без да губи време, тя се навря вътре както винаги заднишком. Умееше да разпознава тези спасителни убежища отдалеч по формата и по острата миризма, оставена от обитателите им, която се носеше околоръст.

Симба се спусна настървено след нея, ала не успя да се намъкне в отвора, който беше много тесен за нейните мощни гърди. А отсреща, от тъмния проход, хиената щракаше ужасните си челюсти, нанизани с остри зъби като ножица за кости. Лъвицата опита да разшири дупката, като взе да рови с предни лапи и да изхвърля назад пръстта. Ала къде можеше да се мери тя с изкуството на глигана? Дра с нокти половин час, а едва успя да вкара вътре главата си. Накрай го проумя. Нямахше да я достигне, само хабеше сили и време. Но нямаше и да я напусне, нямаше да ѝ прости. Оставаше ѝ само едно — да чака. Накрай коварната убийца все щеше да излезе. Щеше да попадне в ноктите ѝ, щеше да изпита отмъщението ѝ. Осиротялата майка приседна задъхана пред глиганската дупка, както котка дебне мишка. Впери замъглен от злоба и мъка поглед в черното отворстие, заизвива нервно опашка като стоманена пружина, с подгънати под тялото нозе, готови да я отхвърлят мигновено върху врага. Задебна мълчаливо, със стиснати челюсти и горящи очи, като само от време на време изръмжаваше с грозно гърлено изхриптяване, повече стон, сподавен вопъл.

Животът в саваната бе поел обичайния си ход, незабелязал в своята сурова безчувственост трагедията на клетата майка. За него, за живота, това беше най-обикновено ежедневие.

Симба не съзнаваше нищо. Тя стоеше пред дупката с душа, потънала в някаква замайваща празнота, удавена в някаква черна мътилка, която задавяше дробовете ѝ, изпълваше вените ѝ с парлив поток, замъгляше златистите ѝ ириси с кървава мъгла, стискаше черепа ѝ като невидима зъбата челюст, вливаше в мускулите, в ноктите, в зъбите ѝ жажда за мъст, за кръв, за убийство. Нищо друго освен кръв и убийство! Заради това, което е било; заради това, което вече нямаше да бъде — по-силно от съзнанието, по-силно от разума, по-силно от

чувството! Нищо друго, само болка, вечната мъка, страданието, зародено в оня миг, може би равен на милиони години, когато първата жива пращинка в прадревния океан е добила дарбата да усеща — дарба, равносилна на проклятие...

Накуцвайки с убодената си лапа, Мишкарката бе подгонила пак полските мишки. А хиената, свряна в тясната дупка, все още не пускаше мъртвото лъвче. Не го пускаше, не го и изяждаше, макар и да примираше от глад. Защото то не беше предназначено за нея, а за ония пухкави кълбета, които скимтяха отчаяно за нейната топлина в една друга глиганска дупка. И тя сякаш слушаше замиращото им квичене, сякаш ги виждаше как са излезли от скривалището си, как са се разпъзели навън и я викат с премалели гласчета. А отгоре им всеки миг може да връхлети орелът, който кръжи в синевата, може да скочи леопардът или чакалът. Толкова хищници кръстосват саваната в търсене на месо. Тя понадникна, за да чуе по-добре, да се увери, ала Симба, пъргава като котка, скочи мигновено отгоре ѝ, докосна с кукестите си нокти муцуната ѝ, раздра я до кръв. С едно изръмжаване Куцата се дръпна навътре, спотаи се пак.

Отсреща, в гъсталака, премерваха настървено сили два носорога. Черният бе издебнал Маршала, който не признаваше границите на владението му, бе го натикал с яростен устрем в един задънен проход сред бодилака и опитваше да го наниже на острия си рог. Маршала, по-млад и по-пъргав, успешно се извъртваше от всеки удар, ала вече си личеше, че няма да издържи дълго срещу бесния напор на врага си, който заменяше липсващата му младежка повратливост с натрупания в много схватки боен опит. Отдавна бе завладял този гъсталак, оттук до реката, отдавна прогонваше всеки съперник, който дръзнеше да му го оспори.

Всички животни в саваната се бяха слели в едно смесено стадо, в което стърчаха като перископи главите на зорките жирафи, а зебрите, газелите и антилопите гну изпълняваха длъжността на слухари. И все пак, въпреки дружната им бдителност, и тоя път не усетиха хищника. Ей там, от клоните на шумнатата сикомора, се стрелна едно жълто тяло и се вкопчи в гърба на Бялата зебра. Днес сметката на убицеца бе излязла крива. По-пъргава, зебрата се тръшна на земята и почна да се търкаля по гръб докато свали кръвожадния ездач. Тозчас край полесражението се струпаха освирепелите жребци начело с

Александър Велики, които обсипаха нападателя с град от копита. Леопардът едва свари да се измъкне от обръча им и да се метне на дървото.

Времето минаваше. Слънцето се свличаше към кръгозора, удължавайки сенките, които нашарваха пожълтялата степ като огромна черно-жълта зебра. Постепенно, с потъването му в мръсновиолетовата омара на заника, светът потъмняваше. Както блика кръвта от разкъсана артерия, тъй струеха пламтящите му лъчи подобно на чудовищна небесна рана. Сиянието им заливаше саваната с вълшебството на огнената си феерия, превръщайки я във фантастична мозайка от многоцветна жаравата.

Симба не виждаше нищо, нито гъмжилото на живота, нито красотата на залеза. Тя седеше все тъй настръхнала, готова за скок с искрящи от злоба очи, устремени в черния отвор, където се спотайваше най-омразното й същество, заслепена от жажда за мъст. В цялата вселена вече нямаше нищо друго — само тая дупка, скрила в черната си утроба всичката й ненавист. Нямаше да мръдне оттук, нямаше да отстъпи! Ако трябваше, щеше да престои часове, дни, една вечност — додето постигне целта си, додето не види превърнатата на кървава каша подлата убийца.

Най-сетне слънцето се гмурна зад кръгозора. Жаравата на саваната погасна. Остана да пламти само заревото на небосклона като далечно зарито с пепел огнище. Сенките, избликнали под най-гъстите шубраци, се разпълзяха като смолисти локви.

Раздран, зашеметен от добре премерените сблъсъци на врага си, Маршала взе да се озърта, да търси изход. И внезапно, издебнал случайното му обръщане, се втурна край него към свободния проход. Черния се извъртя рязко, невероятно бързо за такава грамада от месо и кости и се спусна подире му като запъхтян локомотив, решил вече да свърши окончателно с него. Маршала опита да се скрие зад един огромен термитник, подобен на четириметрова пирамида. Ала отново побягна, щом като Черния го догони. Победителят налетя побеснял, ослепял, оглушал от гняв. Замахна настървено, но непремерил силите си, не го улучи, а блъсна оръжието си в изпречилия се насреща му термитник. Рогът хлътна до основа в яката постройка от пясък и глина, вцепи се в нея, спъна устрема му, прикова го. При тая щастлива случайност Маршала се шумгна в храсталаците.

Когато най-сетне Черния успя да се освободи от коварната клопка, врагът му беше изчезнал. Озлобен от този неуспех, той се озърна кому да излее яда си. И съзря с късогледите си очи спотаената лъвица. Без да губи време, без да мисли и да преценява, поддал се на вродения си порив да напада, той връхлетя с несдържана ярост. Лъвът обикновено отстъпва пред носорога. Сега Симба не отстъпи. Отдръпна се само крачка встрани и когато той профуча край нея, замахна с лапа, та раздра бузата му. Нямаше да се махне, нямаше да изтърве скритата под земята убийца, който и да я нападнеше, който и да се опиташе да я пропъди. Затова, когато освирепелият носорог зари крака в пръстта да се обърне, тя се метна на гърба му, задра с четири лапи дебелината му кожа, заръфа ушите му. С див подскок дебелокожият гигант я отръска от себе си. Помислила, че му е дала добър урок, Симба се върна тичешком в засадата си, без да доцени прочутото му твърдоглавие. Още по-настървен, Черния връхлетя, навел глава до земята, насочил напред заострения връх на рога си, подобен на еднометров абаносов кол. Лъвицата се приготви да повтори хватката си, но носорогът съвсем не беше тъй несъобразителен, както го мислят някои. Досетил се за намерението ѝ, в пълен ход той свърна едновременно с нея. Тя се отклоняваше от посоката му, ала той не я изпускаше от поглед, докато я докара до непроходимата стена на храсталака. Повече нямаше накъде. Симба, едва сварила да се отмести от насочения рог, се вцепи в главата му с нокти и зъби. Тя дереше разярена, докато той я натискаше в жилавите сплитания на клоните с цялата мощ на двутонното си туловище. Защото се бе почувствувала в капан, пленена, окована, безпомощна. Случайно, в разгара на боя, Симба зърна Куцата, която се измъкваше от скривалището, без да изпуска от зъби толкова скъпо платената плячка. Видът ѝ вбеси лъвицата, която изведнъж, с удесеторена сила задраска кожената броня на полуделия жив танк. Нокътят ѝ докачи окото му, спуска го, както се спуква яйце на костенурка, ослепи го. От болка носорогът трепна за миг, отпусна я само толкова, колкото ѝ бе нужно да се измъкне от бодливата клопка и да се провере под корема му, изподрана и разкъравена, за да хукне подир омразната бегълка.

Улови дирята ѝ лесно — та хиената е най-вонящият хищник, — втурна се подире ѝ с още по-голяма стръв. Тича дълго, докато успя да я види в далечината как душеше тревожно около дупката си и се

кискаше зловещо с ужас и неизразима болка. Кървавите петна по тревата и пресните дири като четливо прощално писмо разказваха на хиената недвусмислено ясно за ужасната трагедия, която тоя път бе сполетяла нея. Прегладнелите хиенки бяха излезли на полянката, където ги бяха изненадали дивите кучета. Всичко бе свършило мигновено и незаситената с тая нищожна закуска глутница бе отминала в гонитба на по-едър дивеч.

От своето място, тъй отдалеч, Симба не разбра какво бе станало, пък и да бе разбрала, то не би смекчило сърцето ѝ. Природата не познава милост. Когато беше сред природата, извън влиянието на човека, Симба също признаваше единствено нейните закони. Тя се затири още по-ожесточено срещу Куцата, която при приближаването ѝ се намъкна пак заднешком в празната бърлога. Симба отново застана на пост пред отвора. Но не за дълго. Защото скоро от далечината се зададоха с вой дивите кучета, настръхнали, ошарени с черни, жълти и бели петна, подгонили зебрата, която бяха отлъчили от стадото. Всичко живо в степта бяга от тях, защото са умни, защото са бързи, защото имат стоманени челюсти, защото са множество — налитат в безчислени глутници. Не устоя и Симба. Сви опашка и хукна назад пред ужаса, който ѝ вдъхваше тая жива лавина от глад и настървение. Бяга дълго, шибана като камшик от свирепия им вой, докато се озова неволно на своята полянка. Кучешкият лай беше заглъхнал в далечината. Тя спря, подуши изветряващите следи. Отпусна се задъхана в леговището си, до вдлъбнатинката в омачканата трева, където бе лежало детето ѝ. Положи глава в тая вдлъбнатинка. Стори ѝ се, че усети още запазената му топлинка, вдъхна избледнелия мирис на любимото телце. И внезапно скочи. Болката раздра отново гърдите ѝ с несдържан стон. Без да се огледа, усетила по огнената рана в душата си непоправимата загуба, почувствувала, че е изгубила смисъла на живота си, Симба се втурна през затиснатата от черната нощ сънлива савана. Когато стигна лобното място, където бе видяла за последен път убития си другар, от него бяха останали само разхвърлени из тревата оглозгани от лешоядите кости. И нищо друго. Дори не и миризмата, заличена, удавена от дъха на попилата в сухата пръст кръв и вонята на пируващите лешояди. Така, с тоя убийствен, мъчителен спомен, цялата околност я отблъскваше, обгръщаше я отвред със заплашителна враждебност.

Сама, без дете и без другар, захвърлена в черното нищо, тя съзнаваше, че всичко е изгубено и това пронизваше душата ѝ като стоманени нокти! Черна пустош навън, в саваната, в изцъкленото небе с хилядите звезди като зли огнени зеници — и още по-черна пустош вътре, в сърцето, в цялото ѝ съществуване! И само там някъде, далеч, сред джунглата, която ограждаше ленивата река, мъждукаща искрица светлина. Поривът за топлина, за нежност, за съчувствие заля душата ѝ, обхвана я, увлече я със себе си, понесе я нататък, към свенливо мигащата искрица.

Останала съвсем без сила, прегладняла, смазана от всичко преживяно, тя отново се втурна през мрака. Изненадани в съня си, зебрите и антилопите побягнаха от пътя ѝ ужасени, а тя не спираше, летеше напред. Ето, навлезе в джунглата, профуча през тясната просека, която служеше за шосе на Валтер Руднер, подплаши тръгналите по нощните си работи панголини, дамани и бодливи свинчета. Достигна телената ограда, отметна с лапа резето. Симба отдавна не се бе връщала в този дом, затова успокоеният Кирагангано бе престанал да привързва вратата с телове. Едва влязла в двора, лъвицата съзря простряната лъвска кожа, от която ведно със засъхналата кръв лъхаше незабравеният мирис на другаря ѝ. Потресена, скована от ужас, тя пристъпи към зловещата останка. Отърка се в нея, измърка нежно. После изведнъж съзнанието за станалото я задави. Нещастницата настръхна и изрева. В този див рев прокълнтя цялата ѝ болка, цялата мъка, целият гняв към безсърдечието на живота. Гласът ѝ се надигна, затрептя, загърмя тъй, че прозорците на къщата издрънчаха. Джунглата се събуди. Разкряха се сепнати в дрямката си маймуни и птици, забързаха нагоре по клоните, изтупуркаха по поляните подплашени антилопи, измучаха наблизобиволи, избоботиха откъм реката хипопотами.

Валтер Руднер отвори вратата и насочи напред снопа на електрическия си фенер, в чийто светъл кръг се откри настръхналата лъвица, изправена сякаш на стража над бездушната кожа. Той я разбра начаса. Тъй беше устроен, че да разбира всяка мъка — и човешка, и животинска.

— Симба! — заповяда Валтер. — Ела тук!

Заслепена от кървавата мъгла на страданията, забравила отново цялата вселена при вида на проснатия парцал кожа — всичко, което бе

останало от мощния, дързък самец, Симба връхлетя напред, злобно озъбена, поддала се неволно на първия порив да убива, да разкъсва, да отмъщава, смесила в безлична омраза приятели и врагове. Но човекът, който не умееше да се справя с хората, познаваше отлично нрава на животните. Ненапразно бе прекарал целия си живот тук, в джунглата и саваната. Той се изправи насреща ѝ с протегнатата ръка и извика повелително:

— Симба, стой!

Сепната от решителността му, тя зари с крака на пет метра пред него, изръмжа, замахна с лапа, като да се запази от рояк оси, извърна се и с три скока се изгуби в мрака.

Кирагангано, който при вида на налетялата лъвица бе застанал до приятеля си с насочено копие, сега отпусна оръжието си и въздъхна:

— Валтер, това не е само Симба-лъв! Това е Симба зъл дух!

9

Хер Густав отново побягна от къщи с неразделния си транзистор на рамо. Нямаше власт, която да го възпре. Навън го влечеше сила, помощца от страха пред изпълнената с враждебност гора, от привързаността към човека, от навика. Когато зовът на джунглата проехти нейде вътре, в цялото същество, никоя жива твар не може да му устои — нито Симба бе устояла, нито Дребосъчката, нито Маршала. Шимпанзето натисна бравата, излезе гузно вън, затвори след себе си, както го бе научил господарят му, и се метна на първото дърво. Валтер Руднер бе отишъл на лов с един клиент, който не понасяше мисълта, че ще се вози в един автомобил с маймуна, при това маймуна-шофьор, не по-лош от него. Ако не беше това, хер Густав сега щеше да бъде далеч оттук, в саваната, и нямаше да чуе приближаването на роднините си, нямаше да изживее всичко, което му се струпа на главата. Подгонени от намножилите се в родните им места леопарди, шимпанзетата се бяха спуснали надолу, по галерийната гора, която запазваше тихата река от огнената жар на обгорялата степ с плътен зелен пояс.

Хер Густав се радваше на дружбата си с хората. Тя му създаваше удобства и сигурност, задоволяваше неугасимата му страст към техниката, ала не беше в състояние да му замести порива за друга дружба, за взаимност, за общуване със себеподобни. Да опре гръб в друг космат гръб, да прегърне друго космато рамо, да си побъбре с друга пленително набръчкана черна глава, да си отдъхне за малко от това вечно напрежение да разбере какво му говорят, какво искат от него и какво му забраняват тези голокожи свръхмаймуни с техните неразбираеми прищевки.

Затисната с плътния купол на листака, през който се процеждаше призрачен зеленикав светлик, и надъхана с мирис на гниlost, на влага и на безброй цветове, джунглата ехтеше от разногласия хор на шумните си обитатели, от привидно неразличимите подвижвания, крясъци, чирикание, скрибуцане, бръмчене. Но сред цялата тая врява

острият слух на хер Густав различаваше ясно далечната глъчка на своите сродници. Чуваше гърлестите ругатни на начумерените самци, които неволно караха да се изправя четината на тила му, но ведно с тях дочуваше и гласовете на самките, които се караха на децата си, които ги подканяха да хапнат някое намерено лакомство или безгрижно си бърбеха. При техните звуци, които за човека приличат на зверски лай, той усещаше как в гърдите му и в цялото му същество прелива някаква непозната, всепоглъщаща нежност, която не можеше да се сравни нито с предаността му към човека, нито с дружбата му със Симба. Нещо съвсем различно, неизпитвано досега, непреодолимо.

Той подскачаше от клон на клон, прехвърляше се по бодливите лиани, които бяха оплели горските гиганти с чудовищна прежда, прелиташе над редките полянки, които прозираха дълбоко под него в къдравите пролуки между бухналите корони, без да чува нищо друго освен тези мамещи призови, звъннали в ушите му като най-сладостна музика. Когато доближи речния бряг, шимпанзетата бяха слезли на земята, улисани в ежедневието си и пазени строго от няколко смръщени мъжкаря. Задъхан от бързането, нетърпелив час по-скоро да сподели радостта си от милата среща, хер Густав се спусна с отворени обятия към най-близката самка. Изненадана, както ровеше с клечка в мравуняка и предлагаше на детето си полазилите мравки, тя изпищя от уплаха и побягна.

Развеселен от шегата си, хер Густав се спусна след нея. Ала преди да я настигне, отгоре му се хвърли един озъбен самец, който се бъртеше яростно в гърдите и крещеше с цяло гърло. Преизпълнен с дружелюбие, неканеният гост се спусна към него с протегнатата ръка, забързал да го срещне така, както го бяха научили хората. Защото още не знаеше, че при неговите роднини приятелските чувства не се изразяват по същия начин. Защото не допускаше, че тъй стремително с разперени ръце връхлитат само настръвените за мъжки двубой самци. Още преди да стигне полянката, той се видя обкръжен от цяла тълпа озверени шимпанзета, които пристъпваха към него озъбени, с грозни закани и блъскане с юмруци в гърдите. Пред тоя настръхнал обръч от неприязън той разбра; инстинктът му го подсказа, за щастие превъзмогнал най-сетне наслоенията от човешкото възпитание. Докато враговете му го обграждаха по всички правила на маймунския бой, един едър самец, най-едрият от всички, с огромен гръден кош, с

побеляла брада и оплешивяло теме, със зъби, изтрити до венците и с разкъсано ухо разбута тълпата и връхлетя с див вой.

— Хах-хах! — това беше равносилно на: „Вън, проклетнико!“

Хер Густав разбра само по тона заплахата, метна се нагоре, хвана се за първия клон и побягна, последван с яростни викове от Плешивия самец и наежената му дружина. Когато сърдитата им врява най-сетне заглъхна, той спря, приклепна на един разчатален клон и се замисли. Защо го приемаха тъй враждебно, когато неговата душа преливаше от любов и жажда за взаимност? Защо не стисваха приятелски протегнатата му ръка?

Наоколо животът кипеше. Пърхаха на двойки огромни пъстри пеперуди, гонеха се чирикащи птички, бръмчаха диви пчели. Птицата носорог хранеше женската си през отвора на хралупата, където я бе зазидал, докато измъти в безопасност яйцата си. Къткаха токачки. А това? Той отскочи с писък. По вейката пред него пълзеше хамелеон, маскиран с цвета на кората, плосък като парче кора, и дебнеше кацналата на една педя от него тлъста зелена муха.

Ако хамелеонът не беше метнал като ласо дългия си език, за да залепи на върха му плячката си, шимпанзето надали щеше да го забележи. Маймуните губят ума и дума от страх пред всяко влечуго, безразлично дали е кобра, питон или безобидно гущерче. Хер Густав се метна на по-горния клон, от него на съседното дърво, после на третото. Чак там се поуспокои.

Постепенно бистрата зеленина на листака взе да помътнява. Отнейде се процедиха теменужени сияния, прорязвани от розовите струи на залеза. Отдолу, по гигантските дънери, полазиха заплашителни сенки, надигнаха се като черен прилив. Тогава гората заехтя от вечерния концерт на шимпанзетата. Хер Густав и тоя път не устоя пред дивия призив. И в неговите гърди затрептя неудържимият нагон да отвори уста, да изпъне врат и да излее в мощен рев доволството си от света, от здравето си тяло, от неосъзнатата радост, че и тоя ден е преживял.

Неволно, поддал се на първобитния им зов, той полетя към маймунското сорище. Наистина сега спря по-далеч, не се осмели да приближи повече, забравил предишната среща, потули се зад едно стъбло, откъдето надзърна страхливо. Сродниците му се бяха разположили край реката. Едни пиеха като натопяваха пръсти във

водата и после ги облизваха, други ровеха с пръчки из термитниците, трети преобръщаха камъните, за да ловят червеи, четвърти претърсваха храстите за птичи гнезда и смокини.

Когато най-сетне се нахрани, Плешивия се вдигна и изрева гръмогласно. Чакали този знак, всички самци се присъединиха към неговия вой. Избухна страшна врява, която за човешкото ухо наподобяваше воплите на хиляда демона, но за ухото на хер Густав звучеше като божествена симфония. Ето, няколко салеца запляскаха с длани, по-младите награбиха сухи колове и заудряха с тях по един хралупат дънер като тамтам, а останалите заподскачаха наоколо в див танец, като се тупаха с юмруци в гърдите, пляскаха с ръце, премятаха се и се въртяха замаяни около себе си.

Хер Густав не устоя пред тая нова съблазън. Скочи на тревата и заподскача като другите. Ала не за дълго. Плешивия се хвърли отгоре му в светкавична атака. Хер Густав трепна и неволно докосна бутона на транзистора. От мембраната избухна като взрив някакъв гръмотевичен вой и пукот. Слисан от това чудо, нападателят спря напред път, остана онемял с отворена уста. После отстъпи крачка надире, втора, трета крачка, а ужасените му поданици в миг се пръснаха по дърветата. Без да съобрази, че трябва да спре радиото, ако държи да се сближи с тях, хер Густав се спусна подире им. Това вече беше прекалено за дивите им души. Шимпанзетата побягна из гората с писък пред това свръхестествено същество, уж шимпанзе по образ, а всъщност миришещо на човек и издаващо такива човешки шумове.

Колкото и да се силеше, хер Густав не успя да ги настигне. Най-сетне спря задъхан, с разтреперани ръце и крака. Ясно, нямаше надежда. Всичко беше свършено. Не го искаха. Обречен беше на самота — самотен в шумната компания на Ноевия ковчег. Спусна се на пътеката и се запъти обратно, като куцукаше уморен и се подпираше в земята с една ръка, докато с другата притискаше бръмналия транзистор до гърдите си.

Изведнъж той се метна на първия клон, до който достигаха ръцете му. Не се бе излъгал. Дружбата му със Симба не го правеше непредпазлив спрямо другите зверове. Симба си е Симба — лъвица само по външност, а останалите лъвове — хищници, грозни врагове. От храста се измъкна Мишкарката, още по-заслабнала, още по-изнемоощяла отпреди, подгонила един гущер. Когато тя го застъпи,

опашката му се откъсна и остана в ноктите ѝ, а самият беглец изчезна сред тревите. Но преди лъвицата да посегне към огъващата се трошица месо, отгоре ѝ се хвърли настървен Безгривия, окуцял, измършавял повече от нея. Черната грива беше мъртъв, Симба беше избягала някъде — нямаше вече кой да го храни. При неговото предупредително изръмжаване, колкото и да беше гладна, Мишкарката отстъпи. Тъй повеляваше законът — пръв трябва да се нахрани самецът, а след това самката, дори ако тя е хванала плячката. С едно близване Безгривия лапна гущеровата опашка. Ала тя не засити глада му, само го раздражни повече.

Наблизо изкътка токачка. С тромав скок куцият лъв се метна към нея, ала болната лапа спъна устрема му, попречи му да я улучи. Токачката се шумугна в шубрака с крясък. Безгривия се заозърта с още по-алчен поглед, с още по-искрящи зеници, с полуотворена уста, задъхан от умора. Тогава видя пасящата антилопа. Той запълзя нататък, като огъваше припряно опашка. Ето, ето! Краката му се свиха под корема. Антилопата сякаш не го забелязваше, продължаваше да пасе, без да се озърта както обикновено. Внезапно инстинктът на маймуната надделя над любопитството. Хер Густав, в който изведнъж се бе събудила омразата към всички хищници и съчувствието към всичките им жертви, се разскача по клона, развика се, започна да кърши вейки и да ги хвърля по дебнещия звяр.

В мига, в който Безгривия се метна върху жертвата си, ядосан от намесата на маймуната, антилопата се подхвърли и прелетя на цял метър над главата му. Още във въздуха тя обърна назад очи, в които искреше явна насмешка.

С гневен рев на разочарование лъвът погледна нагоре, където му се блещеше нахалният издайник. После опита да се покатери на дървото. Напразно. Колкото и да се напъваше, сакатият му крак все не успяваше да вцепи нокти в гладката кора.

Накрай, убеден в безсилието си, Безгривия се запромъква към реката сподирен по лианите от хер Густав, чиято събудена неприязън му подсказваше, че сега му се е паднало да подразни безнаказано един макар и окуцял цар на животните.

Мишкарката бе опитала да изостане, да хване за себе си някоя мишка, ала Безгривия не ѝ позволи, поведе я с решително изръмжаване и тя го последва покорно. Ето, достигнаха брега.

Самецът се спотаи в храстите, а лъвицата, за миг останала без надзора му, зърна един огромен охлюв, смачка черупката му с лапа и посегна да нагълта с осакатената си уста жилавото му тяло. С ново изръмжаване Безгривия я принуди да се свре и тя в скривалището. Докато двата хищника се притъкмяваха в засадата си срещу вятъра, по пътеката се зададе стадо антилопи импала и гну, смесени със зебри. Водачът гну пристъпваше предпазливо, особено като съзнаваше, че идва от опасната страна, откъм вятъра. По клоните на крайречните храсти и дървета чакаха цял легион птици личинкояди, които тозчас облетяха новодошлите, облепиха ги и се заловиха най-съвестно да ги пощят от кърлежи и личинки на щръклици. Присъствието на птиците окуражи водача и той пристъпи по-смело към водата.

Преди хер Густав да извика, за да предупреди жертвата, Мишкарката скочи върху най-близкото младо гну, което хукна право към засадата, обезумяло от внезапното нападение. Ала помощта на шимпанзето излезе излишна. Всъщност какво можеха да постигнат изнемоцялата лъвица със скованата челюст и осакатеният трудно подвижен самец? Антилопата избяга, с нея — и цялото стадо, а двата хищника отново се заложиха в скривалището, побеснели от безсилието си, като едва се удържаха да не завият от глад.

Още не бяха се прикрили както трябва и ето че се зададоха двадесетина павиана. Хер Густав се развика от клона, ала те не разбраха предупреждението му. Само му се озъбиха злобно. Ако беше на земята, нямаше да се отърве евтино. Стара вражда разделя двата четириръки рода.

Една загрижена майка притичваше най-отзад и се караше на непослушния си палавник, който все гледаше да се отлъчи от нея, за да се порови под камъните. Безгривия ги издебна добре. Щом възрастните маймуни нагазиха във водата да си хапнат водни лилии, той скочи. Ала и тоя път не улучи с първия скок както някога. Павианчето се метна на един термитник и закрепця пронизително, сгърчено от страх на върха му, докато озъбеният му враг драскаше безуспешно с нокти да се изкатери по гладката хлъзгава грамада. В същия миг мъжкарите се хвърлиха насреща му, обградиха го в плътен обръч с настръхнала козина по гърбовете, като щракаха челюсти и удряха с лапи по земята. Макар и тъй умиращ от глад, Безгривия проумя заплахата. Ако останеше, самците щяха да го разкъсат. И той,

верен на стария си нрав, побягна, последван от Мишкарката. Изостави водопоя.

Когато лъвът излезе от гората, слънцето вече беше достигнало кръгозора и ръсеше със златистия си прах цялата савана, която се разстилаше в далечината някак призрачна и недействителна, забулена в теменужена омара. То потъваше бързо и се нацърбваше, докато накрай угасна съвсем. Потъмнялата омара се сгъсти, наслои се върху света, разтвори в мътилката си последните следи на слънчевия прах, угаси мъждукащите огънчета върху дървесните корони. Край гората минаваше забързано говедарче, подкарало с дръжката на копието си десетина гърбави кравици. На врата му висеше торбичка с къс хартия, на която бяха написани изречения от корана. Негрите мохамедани смятат, че лъвът като справедливо и любимо на аллаха животното ще уважи посланието на Мохамеда и няма да докосне тоя, който е защитен от корана. Иначе родителите му не биха пуснали пастирчето само сред саваната.

По навик, както при всяка среща с човека, Мишкарката се отдръпна в гъсталака, ала Безгривия не отстъпи. Беше преценил начаса. Копието не гърми, копието не е опасно като пушката. Той се спотаи в храстите и задебна приближаващото стадо. Гънещата се опашка сред тревата издаваше кроежите му. Щом като със счупения си крак вече не е годен да улови нито едно диво животното, та дори и мишка, защо да не опита щастието си тук? Питомните добичета са потромави, по-непохватни. Ако не е страхът от човека, хищниците да са ги изстребили отдавна.

Още докато лъвът се сгъваше за скок върху най-близката кравичка, хер Густав се развика от клоните. Безгривия разбра, че няма смисъл да се крие повече и се показа с ядно изръмжаване. При неговото появяване стадото хукна през полето. Ако говедарчето бе останало на мястото си, навярно нападателят не би се решил. Ала то побягна, улесни го. Като всеки хищник, лъвът инстинктивно подгонва тоя, който бяга. Нещастното момче изостана, препъна се, падна. Безгривия, макар и куц, го настигна и се стовари отгоре му. Гладът бе замъглил очите му. Без да си дава сметка за всичко, което щеше да произлезе, той заби нокти и зъби в топлата плът, загриза я лакомо. Кръвта рукна като топло солено ручейче в устата му, опияни го.

Най-сетне позаситил страшния си глад, звярът започна да облизва с език, подобен на пила, кожата на жертвата си, за да се наслади изцяло от вкуса на кръвта.

Невиждаше още животно да яде човек, смаян от тая дързост, равна на богохулство в неговите очи, хер Густав изкрещя в ужас и се понесе обратно към Ноевия ковчег.

10

В ленивата река, застлана още в плитчините с чудните губери на водните лилии, се оглеждаха нависналите листни масиви, като зелени планини, в които не можеха да се различат отделни корони, дънери или лиани. Всичко — абаносови, червени и железни дървета, рафиени и маслени палми, диви банани, смокини и храсти ко̀ла — беше оплетено с гигантската паяжина на лианите в някаква вдъхваща ужас оргия от зеленина и бодли.

Лендроверът на Макдоналд се бе натикал в шубрака до малкия приток, който се спускаше в реката през затрупаните с мъх камънаци, под гъстия свод на перестите папрати и дивите бегонии.

— Наоколо е такъв покой, такава хармония! — промълви възхитен Марсел Соваж. — А ние...

— Никакво ние! — сопна му се Мак. — Само заради теб! От приятелство — да те отърва...

Марсел сви устни.

— И заради тебе! Открит ли фалшивия Марсел, ще потърсят истинския. Затуй да не спорим. И двамата сме еднакво загрижени. И на двама ни кожата зависи от това.

Той хвана ръката му.

— А не искам! Бог ми е свидетел, че не искам! Мразя убийството. Как да се спася, без да има нужда от кръв?

Ловецът не го доизслуша, а се обърна към бушмена:

— Сигурна ли е ръката ти?

— Сигурна, бвана! Няма да трепне. Ще прати край Свещения огън всеки, когото му посочи бвана Мак.

— На тебе оставям масая — добави Мак.

— Бвана Мак може да смята, че Кирагангано вече се грее на Свещения огън. Духът на смъртта Дсао вече е кацнал върху стрелата на Кау. Стрелата на Кау не пропуска...

— Само едно не забравяй! — прекъсна го Макдоналд. — Няма да стреляш преди мен!

Бушменът помълча малко, преди да изкаже мисълта си.

— Бвана! — рече той боязливо. — Кау мисли друго.

— Я да чуя!

— Куршумът оставя рана, оставя рана и стрелата. Белите хора ще попитат кой уби бвана Валтер, кой уби слугата му. И ще намерят кой. Те винаги намират. А Кау знае друго. Кау няма магически лък като Кейгей. Но Кау може да настъпи сянката на Валтер. Може да го издебне, когато се е навел над водата и с камък да удари отражението му. И бвана Валтер ще отиде при своите деди без куршум, без стрела и без отрова. И никой няма да знае...

Джордж Макдоналд го потупа по рамото.

— Златно момче си, Кау! Само че това, дето го разправяш, няма да стане. Белите не умират като вас от магии. Умират от нож, от куршум, от стрела. Аз съм намислил как да не разберат кой е затрил немеца. Не се тревожи поне ти!

После се извърна към кинооператора, който тоя път вместо снимачната си камера стискаше в ръце мощна двуцевка:

— На вас двамата оставям масая. С надзирателя ще се разправя аз сам.

Приятелят му сякаш не го чу. Стоеше замислен, с изопнато лице, с потръпващи мускули на челюстите, загледан в потока, който се провираше с шуртене между камъните. После погледът му отскочи към шубраците, застоя се за секунда върху яркочервените им цветове, ала не успя да забележи легналия в сянката лъв, който го измерваше алчно с хищните си зеници. Безгривия бе лежал тук, в сянката, целия ден и сега отново бе огладнял. Кой знае как действа на лъва човешкото месо, но щом го е вкусил веднъж, той се пристрастява към него, забравя вродената си предпазливост, рискува всичко, за да се добере до него — със страстта на пияницата, на опиумния пушач, на морфиниста.

Безгривия би скочил начаса върху хората, ако не бяха в колата. Автомобилът винаги смущава зверовете. За тях човекът в колата и човекът извън нея като че ли са различни същества.

Лъвът остана на мястото си, задебна в очакване на сгодната минута. Недосегаемите същества от автомобила все щяха да излязат, все щяха да станат досегаеми. Той хвърли предупредителен поглед към Мишкарката, ала тя не го забеляза, примига безразлично. За нея, за

сакатата ѝ челюст плячката и в колата, и извън нея оставаше завинаги непостижима. Случайно зърнала един панголин, който надничаше боязливо от дупката си, тя се наклони да скочи отгоре му. Ала властният поглед на лъва я закова на място. Въпреки нежеланието си лъвицата отново се сви на кълбо, та поне тъй да задуши тъпия бодеж на глада в корема си.

Все още незабелязал нищо, Марсел прошепна умолително:

— Много ме е страх, Мак! Всичките ми беди са идвали от него, от страха. Още от дете. И после през войната. Ако не ме беше страх, щях да премина с англичаните при Дюнкер. Но се уплаших от германските бомби, от разпенения Ламанш. Ако не беше страхът, щях да отида с приятелите си в нелегалност и хитлеристите нямаше да ме пратят в лагера. Ако не беше все той, страхът, есесовците нямаше да ме вплетат в играта си, нямаше да шпионирам затворниците. А какво получавах срещу това? Пак бях концлагерист, ядях същата помия, вършех същата убийствена работа. Само едно обещание — че няма да попадна в газовата камера. Само туй...

— То не е малко! — подметна ловецът.

— И за това после ме осъдиха. Смърт. Чрез обесване. А никого не съм убил, та да ме убиват. Дори не съм ударил. Почти невинен. Само за страх. Смърт заради страха от смърт. Такава гавра.

— И аз все едно имам присъда! — сви устни Макдоналд. — Но що от това? Нали живея както и ти? Нали си имаме пари?

— Че това живот ли е? Да се криеш като лъв людоед, когото е погнала хайката! Да нямаш покой, да трепваш от всеки поглед, отправен към теб!

Наоколо се стрелкаха червени водни кончета, от клон на клон подскачаха летушки, подобни на катерички с опъната между краката летателна ципа, притичваха дамани. Нејде отдалеч прокълтя могъщият рев на хипопотам.

— Ето и сега! — добави Марсел. — Длъжен съм да го убия. Разумът ми заповядва това, а сърцето не ми дава...

— Тогава да му простим живота!

Марсел скочи.

— Не исках да кажа това! Той ме позна. Вече съм сигурен. Ако не беше ме познал, все можех да се колебаю. Вече не! Той ще ме издаде. Всички концлагеристи ме мразят. Нямам право да простя.

Едър бръмбар голиат, голям колкото детско юмруче, профуча като хвърлен камък. Мак се хвана за челото, където мигновено се надигна синя подутина.

— Кау много обича личинките му! — облиза се бушменът. — Ей колко са големи!

И посочи с педята си.

Ядосан от бръмбара, ловецът го прекъсна грубо:

— Щом те е страх, пръждосвай се! Поне не ми пречи!

— Разбира се, че не те е страх! — озъби се Марсел. — Ако бях такъв стрелец като теб, и аз нямаше да се боя. И лъвът е смел, защото е силен. Какво ли щеше да прави на мястото на заяк...

— Не съм смел, защото съм добър стрелец, а съм стрелец, защото от нищо не ме е страх: ни от човек — ни от звяр, нито от бога — нито от дявола...

Той млъкна. Марсел беше замълчал преди него обиден. На отсрещния бряг изскочи стадо зебри и гну. С предпазливо озъртане животните нагазиха в плитчината. От съседния залив се отправиха към тях няколко двойни пъпки — очите и ноздрите на крокодилите. Но преди те да дойдат, тревопасните се бяха напили.

Марсел Соваж отново заговори:

— Сънувах лош сън. Ще речеш тук, на същото място. Натискам спусъка, а пушката мълчи. Засечка. Уж стрелям по него, по Валтер, а то — лъв. И пълзи към мене, дебне ме...

— Всеки страхливец сънува страхотии — сръза го отново Мак. — Аз пък сънувах пари, цял куфар. Ровя в него и хвърлям парите. А до мен Джен, по-хубава от всякога. Лови банкнотите и ме прегръща. Ще ме удуши. По дяволите сънищата! Нищо не познават...

— И друго. Вчера мина един гадател. С варан, питомен варан. Тъй преди години ми предсказа бъдещето един папагал с билетче от кутийка. Варанът вадеше торбички. Защото господарят му не знаеше да чете. На мен измъкна торбичка с лъвски нокът... Старият негър рече: „Не е на добро, бвана! Пази се от лъв!“

— Та да не би Бавачката да е лъв? — разсмя се непринудено Мак. — Слушай, Марсел! Не хленчи като баба! Щом те е страх, трябва да действуваш, да нападнеш пръв. Силен е този, който дръзне да натисне пръв спусъка. Запомни моята мисъл, много мъдрост има в нея — от затвора можеш да излезеш, от гроба — не...

Той погледна през листната пролука над реката. Небето потъмняваше прорязвано от червени разлети сияния.

— Кау! — каза той. — Кога се връща инспекторът?

Бушменът посочи с пръст една точка на небосклона, където по това време е слънцето. Нито имаше часовник, нито би могъл да свърже времето с някаква цъкаща кутийка, когато над главата му се въртеше вечният часовник — слънцето.

— Значи е закъснял! А защо ли? Какво ли му се е случило?

На пътя изскочи Маршала, подуши, изгрухтя и спря. Ушите му заопипваха въздуха.

— Фару! — пошепна бушменът. — Носорог!

Мак подметна тихо:

— Не бих му простил, ако не чакахме по-тлъста плячка! Отпусна пушката си, застина и той неподвижен в очакване носорогът да ги отмине както обикновено. Ала Маршала не ги отмина. Нещо му припомни за гърмежа и за болезнената рана, а може би беше по-озлобен, понеже Черния отново го бе прогонил от владенията си, където се бе заселила и младата самка. Той отстъпи няколко крачки да се засили, после се втурна напред. Преди хората да се опомнят, носорогът подхвана колата с рога си и я преобърна. Както изглежда, яростта му стигна дотук. А може би се бе наранил в нещо. Едва погледнал плода на отмъщението си, Маршала изсумтя удовлетворено и изчезна по пътя.

— И туй не бях преживял! — изруга Макдоналд, като се измъкна от прекатурената кола. — Види се никога няма да науча нравите на тия дебелаци!

— Трябваше да го надупчиш! — изръмжа Марсел.

А Кау, измъкнал се последен от пръснатия по пътя багаж, с навехнат крак рече:

— Кау тъкмо помисли, че отлита при добрия дух.

Но млъкна. Ръката му затрепера, когато посочи към храстите, а пресъхналите му устни промълвиха:

— Лъв!

Мак се обърна мигновено с насочена пушка. И видя готовия за скок звяр. Ала не гръмна. Пръстът му спря на мекия спусък, не го натисна докрай, защото разчете уплахата в очите му. Безгривия бе очаквал беззащитна разтреперана жертва, а внезапно се бе озовал

срещу смел, отлично въоръжен враг. Инстинктът му го подсказа. Може би и миризмата. От другия бял лъхаше топлата миризма на страха, която примамва всеки хищник като дъха на уплашена газела; ала тоя с пушката не се боеше. Беше опасен противник.

Ловецът бе виждал много лъвове — и стари, и млади, и болни, и пращящи от яростна мощ; и дръзки, и предпазливи. Но такава уплаха не бе прочел в ничии очи, като очите на бито псе, с толкова ясно желание да избяга. Само опасението, че може да получи куршум в гърба, го възпираше да не хукне презглава назад. Пред ужаса от гърмящата тояга се бе изпарил гладът, жаждата за човешко месо и за човешка кръв.

Мак вече мислеше да свали дулото, когато съгледа отстрани прокрадващата се през папратите лъвица. Той съобрази начаса. Когато са заедно, обикновено напада самката, а готованецът-лъв чака наблизо. Този път също — нападаше тя. Силата на Джордж Макдоналд се криеше в умението му да натисне, когато трябва, спусъка и срещу хора, и срещу зверове.

Зад гърба му Марсел хленчеше неразбрано:

— Знаех си! Варанът и торбичката... С лъвския нокът...

Когато екът от изстрела отзвуча, в листната настилка на земята вече потръпваше в предсмъртна агония злочестата Мишкарка, а Безгривия прескачаше куцешком срещнатите храсти и бягаше към гората с ококорени от ужас очи.

В същото време Валтер Руднер, плувнал цял в пот, се провираше през бодливите шубраци към мястото, където снощи бе пирувал Безгривия. Още тая заран му бяха съобщили за нещастиято. Той бе грабнал пушката тутакси и ведно с Кирагангано се бе спуснал по следите на людоеда. Това беше едно от задълженията му, най-неприятното от всички. Защото познаваше всички големи животни в околността, чувствуваше ги близки, като стари приятели. Безгривия бе израсъл пред очите му. Толкова му се бе радвал, като го гледаше тъй едър и силен. И изведнъж — това! И то в тъй кратко време! Онези браконieri убиха Черната грива, а сега Валтер трябваше да унищожи брата му. Убеден беше, че няма друг изход. Веднъж вкусил човешко месо, людоедът не се отказва от него. Смъртната присъда над Безгривия беше прочетена.

Валтер беше уверен, че лъвовете стават човекоядци обикновено след като са осакатени, когато вече не могат да се справят с привичната си плячка. Или пък когато хората прогонят от района им тревопасните. Докато е силен, лъвът ловува зебри и антилопи. Когато изгуби способността си да ги догонва, той се задоволява с това, което може да настигне: костенурки, таралежи, жаби и човеци, най-безобидните жертви.

Би могъл да го премахне по много начини. За целта най-често (понеже е безопасно за ловеца) залагат отрова в примамки. Лъвът е невероятно чувствителен към стрихнина. Умира за няколко секунди. Може и с пружинени капани, а някои правят пушки капани — закрепена за клон пушка с връв, която свързва спусъка с примамката. Валтер нямаше време да опитва такива похвати. Те са бавни, искат дълго следене, като се разчита на случайността. А дотогава кой знае колко поразии щеше да стори людоедът!

Всеки ден ловецът се убеждаваше какъв следотърсач е Кирагангано. Всъщност нямаше защо да се удивлява — та той беше роден изстребител на лъвовете! От окоето му не можеше да се укрие

никаква подробност: нито лешоядите във висините, които често съпътствуват отгоре лъва; нито останалият лъвски косъм върху акациевия шип; нито драскотините от ноктите му върху кората; нито изправящата се тревица, върху която е стъпил. Два пъти попаднаха на местата, където Безгривия бе отдъхвал в обедната жар — две типични овални вдлъбнатини под храстите. Тогава Кирагангано бе лягал гол в тях и по топлината им бе определял, че преследваният отдавна ги е напуснал.

Цялото лутане през деня се оказа напразно. Остана пак най-старото изпитано средство — засада край снощната жертва. Обикновено на следната вечер хищникът се връща при недовършената си трапеза и този му навик най-често му струва живота.

Понеже допускаше неуспех, тая заран Валтер не бе позволил да погребат нещастното момче, а бе оставил до трупа му десетина души да разпъждат лешоядите.

Скоро двамата достигнаха гората, където уплашените пазачи ги посрещнаха с викове на облекчение. Наближаваше нощта и на тях никак не им се щеше да замръкнат далеч от селата си, при това до примамката на лъв-людоед.

След като Валтер определи посоката на вятъра с дима от лулата си, туземците стъкмиха набързо откъм подветрената страна една тераска от клони върху близката акация. После припнаха към домовете си. Ловците останаха сами. Извадиха донесената храна и побързаха да се подкрепят, преди да падне нощта.

Край тях горската крайнина светеше с розови сияния, докосната от лъчите на залеза. През плътния листак, надигнал се пред тях до височината на десетажна сграда, преминаваше само един проход, тунел, издълбан от хипопотамите, носорозите и слоновете. Върху неговата влажна пръст се бе подписало със следите си всяко преминало към водопоя животно. Оттук навярно щеше да се покаже и лъвът на връщане от реката. По клоните прибягваха зелени птици носорози с разкошни пурпурни опашки. Подскачаха безгрижни маймунки колобуси, размърдваха се за нощния си лов лемури. С безшумни лупинги излитаха прилепи. Нектарниците и едрите земни пчели напускаха ухаещите на бадем цветове на баобаба.

Тогава съгледаха людоеда, който надзърташе боязливо изпод храста отляво на тунела. По-право видя го Кирагангано. Ако не беше

той, Валтер нямаше да забележи едва подалата се муцуна и двете страхливо озъртащи се очи. Безгривия беше смутен. Объркваше го мирисът на хората, които се бяха въртели тук доскоро. Подозираше заплаха, а не можеше да я открие и това засилваше още повече вродената му нерешителност.

Ловецът вдигна цевта. Стори му се, че никога лъв не е заставал тъй послушно на мерника му. Но преди да натисне спусък, Безгривия се дръпна назад. Изчезна в шумата за още петнадесет минути, след което се подаде стотина метра по на север. Изглежда, през това време бе оглеждал подозрителната околност.

Кирагангано бутна другаря си по лакътя. И двамата знаеха, че лъвът няма обичай да гледа по дърветата, че търси засадата долу, на земята. Въпреки това бяха предпазливи. Валтер насочи дулото, мушката кацна там, в най-уязвимото място, под лопатката, където се намира сърцето. Ала ловецът не се реши да стреля. Някаква тиха болка, притъпена жал стегна гърдите му. Такъв силен, могъщ, величествен — а трябва да загине, стоманените му мускули трябва да се отпуснат като парцал, да угасне огънят в очите му, да изчезне без следа цялата му царственост. Мъка, като мъката на учител, който е принуден да накаже сурово непоправим ученик — да го изключи от играта на живота!

Тъкмо това изчакване се оказа погрешно. Валтер бе търпял неуспехи през целия си живот именно затова — защото винаги бе пропускал сгодния момент. Из джунглата излетя с крясък кукувицата медоуказател. Тя посочва на язовеца медояд хралупите с диви пчели, а когато не намери него, повежда срещнатите хора. И те ограбват меда, а на разузнавачката си оставят питите с пчелното пило. Лъвът познаваше всички шумове на джунглата. Разбра тутакси какво означава тоя крясък — близост или на язовец, или на човек. Мигновено отскочи и хукна назад. Ловецът не изтрая. Стреля. И то се знае, при такава бързина, несварил да се прицели както трябва, не го улучи смъртоносно. Лъвът трепна, чу се глух шум от удрянето на куршума в тялото му, ала не спря, а се втурна към саваната. Преди Валтер да натисне втория спусък, Безгривия се шмугна в гъсталака, който ограждаше близкото непресъхнало блато.

Всеки ловец е длъжен да доубие ранения звяр, още повече лъв-людоед, който от това става по-озлобен и по-дързък. Без да се двоуми,

Валтер се свлече от дървото и хукна подире му, последван начаса от следотърсача си. Здрачът още не се бе сгъстил и позволяваше да се разчитат пресните следи. Не бяха сторили и десет крачки в тресавището, когато насреща им се изправи стар слон самец, който протръби гневно с хобот, размаха огромните си уши, залюля се напред-назад с масивните си нозе-дънери. Наведе се и опита да изкорени изпречилия му се сух пън. Валтер отпусна оръжието си. Неволно въздъхна облекчено. Щом слонът почне да излива гнева си върху дърветата, значи няма намерение да напада. И наистина не нападна, а се обърна на място и се натика в гъсталаците. Двамата ловци побързаха да наваксат загубеното време, учестиха крачките си. Само тук-там се виждаха редки кървави капки. Това издаваше, че людоедът е бягал бързо. От дробовете кръвта е съвсем светла, от вътрешностите — тъмна. Сега тя имаше среден цвят, значи беше ранен в крака.

Благоразумието опита да заговори у ловеца.

— Кирагангано, има ли смисъл да навлизаме в тресавището?

— Безгривия е страхливец! — отвърна презрително масаят.

— Значи по-опасен! — възрази Валтер. — А и най-страшливият лъв е по-страшен, да речем, и от най-страшния заяк.

Кирагангано клекна. Преследваният се бе спрял тук, кръвта бе рукнала по-силно, ала веднага бе побягнал отново през храстите, които с всяка крачка се сгъстяваха, извишаваха се, оплитаха се, препречваха им пътя с цялата си враждебна непроходимост. Сякаш най-злият от всички зли духове бе струпал на едно място най-едрата и най-парливата коприва ведно с всички бодилаци на света, а на това отгоре и най-хапливите мухи, които летяха отпреде им като жива завеса, кацаха меко, неуловимо и изведнъж забиваха в кожата им хоботчетата си като кинжали. И не само това. От вейките ги нападаха гнусни жълти паяци с коремчета колкото кокоше яйце и с крака, които могат да обхванат чиния. И все дебнеха да ги ухапят с отровните си челюсти. Отгоре им се изсипваха като парлив дъжд зли мравки, пропълзяваха дълги зелени стоноги. Дори за тях, родени и израсли в Африка, това беше някакъв зелен ад, зареден с дебнещо зло, съюзил се с людоеда да му даде преднина в предстоящия двубой, да го спаси и да погуби човека, който бе дръзнал да проникне тук.

Валтер спря. Безгривия бе постигнал целта си. След като ги бе разигравал цял ден из саваната, след като ги бе съсипал от ходене и

взиране в следите му, сега ги бе натикал в тоя капан, за да ги довърши и морално.

— Изморен ли си? — запита Валтер.

Масаят изпъчи гърди.

— Когато трябва да убие лъв, Кирагангано е неуморим!

Той погледна приятеля си в очите и добави:

— Кирагангано има само една цел. Нищо друго няма. Досега Кирагангано е хващал лъв за опашката три пъти. Не му се отдаде четвърти път. А при четвъртия път моранът става меломбуки. И бащата на Кирагангано беше меломбуки, и дядо му...

Меломбуки за масая е най-висша степен на храброст. Меломбуки се ползва от почитта на племето цял живот. След смъртта му за него се разправят легенди. Валтер знаеше тази мечта на другаря си. Всеки човек има някаква непостигната мечта, за която мисли до гроб. Тя му дава смисъл в живота, тя огорчава радостта му от всеки друг успех.

— А на мене ми е жал! — въздъхна ловецът.

— За един людоед?

— Наистина, людоед! Изял е един човек и затова аз ще го застрелям.

Той наведе глава.

— Няма що! Няма спасение за Безгривия.

Валтер пак пое напред, макар че цялото му тяло жадуваше едно — да се тръшне на земята и да заспи, без да се тревожи за нищо. Не се тръшна. Ясно му беше какво значи дълг. Ако не го убиеше тая вечер, Безгривия можеше да вземе втора жертва. Каквото и да станеше, колкото и да беше уморен, щеше да го открие, щеше да го ликвидира тая нощ! Валтер вземаше бавно решение, ала след това го изпълняваше като неотменим закон.

С всяка крачка пътят ставаше все по-труден. Влажната пръст се превръщаше в лепкава кал, черно тесто, което джвакаше под краката им, изригвайки вонящи мехури. На туй отгоре нощта падаше бързо. Блясъкът на деня помръкна в оловена здрачевина, която скоро преля в черната непрогледност на следзалезния мрак. Очите, още ослепени от слънчевата жар, не успяха да се нагодят към тъмнината, да разширят зениците си. Покълнаха звездите. И сред тях засия Южният кръст, подобен на полегнал дракон.

Усетил нечие присъствие зад гърба си, Валтер се обърна рязко. Двете огнени зеници, които се бяха впили в него като два въглена, мигновено угаснаха, след което се чу лекото изтопуркване на жертвата му. Жертва! Валтер се усмихна. Сега, в този пущинак, вече не лъвът беше преследваната жертва, а той самият — ловецът. Ролите бяха разменени. Сред този враждебен гъсталак всички предимства бяха преминали към страната на звяра. Накъдето и да се помръднеш, Валтер усещаше как в тялото му проникват безброй шипове и парливи власинки. Сякаш цялата вселена се бе превърнала в хаос от бодли и коприва, една бодяща и пареща вселена, от която не можеше да се измъкне. За смяна на жилещите мухи налетяха облаци комари, които облепваха всяка открита част на кожата, проникваха и през дрехите, по-кръвожадни от най-свирепите хищници.

Вдясно му се счу слаба въздишка. Валтер се обърна, готов за стрелба. Но къде да гърми в тая непрогледност? Или не! По-вероятно вляво! Оттам като че ли дойде шумът от настъпената съчка? Усещаше присъствието на врага съвсем наблизо. Усещаше го, без да го види с очите си; усещаше го, без да го чуе с ушите си; усещаше го, без да го е докоснал; усещаше го с цялото си тяло, с всяка клетка на тялото, с цялото си същество.

Ловецът имаше фенер. Но се въздържа да светне, защото още повече щеше да се ослепи, без да си помогне. Фенерът е нужен, когато знаеш откъде идва неприятелят, за да го видиш, преди да стреляш. Не и тъй, сред тая скрита, спотаена заплаха. Тръгна бавно в обратна посока. Едва сега той осъзна страха, който го бе владял през целия ден, макар и подтискан, задушаван от волята и честолюбието. Сърцето му се вледени. Краката му омекнаха, сякаш се бяха разтопили. Кожата му настръхна. Стори му се, че пръстът му върху спусъка се е вцепенил и няма да дръпне, когато стане нужда. Но не! Валтер стисна зъби. Знаеше. Щеше да дръпне. Щеше да се бори, когато се наложи. Та нали това е смелостта — да срещнеш твърдо познатата опасност. Непознаването ѝ не е смелост, а — липса на интелигентност.

— Змия! — пошепна Кирагангано и заподскача на място.

— Нали имаш сандали от автомобил?

— Да! — отвърна масаят. — Но мамбата не хапе гума, а крака...

Валтер дори не забеляза хумора в отговора му, защото в същата минута нещо го удари в гърба. Той се извърна, премрял от уплаха. Едва

се удържа да не гръмне. Макар че видя совата, която отлиташе в нощта, зашеметена от случайния удар, не можа да се успокои. А трябваше. Иначе тъй разтревожен, щеше да стане по-лека плячка за врага.

— Да опрем гърбовете! — предложи той. — Да са сигурни поне те!

Тръгнаха така като сиамски близнаци: Кирагангано, който имаше по-остър поглед — напред, а Валтер — заднишком. Тогава с радост съгледаха луната, която надникна зад черния облак като позлатен резен. Светът просветна, но с някаква странно просветване. Нощта изглеждаше ясна и чиста, а в същото време въздухът беше замътен от лунните лъчи, като зеленикава мъгла, неправдоподобна фосфоресцираща мъгла, през която прозираха отчетливо далечните масиви на гората, докато тук, в тресавището, не се виждаха отделните листа и стъбла дори на една протегнатата ръка. И все пак беше друго. Все пак Валтер разбираше къде ходи, можеше да се отдръпва от бодлите и копривата, при чиито опарвания вече му прилошаваше. И тъкмо когато пътеката пред тях се разшири, а краката им опряха на здрава почва, която не се хлъзгаше под стъпалата им, той залитна и се простря по гръб. Бе настъпил гигантска жаба, голяма колкото кокошка, която подскачаше сред тревите, след като го бе свалила.

От дълбините на мъгливозелената нощ проехтя крясъкът на совата като ридание, сякаш се оплакваше от горчивата си съдба, от борбата, от цялата несправедливост на живота. Проехтя зловещо, като грозна прокоба, която не отминава никого.

Валтер посегна към пушката си. И додето той я търсеше опипом с треперещи пръсти, Безгривия излетя от гъстака с изръмжаване, от което косата на ловеца настръхна. Коварният людоед ги бе дебнал неотлъчно до тоя миг, когато ги бе видял обезоръжени, и тогава със светкавично решение бе нападнал. И само куцията му крак попречи да улучи в скока си. Той само блъсна ловеца и се надвеси отгоре му, замахнал с лапа да разкъса гърдите му. Може би това щеше да бъде краят на Валтер Руднер, ако Кирагангано не се бе спуснал на помощ, пъргав като звяр. Без да се замисля, почти инстинктивно, той се метна и дръпна лъва за опашката. Людоедът се поколеба, така на три крака, изгубил устойчивостта си. После внезапно остави първата си жертва и се хвърли върху масая. Затисна го, сви задни крака върху корема му, за

да го изтърбуши с един замах. За Кирагангано нямаше друг изход. Той се вкопчи с пръсти в гривата му и в изблик на пълно отчаяние захапа носа му. Лъвът тутакси изгуби желание за борба, опита да се дръпне назад, ала вече не тъй настървен, а укротен, притихнал както притихва мечка при дръпване халката в носа ѝ.

Валтер нямаше време за губене. Защото людоедът щеше да се опомни скоро. Никой човек не може да издържи дълго в такова единоборство. Едно драсване на ужасните нокти щеше да тури край на борбата. Затова щом напипа пушката, той я изпразни начаса във врага си. Безгривия подскочи като докоснат с нажежено желязо право нагоре като свещ, тупна на задни нозе и се шмугна в храстите. Като за проклетия и тая рана не се бе оказала смъртоносна. А обикновено лъвът умира по-лесно от тревопасните. Неговите мускули и кости са по-плътни. В тях куршумът се сплесква, нанася по-тежки поражения. Валтер се надвеси върху падналия си другар, който лежеше окървавен на земята.

— Как си, Кира?

— Кирагангано е доволен — отвърна със стоическа усмивка масаят. — Никой не знае колко много е доволен! Най-сетне успя да хване лъва четвърти път за опашката! Кирагангано вече е меломбуки, голям воин! Като баща си, като дядо си... Сега може и да умре.

Ловецът се наведе да го вдигне, за да го отнесе извън мочурището, ала масаят го спря.

— Търси лъва! Убий го! Защото натоварен, ще загинеш и ти, ще загине и Кирагангано!

Глухо изръмжаване потвърди думите му. Валтер стисна отново пушката. В разгара на боя бе забравил страха си. Той светна с фенерчето. В неговата светлина листата и тревите засияха в златистозеленикави отблясъци, сякаш се бе гмурнал в подводното царство. Пътят на лъва сега беше отбелязан с големи кървави петна, в които обувките лепнеха. Значи раната беше тежка. И го видя. Безгривия лежеше неподвижен, превърнат в дрипа, жалък.

Без да отпуска оръжието си, Валтер пристъпи напред. Тогава съвсем неочаквано лъвът се надигна, олюля се само миг, след което отново налетя, без да мигне пред насочената пушка. Пред смъртта беше станал истински лъв. Започнал боя, той щеше да го довърши.

Като истински лъв щеше или да победи, или да загине... Или пък — да победи и да загине...

В мигновението, в което Валтер щеше да натисне спусъка, из храстите изскочи втори лъв. Или не — лъвица.

— Симба! — извика човекът.

Без да се обърне, тя се хвърли срещу Безгривия, пресрещна устрема му напред път, отклони го с нежно, но решително измъркване. Людоедът не се подаде на нежността ѝ. Замахна, перна я с лапа и отскочи назад. Това кратко спречкване позволи на ловеца да се премери добре. Но преди да натисне спусъка, предугадила решението му, Симба се спусна към него, изправи се и постави предните си крака на раменете му, та едва не го свали на земята, опитвайки да го лизне по лицето, като мъркаше тихо и умолително. Той разбра. Лъвицата искаше да ги спаси. Искаше да спаси и двамата — и последния си другар от лъвското стадо, и любимия си бог. Затова хитруваше, с някаква човешка, женска хитрост, мъчеше се да ги разтърве. Защото не искаше да загуби нито единия, нито другия.

Валтер се смая как да я отстрани, мисълта му преценяваше бързо как да насочи отново оръжието си, защото освирепелият звяр се бе метнал повторно към лежащия на земята масай. А нямаше никакво време. Той се отскубна от ласката на лъвицата, отскочи две крачки, тъкмо когато лъвът се бе обърнал към него и почти в упор отправи куршума в устата му.

Безгривия се закова на място, остана тъй неподвижен, без да трепне, без да се измести, сякаш след секунда щеше да направи скока, за който само за малко се бе поколебал, който само за малко бе отложил, колкото да набере нова сила.

В същия миг Симба скочи върху господаря си, скочи върху своя бог. Никога преди не бе ръмжала така, никога не бе го нападала. Така и човекът в мигове на отчаяние се заканва на богове и демони. Валтер не изгуби самообладание. Такъв беше неговият занаят — да познава животните. И естествено от всички познаваше най-добре своята Симба. Той разбираше, най-малко досещаше се каква буря от мъка бушува в сърцето ѝ, след като бе загубила всичките си близки. Простря ръка и извика повелително:

— Симба, стой!

И тоя път тя го послуша. Послуша го с едно ръмжене, изпълнено с негодувание и ропот, с неизразима горест, повече стон, отколкото ръмжене, почти вой, от който просторът прокънтя. Отдръпна се назад и с три скока изчезна сред буйната растителност.

Валтер пристъпи към лъва. Преструваше ли се пак или вече наистина беше мъртъв? Той хвърли отгоре му камък. Никой лъв не устоява на това предизвикателство. Никой — освен мъртвият.

Безгривия не трепна.

Южният кръст се бе изправил отвесно и сияеше като разкошна космическа скъпоценност. Показваше полунощ.

Нейде съвсем наблизко проехтя подлудяващият кикот на куцата хиена, примамена насам от проехтелите изстрели.

Облаците се натрупваха по кръгозора като огромен наниз от бели и розови корали, през които проникваха разноцветните прожектори на залязващото слънце. Над саваната мъждукаха огнени сияния като загасваща жарава, а от нея израстваха пламналите от заника гигантски чадъри на акациите, които сякаш все горяха и все не изгаряха. На неравни вълни полъхваше захладелият вятър. С вдигнатите като огнен дим червени вихрушки от прах той донасяше и силния, омайващ аромат на сено от засъхващата, изпотъпкана от хилядите обитатели трева.

Валтер не бе писал стихове, но беше уверен, че поет — в смисъл поклонник на красотата — може да бъде и този, който никога не е създал нито една рима. Винаги, когато погледът му се плъзнеше по безкрайната савана, озарена от бликналата по небосвода феерия като безплътна лава от течен ахат и прозрачни огньове, той усещаше как нейде дълбоко в гърдите, в най-съкровениите гънки на душата му, сами почваха да се раждат беззвучни, вълшебни стихове без думи — стихове, изтъкани само от багри, от музика, от аромати, от осезания, от неясни чувства, от тихо доволство и нежна меланхолия. Наоколо му властвуваше вечната поезия, по-древна от всички поети, по-древна от човешкия род — поезия, която още никой не е претворил, която още никой не е облякъл в слова и рима. И може би от това тържествено настроение, от това преклонение пред величието на творението той би се почувствувал щастлив, ако не беше натрапчивата мисъл за всичко, което бе преживял — за клетото говедарче, за убитите лъвове, за ранения Кирагангано.

Хер Густав седеше до него, кротък, притихнал, почувствувал смута в душата му. Не хленчеше, както обикновено, не посягаше към кормилото, а мълчеше сгушен до вратичката и само смучеше съсредоточено дима от цигарата си, дори без да включи окачения на врата му транзистор.

Валтер се връщаше от болницата, където бе оставил другаря си, след като се бе убедил, че със своите оскъдни санитарни познания не би успял да го предварди от някоя смъртоносна инфекция. Лекарите го уверяваха, че няма опасност за живота му. И все пак, кой може да знае каква зараза са вкарали в кръвта му мръсните нокти на людоеда? Смущаваше го и мисълта за двамата браконьера. Улисан в преследване на Безгривия и в пренасяне на масая до болницата, Валтер не бе намерил време да предаде рапорта си до управлението на резервата, с който изискваше екстернирането им от страната. За нападението срещу него не бе споменал. Обидно му беше да занимава с личните си ядове други хора. Рапортът беше готов, преписан на чисто, прибран в чекмеджето на масата му. Оставаше му само да го изпрати по предназначението му.

Внезапно колата се друсна. Валтер и хер Густав се обърнаха едновременно. Симба се бе метнала зад тях в движение, за да заеме обичайното си място. Зарадван, шофьорът посегна да я погали, но тя го посрещна пак с обидено изфучаване. Той отдръпна ръката си смутен, почувствувал отчуждеността ѝ. Не можеше да не я почувствува, защото беше тъй явна и неприкрита, както може да се изяви само с откровеността на лъв. В душата му нямаше място за огорчение от нейната враждебност. Валтер имаше достатъчно въображение, за да си представи какво ставаше сега в нейната душа, какво отчаяние и страдание се бяха наслоили там. Щеше да я остави тя сама да изживее мъката си, щеше да изчака времето да я излекува. Доволен беше и от това малкото, което му бе засвидетелствувано — че в скръбта си бе подирила него, че силният звяр несъзнателно бе дошъл, бе потърсил близост и може би помощ в слабостта си именно при него.

Валтер не отместваше поглед от неравния път, в който при най-малка непредпазливост би счупил някой ресор, а с ушите си, с цялото си същество следеше нея. Усещаше всяко нейно наместване с поклащането на каросерията, усещаше дъха ѝ в тила си.

Внезапно той трепна. Мрачно подозрение прониза съзнанието му. Всъщност защо бе дошла — от привързаност, от обич или от злоба? Дали нямаше да излезе прав Кирагангано — хищникът вече да се е разбудил в дивата ѝ душа, лъвът да е станал вече лъв?

Но не! Не беше възможно! Само това не! Валтер случайно си припомни една мисъл. Бе я прочел в някаква индуска книга. „Който не таи в сърцето си страх и ненавист (което е все едно), той не предизвиква страх и ненавист към себе си у другите. Затова няма от какво да се бои. Който сам не се е очистил от страха и ненавистта, няма право да очаква любов от другите.“ Може би думите бяха различни, ала смисълът беше същият. Това важеше не само за хората. Може би повече за животните. Никога хищник не бе го нападал, когато той бе минавал край него спокойно, без да му замисля зло.

Колата навлезе в пътя, който пресичаше галерийната гора. Изведнъж, като под замаха на магическа пръчка, той се пресели от един рай на земята, рай на безпределност и светлина, в друг рай — рай на близка красота, на някакво неправдоподобно струпване на красоти, една до друга, една над друга, една зад друга. Всеки лист беше пластинка от изумруд, всеки цвят сияеше като скъпоценен камък, всяка пеперуда, всеки бръмбар, всяка гъсеница беше отделно прекрасно бижу. Те грееха в зеленикавите сияния на горската дълбочина. Очарованият му взор откриваше наново прелестта на джунглата — тъй позната и в същото време тъй различна. И всеки път му се струваше, че по някакво чудо се е озовал на морското дъно, в царството на Нептун, сред приказните му съкровища, с очакване, че всеки миг иззад нагиздените с водорасли канари ще изплуват рибоопашатите сирени, за да го увлекат в замайващите си танци.

Той закова колата на място пред завоя, защото в последната минута съзря спрения напред пътя лендровер, от който му махаха с ръце Марсел Соваж и бушменът Кау. В ума му се мярна въпросът: А къде е Макдоналд? Защо не е с тях? Но го отмахна веднага. Впрочем, това си беше тяхна работа. Не го засягаше.

— Какво искате?

— Моторът спря — отвърна глухо Соваж. — Помогнете ни да намерим повредата, та да ви освободим и пътя.

Нещо в гласа му, в тона му, в самия отговор звучеше подозрително. Валтер неволно си помисли: Ако насреща беше застанал носорог или слон, щеше да съобрази на секундата какво да предприеме. А сега, когато бяха хора? Какво трябваше да предприеме? Да даде заден ход, да бяга? Обидно, смешно! Да стреля? Как тъй ще стреля само поради някакво глупаво предчувствие?

В този миг от близкия шубрак изтрещя изстрел. Едновременно с него Валтер се захлупи по очи върху кормилото. От главата му рукна кървава струйка, покапа по ръцете му, които лежаха безжизнени на волана. Изгубил ума и дума от уплаха, хер Густав излетя от колата, подхвърли се към лианите и се свря разтреперан наврѣх дървото. Чак тогава се осмели да надзърне през листните пролуки. Още преди да заглѣхне приглушеното ехо на гърмежа, Джордж Макдоналд изскочи от закритието си. Без да забележи снишилата се в колата лѣвица, той подпря пушката си в калника и извика.

— Бързо насам! Да го изнесем, да заличим следите!

Но по дяволите! Защо се мотаеха? Защо гледаха тъй глупаво опулени? Защо надигаше пушката си Марсел?

— Няма време!

Не довърши. Защото ведно с трясѣка на марселовата пушка отгоре му се метна едно тежко тяло. Мак отскочи светкавично, успял навреме да избегне от налетялата лѣвица, която още във въздуха се бе срещнала с непремерения куршум на французина.

Симба не се отказа от борбата. Макар и тежко ранена, с бликнала от хълбока ѝ кръв, тя се спусна подире му. Не можа да го настигне. Губеше сили, а врагът ѝ, шибан от страха, бягаше през глава към автомобила, зарязал пушката си.

— Марсел! — изкрещя ловецът. — Стреляй пак!

Той не смееше да се обърне, но чуваше котешките ѝ стѣпки зад гърба си, задъханото ѝ дишане, сподавеното ѝ рѣмжене.

Защо се бавеше другарят му, защо не стреляше?

— Моля те, Марсел! — извика Мак, обезумял от уплаха, тъй безорѣжен, изправен сам срещу освирепелия звяр. — Убий я де!

Приятелят му дори не помисли да го защити. Щом видя разврѣзката на драмата, той скочи на кормилото и натисна педала, за да отърве поне своята кожа. И когато Мак почти бе достигнал колата, готов да грабне запасната си пушка, моторът изрѣмжа, отнасяйки напред съучастниците му.

— Спри! — изхриптя ловецът. — Защо ме изоставяш? Подлец!

Хукна подире им с цялата бързина, на която бяха способни краката му. Продължи да тича дори тогава, когато вече престана да слуша задъханото дишане на преследвачката си.

Най-сетне се престаши да погледне. Нямах я. Пътят беше пуст. Чак сега се поотпусна, намали бяга си. Не бе изминал още стотина крачки, когато напреде му се зададе автомобилът с пребледнелия шофьор и изправения над него бушмен, който беше опрял в гърба му отровната си стрела. Колата спря. Щом се вмъкна вътре, Мак грабна оставената пушка и заповяда:

— Бързо назад!

— Не ща! — запъна се Марсел. — Не ща повече! Не искам да го видя повече! Не искам да срещна лъвицата му!

Опомнил се вече, добил обичайната си самоувереност при допира до хладната цев, Мак му се сопна:

— Значи да го оставим там, със следите ни, с моята пушка! Страхливец! А защо да не забодем и визитните си картички?

— Страхливец, а! — отвърна язвително Марсел. — Видях и твоята смелост, като остана без оръжие!

Мак стисна зъби.

— Храброст не значи самоубийство. И много-много не приказвай, ами дай повече газ!

Когато французинът натисна послушно педала, той се обърна усмихнат към бушмена:

— Защо Кау искаше да убие моя приятел?

— Защото не искаше да се върнем! Тъй Кау го върна!

Вярността допада на всеки човек, и на най-доблестния, и на най-гадния подлец, но само при едно условие — вярност към теб, не вярност към врага ти.

— Ти си добър момък, Кау! — рече той.

След като помълча нерешително, бушменът подметна:

— Не може ли бвана Мак да прати и Кейгей при Великия дух?

Ловецът го погледна поучуден. За пръв път бушменът изказваше тъй открито своето желание. Изглежда, тая мисъл се бе загнездила отдавна в сърцето му. При това беше почувствувал, че престъплението ги бе сближило.

— Кау иска много да се върне в племето си — доизказа се той. — Да се върне при своята Нуси. Нуси прави пудра от най-миризливите семена на саваната. Нуси има най-хубавата пудра...

Разчувствуван от засвидетелствуваното му доверие, от безрезервната му преданост, Мак отвърна, без да се колебае:

— И това ще стане, момко! Ще стане!

От радост бушменът затанцува в подскачащата кола, та едва се задържа да не изхвъркне от нея, когато Марсел натисна спирачката. Без да слиза, Мак огледа околността. Убитият лежеше на мястото, където го бяха оставили, а лъвицата не се виждаше никъде. При все това ловецът не искаше да рискува.

— Кау! — рече той. — Я метни някой камък в храстите!

След полученото обещание Кау беше готов не само да мята камъни по ранена лъвица, ами дори в ада да слезе. При всички опити никой не отговори. Звярът или беше избягал, или беше мъртъв. Мак не смяташе да проверява повече. Няма по-опасно занимание от гонитбата на ранена лъвица.

— Хвърлете го в реката! — нареди той.

— А ти? — сопна се Марсел. — Ти само ще заповядваш ли?

— Аз ще пазя с пушката да не ти разпори корема лъвицата. Разбра ли? Не бива да остане никаква следа! Никаква!

Ще не ще, пред тая логика и при вида на пушката в ръцете му французинът улови мъртвеца за краката, като обърна назад глава да не го гледа, а Кау го хвана под мишниците и го понесоха по носороговата пътека към брега. Подире им тръгна със заредената пушка и Мак, който се озърташе на всички посоки при най-малкия подозрителен шум. Двата носачи се изправиха над тихия вир. Край тях се стрелкаха като зелени и червени светкавички безброй водни кончета. Понякога подскокваше едра риба подир ниско прелетяла муха и цопваше обратно сред огърлица от концентрични вълни, които бавно полазваха на всички страни.

— Едно, две, три! — преброи Мак, след което безжизненото тяло плясна шумно във водата. Откъм отсрещния бряг, незабележим допреди миг, един дънер оживя и изпълзя към водата. Четири грозни пъпки, две очи и две ноздри разсякоха повърхността и изчезнаха подир потъналото в мътнозелената дълбочина тяло.

— Мъртвите не говорят! — потри ръце Мак. — Марсел Соваж остава Марсел Соваж. А сега за всеки случай да претърсим къщата!

Той седна в колата на Валтер, а Марсел подкара техния лендровер. Само след минута убийците изчезнаха зад завоя.

Дълго след това хер Густав не се реши да слезе от клона, потресен, доведен до полуда от жестоката преживелица, от скръб по

загиналия приятел, господар и бог. А не можеше да повярва, че го няма. Не искаше. Боговете са безсмъртни. Накрай се престраши. Скочи на земята и се запъти към реката, като се подпираше с една ръка, незабравил и в покрусата си да притисне към гърдите неотлъчния транзистор. Все по следите достигна брега. Водата си течеше лениво, помътняла от сивата привечер. По гладката ѝ повърхност, докосвана от водните кончета и стрелкащите се лястовици, нямаше ни помен от човек, ни помен от крокодили. Нищо...

Богът му бе съществувал, бе запълнил съзнанието му и неочаквано, по някаква злокобна закономерност, като смяната на светлия ден със заплашителната чернота на нощта, бе изчезнал от неговото битие. Бе го оставил опустошен, опразнен, обезверен — усъмнил се дали наистина бе съществувал или само му се бе присънил в някой хубав сит сън. Дали бе съществувал и здравият дом, който го предпазваше от страхоите на джунглата, дали бе съществувала силната Симба, послушната Симба, която изпълняваше всичките му прищевки и с която се чувствуваше почти толкова сигурен, колкото при своя бог?

Кракът му стъпи в нещо мокро и лепливо. Хер Густав го помириса. Козината му настръхна. Беше усетил дъха на кръвта. Значи не бе сънувал. Кръвта на бога наистина бе изтекла, а той самият — потънал във водната бездна, която зееше под краката му със зловец блясък. Какво трябваше да направи клетият хер Густав, за да го извика, как да го намери, да получи смелост?

Защото отвред се надигаха неподозирани заплахи. Сенките в гората се сгъстяваха като черен дим, подобни на загасен от дъжда пожар в степта. Кой знае какви опасности се потулваха зад непрогледната му завеса; какви невидими врагове надзъртаха от мрачните корони; какви ужасии се промъкваха през сплъстените треви? Какво беше това изшумоляване — паднал лист или настъпена съчка? А това — радостен възглас на лемура, тръгнал на нощен лов за птички или кикот на хиена? Светулки ли мигаха из храстите или огнените зеници на пантерата? Врявата на джунглата нарастваше — оглушителна, неразчленима и затова още по-заплашителна.

Той изпищя от ужас. Бе видял враг. Беше истински жив враг. По водната повърхност, надиплена в две раздалечаващи се гънки, приближаваше бързо един крокодилски гръб. Без да го погледне

повторно, шимпанзето се метна на най-близкия клон. Надзърна оттам с разтуптяно сърце. Водата отново бе опустяла. Значи и крокодилът не бе съществувал! Но не! Вълничките, вдигнати от зъбатата му морда, още не се бяха уталожили. Отделяха се, раздалечаваха се все повече, нагъвайки водата в две лъснали дипли.

А това? Хер Густав не усети как се озова наврѳх дървото, след като бе докоснал студените люспи на пропѳлзялата змия. Той стоеше, прилепен до клона, и се тресеше от страх, смазан от самотата, отчаян. Какво щеше да прави — тѳй сам, безпомощен, потресен? Сам далеч от здравите стени на Ноевия ковчег, зад които бе свикнал да заспива всяка вечер, спокойно и безгрижно. Далеч от уверената мощ на Валтер и на Симба... А какво ли щеше да стане, когато се мрѳкнеше, когато мракът затиснеше света, непрогледната мѳгла го обгърнеше с цялата си страховитост? Какво щеше да прави тогава?

Изведнѳж той се изправи обнадежден. Долу, съвсем наблизо, чу маймунски говор, провиквания, хленч и караници — обичайната глѳчка на сродниците му. И след малко видя Плешивия и стадото му, които отиваха към водопоя, преди да са си изплели леглата сред клоните. Забравил се от радост, забравил посрещането и изпращането, което му устройваха при всяко ново свиждане, хер Густав се изхлузи по близката лиана тѳкмо пред очите на слисания водач. В първия миг Плешивия отскочи, стреснат, като изкрещя сигнала за тревога, от който поданиците му мигновено излетяха по клоните. Ала след това, успял да се опомни и да познае кой стои насреща му, той издумтя с юмруци по изпнатиия си грѳден кош и се приведе, за да се стовари с цялата си мощ върху нахалника.

Тогава хер Густав се сети. Това беше едно гениално хрумване. Може би с подобно хрумване преди милион години едно човекообразно същество е направило първата стѳпка към очовечаването. Припомнил си последната им среща, преценил мощта на оръжието, което държеше в рѳка, той завъртя бутона на транзистора до крайния предел. Радиото изпищя, писъкът прерасна в рев, който се превърна в боботеца грѳмотевица от разбъркани станции. Смаян, оглушал, зашеметен от тоя взрив на неслушани шумове, Плешивия не устоя. До днес никой друг самец не можеше да дига по-голяма врява от него. С тая врява и с недостижимата си способност да се думка в грѳдите той бе спечелил страха на цялото стадо, което е равнозначно

на уважението му. И изведнъж — това! Разтреперан, той отстъпи крачка надире, като все още се колебаеше какво да предприеме, раздвоен между нагона на вожда и сковалия го ужас. Да скочи ли и да направи на пух и прах съперника, който бе дръзнал да вдигне около себе си повече шум и с това да застраши престижа и властта му пред очите на цялото стадо, пред разочарованите погледи на всички самки, или да отстъпи пред тайнственото, пред неизвестното, което винаги изглежда непреодолимо?

Накрай малодушието надделя. Той беше предводител, не като обикновените маймуни, животът му беше по-ценен. Плешивия се приведе, отпусна ръце на земята, приклепна и се сви пред краката на победителя. Призна поражението си пред всички. Хер Густав начаса оцени обстановката. Той беше живял все сред хора и се бе научил да се справя бързо с променливите им настроения, за да извлече най-голяма изгода за себе си. И понеже не беше злопаметен, угаси радиото и докосна леко с ръка рамото на сваления водач. Всички шимпанзета наскачаха успокоени от дърветата и го наобиколиха, като по своя обичай му протягаха ръка с дланта надолу, което на техния език означава: „Аз съм ти приятел!“

А хер Густав, поддал се на навика си сред хората, хващаше всяка протегната ръка и я раздрусваше здраво, за ужас на сънародниците си, които отскачаха озъбени враждебно, ала не смееха да му сторят нищо след невероятния му триумф. Присядаха почтително, без да го доближават съвсем, и почваха да му обясняват колко са учудени от непривичното му поведение.

Най-сетне той се досети защо бяха дошли и с небрежно махване на ръка им разреши да се напият. Не му бе известно, че главатарят може да има и задължения. Но самите маймуни бяха достатъчно предпазливи. Макар че новият водач не постави часовой, те сами по навик започнаха да крещат и да хвърлят клони, та ако се е спотаил крокодил, да го прогонят. Когато се убедиха, че най-страшният им враг след леопарда не е наблизо, шимпанзетата нагазиха във водата. Но тутакси побягнаха към брега с писък. Някакво ужасно същество бе изплавало от дълбините. Скоро се разбра, че е огромен сом. Успокоени, те отново слязоха от клоните.

Една млада маймуна първа съзря истинската опасност. В същия миг, в който тя изкрещя, всички се подхвърлиха на дърветата. Само хер

Густав остана, защото не познаваше добре езика им, защото изнежен от дружбата с човека, не умееше да се пази. Той усети само как някакво тежко тяло се стовари на гърба му, как множество остри нокти се впиха в кожата му, как нечий мощни челюсти се вкопчваха в рамото му. Хер Густав побягна през гората с писък, възседнат от зловещия си ездач. И може би не би издържал дълго тази жестока езда, ако отсреща, изпод надвисналата папрат, не бе изскочила внезапно друга сянка, която се спусна насреща му. Пред тая втора заплаха той се захлупи по очи, примря, пригответи се за смъртта.

А смъртта още не идваше. Нечий език, силен като ритник и грапав като бронята на панголин, облизваше раната на плешката му. Шимпанзето поизправи глава. Надникна боязливо. И видя Симба, която го ближеше грижливо, легнала до него. Леопардът, стреснат от внезапната ѝ намеса, бе изчезнал безследно. Не по-малко слисан от това чародейно спасение, хер Густав се хвърли да прегръща приятелката си. Тогава тя отново изпадна в несвяст, отпусна се като мъртва на земята.

Досега бе лежала безпомощна сред храстите, където се бе свряла след раняването ѝ. Там бе престояла в трескав унес до мига, когато бе видяла надвисналата гибел над приятеля ѝ — единственият, който ѝ бе останал. Силите ѝ бяха стигнали само за това — да прогони пантерата и след това да рухне отново.

Хер Густав я прегърна уплашен, зашепна ѝ своите ободрителни маймунски слова. Напразно. Лъвицата лежеше безчувствена и дишаше тежко. Дъхът ѝ пареше като полъх на степен пожар. Носът ѝ, обикновено сух и хладен, сега беше влажен и горещ. Ясно. С животинския си усет хер Густав се досети — тя беше много болна, можеше да умре, можеше да го напусне както Валтер; можеше да го остави отново сам и беззащитен сред страхотиите на джунглата.

А къде ли се бяха денали шимпанзетата? В затихващата глъчка на гората вече не се чуваха техните гласове. Изглежда, бяха побягнали при нападението на пантерата. Плешивия беше излязъл по-съобразителен от младия си съперник.

Разтърсен от страх, той се притисна до тялото на Симба, което гореше в треската. Дори в нейната безчувствена мощ потърси закрила, щом като не можеше да намери друга.

Нейде изкрюка птица, може би задушена от лемур. Изтопуркаха антилопи, кой знае от кого подгонени. Изгруктя дива свиня, захърка и замря навярно в коварната прегръдка на питон. Борбата за живот тържествуваше още по-зловеща, още по-ужасяваща в мрака на нощта. Отсреща, над реката, прозираше небосводът, обсипан с искрящи звезди. В далечината избухваше пламтящото зарево на мълниите като огнения дъх на полегнал върху кръгозора черен дракон, в какъвто се бяха превърнали кораловидните облаци. Бледите им отблясъци лизваха с немощни сияния надвисналите листни грамади, заприличали в тъмнината на смолисти канари, готови всеки миг да се сгромолясат, и с това подчертаваха още по-злокобно непрогледността на горските сенки, насищаха ги с трепет и закана. Някаква птичка изчирика в дрямката си, измърмори на сън маймунка колобус, изкрюка сова, изляя чакал, отдалеч протръби слон, гигантска жаба заквака, като че ли замуча вол. После отново настана тишината — странна, звънтяща тишина, изтъкана от сребърното стакато на цикадите, писъка на москитите и металическото шумолене на палмовите листа.

Съвсем наблизко проехтя вледеняващият душата вой на хиена като дивия кикот на луд. И само след минута хер Густав зърна двете зелени въгленчета на очите ѝ, които надзъртаха под дивия банан. Куцата отново се изкиска. Сега тая плячка нямаше да ѝ избяга. Силен лъв не оставя тъй да го наближи хиена, без дори да я предупреди с високомерно изфучаване. Тая лъвица още диша, но не ще може да се бори. Преди тя да се опомни, челюстите на Куцата ще прегризат гръкляна ѝ. Още отсега мършоядката се облиза в предчувствието на очакваната наслада.

Само да се махне тая маймуна, да се запилее нанякъде! Хиената не обичаше да се разправя с жива плячка. Ала хер Густав не се махаше. Къде другаде можеше да иде — по земята, където да налети върху някой леопард, или по дърветата, при змиите?

Най-сетне, изгубила търпение, Куцата притича напред, изтопурка тромаво. Нейната обичайна плячка, мършата, не чува, затова няма защо стъпките ѝ да са безшумни. Шимпанзето се уплаши. Защото познаваше силите си, защото му беше ясно, че не ще успее да я победи. Потреперваше при вида на озъбените ѝ челюсти, предназначени от природата за трошене на кости. С вик на уплаха той разпери насреща ѝ ръце. Нападателката отскочи смутена. Но не за

дълго. След минута отново пристъпи, като скимтеше от глад и недоволство. Хер Густав грабна един откършен клон и го метна отгоре ѝ. Успя и тоя път да я пропъди. Напипа до краката си камък. Запокити и него. При тая неочаквана съпротива Куцата отстъпи, свря се в шубрака и задебна. Надяваше се, че на тоя досаден пазач все ще му омръзне да стои долу и ще се покатери на дървото, където му е мястото. А колкото за плячката, тя няма къде да се дене.

Беше настанала полунощ. Заситили лакомията си, хищниците се прибираха за сън. Наставаше краткият покой до зазоряване, когато злочестите жертви можеха да си отдъхнат малко до следния ден, до следващата схватка за живот. Само хер Густав нямаше право да се отпусне. Заспеше ли долу на земята, това означаваше гибел и за него, и за другарката му. А не смееше да се качи на дървото. Страхуваше се да се отдели от топлото тяло на лъвицата, която и в безсилието на болестта продължаваше да му вдъхва смелост. Не можеше да се отдели, да я остави тъй безпомощна срещу нетърпеливата лешоядка. Нещо по-силно от страха го приковаваше към нея — нещо, което и той самият не осъзнаваше, макар и да му се бе подчинил напълно — врасналото в съзнанието му чувство за дружба, за приятелска вярност, за дълг...

Още от снощи дъждът се канеше да завали. Облаците, почернели, натежали от влага, ту се раздуваха и затулваха цялото небе, ту отстъпваха назад, спотаяваха се над кръгозора, грозни и настръхнали, готови всеки миг да се нахвърлят върху саваната, за да я пометат с вихри и наводнения. Със свечеряването невидимите през деня мълнии засвяткаха и забоботиха, сякаш облаците бяха огромни кремъци, които се блъскаха и ръсеха разноцветни искри по небето.

Марсел, Мак и Кау препускаха с лендровера през джунглата към дома на убития ловен надзирател. Предната вечер те бяха претърсили цялата къща, разровили бяха всички чекмеджета, преобърнали бяха дюшеците и одеялата, но освен доклада до управлението на резервата за убийството на лъва не бяха намерили нищо друго. Успокоени, те си бяха отишли, след като бяха измили грижливо кръвта от оставената в гората кола на Валтер Руднер.

За щастие през деня на Марсел му бе хрумвало друго. Не беше ли по-разумно да се върнат, та да запалят къщата? Да изгори всичко, да заличи всяка следа, която са оставили неволно. Освен това така щяха да насочат подозренията на полицията в погрешна насока, да й внушат, че и самият Валтер е загинал в пожара. И най-главното, да бъдат напълно сигурни, че всичко е унищожено, дори ако мъртвият от предвидливост е скрил в някое съвсем забутано място доноса си до международния съд, с което той разкрива кой се потулва зад името на известния кинооператор Соваж.

Дворната врата зееше отворена тъй както я бяха оставили снощи. Пуснатите крави и антилопи се прибираха сами от водопоя, като продължаваха да пощипват някое и друго кичурче трева, преди да влязат в обора. Джунглата бе зашумяла тревожно. Обичайната й глъчка вече не се чуваше от трясъка на откършените клони, от градушката на обрулените плодове, от заплашителното шумолене на листата. А всъщност то не беше вече шумолене, а грозен тътен като грохота на

мълниите, които разораваха почернелия небосвод с неравни огнени бразди.

В момента, когато влизаха в незаклучената къща, а Кау от предпазливост залостваше след тях дворната порта, дъждът, по-право набираната в натежалите облаци вода, изведнъж ги продъни и се стовари като водопад отгоре им. Мак прецени начаса:

— Такъв порой трае до заранта. Ще спим тук.

Кинооператорът трепна.

— Тук! В дома на...

Не посмя да произнесе името му.

— От привидения ли се боиш? — подкачи го ловецът.

Изнервен от всичко преживяно, Марсел му се сопна. Считаше се достатъчно силен за това, тъй като и той знаеше тайната му.

— Я стига си се перчил с храбростта си!

Мак се разсмя добродушно.

— Че кой се перчи? Другите говорят за нея. И ти...

— Филмите! — сети се изведнъж Марсел.

И излетя навън да ги спаси от дъжда. Но още на верандата се закова на място с разширени от уплаха очи. При зачестилите припламвания на светкавиците той видя през гъстата завеса на пороя като в аквариум една сянка — лъвица опитваше да отметне резето на дворната врата. Забравил камерата, забравил филмите си, които можеха да се повредят в плющящия навън потоп, Марсел отскочи назад с писък:

— Лъв!

Мак скочи. Пушката моментално се озова в ръцете му.

— Къде?

Кинооператорът, който в това време опитваше да залости къщната врата, заекна:

— При оградата! Опитва да отвори!

— Няма такъв звяр, който да отваря врати!

— Има! — повтори Марсел. — Виж сам!

Мак го избута от вратата и надзърна. Отначало не забеляза нищо. Чу само плющенето на дъждовните струи. Но при следното светване на мълнията я видя. Успяла най-сетне да влезе, Симба тъкмо прекосяваше двора, като накуцваше болезнено. Преди Мак да натисне спусъка, заревото на светкавиците угасна. В трясъка на бурята

гърмежът не се чу. Когато в следната секунда поредната мълния огря двора, от лъвицата нямаше ни помен. Само отместената врата продължаваше да се блъска от вятъра. Той се поколеба:

— Може да е избягала.

— Ами ако се е скрила? — възрази неуверено Марсел.

— Тогава да проверим!

Мак се обърна към слугата си, който беше застанал зад тях със заредена на лъка стрела.

— Я метни няколко камъка! По най-тъмните ъгли!

— Симба ще изяде Кау! — разтрепера се нещастникът.

— Няма да го изяде! Защото зад него стои великият ловец бвана Мак. И бвана Мак веднага ще застреля всеки лъв...

Бушменът нямаше друг изход, затова покорно излезе да изпълни задачата си на жива примамка.

— А и ти! — обърна се Мак към приятеля си. — Вземи за всеки случай пушката!

Унасян от вятъра и шибан от дъждовните потоци, бушменът започна да мята буци пръст към всеки храст, към всеки сандък, зад който би могъл да се потули звярът. Мак го следваше на десетина крачки, готов да наниже с куршуми хищника в момента, когато се издаде. А трябваше да се издаде като всеки друг лъв. Не допускаше — и това беше първата му грешка — че Симба не беше обикновена лъвица; не знаеше, че господарят й дълго я бе отучвал от този лъвски навик.

— Ясно! — реши той накрая. — Избягала е!

И обърна гръб на навеса, в който се бяха струпали уплашените от стихията обитатели на Ноевия ковчег, уверен, че сред стадо тревопасни никога не би се укрил хищник. Това се оказа втората му грешка. Третата пък допусна Марсел. Той видя как иззад мучащите крави се измъква ранената лъвица, но от страх не можа да си поеме дъх. Краката му сами го отнесоха назад.

Едва на вратата, готов да я затръшне зад себе си, успя да извика:

— Зад тебе!

Ловецът се обърна мигновено, ала в тъмнината куршумът му профуча напразно. В следния миг лъвицата го блъсна с глава, той се олюля и изгърва оръжието си. Не го и погледна повече, уверен, че няма да го намери в мрака, а хукна към къщата.

Симба бе лежала сред храсталака цял ден, галена от хер Густав, който инстинктивно, тъй както правят всички шимпанзета, бе натикал в раната ѝ целебни треви и бе спрял кръвоизлива. Едва привечер тя бе успяла да се добере до реката, за да се наложи с вода и все там бе изляла една мъжка токачка, пребита в любовен дуел. Тъй бе позаситила глада си, бе добила малко сила. Но съвсем малко. От изгубената кръв пред очите ѝ се превъртаха мътни огнени кълба, тялото ѝ ту натежаваше като слон, ту олекваше и искаше да отлети нагоре като орел, краката ѝ се огъваха, люлееха се, неспособни да я отхвърлят в нейните лъвски скокове.

Затова тоя път не бе успяла да премери атаката си. Изпуснала бе жертвата си, ала нямаше да я остави. Доколкото ѝ позволяваха силите, щеше да я преследва.

Мак се спъна в някакъв откършен клон, плъсна се сред дълбоката локва, ала тутакси скочи, изпревари залитащата лъвица, и се хвърли към вратата. Но приятелят му вече я бе тръшнал зад себе си, бе превъртял ключа и трупаше зад нея барикада от маси и столове. Мак задърпа бравата с такава сила, че тя се откърти в ръката му.

— Марсел! — изкрещя той, задъхан от ужас. — Отвори!

Уверена, че сега врагът няма да ѝ се изплъзне, Симба се изкачваше бавно по стъпалата. Затихващите светкавици се отразяваха в разширените ѝ от омраза ириси като раздухвани въглени.

Кау, който бе изтичал подире му, при вида на залостената врата съобрази по-бързо. При това неговият път за отстъпление беше открит. Той обърна гръб и припна навън. Щом излезе зад телената ограда, захлопна вратата и притегна здраво с тел резето. Вече нямаше да я отвори не само лъвица, каквато и да бъде тя, а и човек. Бвана Мак щеше да се справи с нея. Бвана Мак беше велик ловец.

А това? Какви бяха тия очи, които светнаха насреща му? Той притича пет крачки и се метна на първия клон, който му попадна. Изкатери се на върха, по-пъргав от маймуна. При следващата мълния видя прикленалата под дървото хиена, която се взираше с алчни очи към Ноевия ковчег, където продължаваше жестоката гонитба на живот и смърт — натам, където я бе довел лешоядният ѝ инстинкт. Мак блъскаше по вратата и крещеше задъхан:

— Отвори! Отвори! Отвори!

Пресипнал от уплаха, Марсел отговори:

— Не може! Ще влезе и тя!

Усещайки дъха на хищницата в тила си, Мак изкрещя:

— Тогава стреляй! Стреляй бе!

— Откъде? — запита с искрена почуда Марсел. — През вратата ли?

— Глупак! Не през вратата! През прозореца!

Гласът отвътре, задушен от воя на стихията, почти изплака:

— Да отворя прозореца? Ти си луд!

Симба все се бавеше с последния си удар, олюляваше се, усещаше как с всяка крачка губи сила.

— Подлец! — изруга Мак. — Подъл страхопъзльо!

Изад вратата долетя отговорът. И в него прозвуча неосъзнатото доволство на отмъстения страхливец, злобното удовлетворение за понесените досега обиди и унижения.

— А ти? Къде ти е храбростта, щом остана без пушка?

Гласът му се надигна, зави диво, истерично, зло като безумец. Дали наистина се бе побъркал? Макар и разтреперан пред надвисналата опасност, Мак още можеше да мисли. Вече нямаше никакво съмнение. Онзи негодник вътре, луд или нормален, нямаше да отвори. Оставаше му да разчита на себе си, сам трябваше да намери средство за спасение. Трябваше! Нима щеше да загуби Джен, когато бе спечелил парите, когато беше станал богат?

Полегнала на стълбата, Симба като че ли се готвеше за скок, а всъщност бе изгубила сили. Краката ѝ се бяха подкосили след дългата гонитба. Ала Мак не подозираше това. И не можеше да си обясни защо тя се бавеше, защо не го свършеше наведнъж.

Той не беше човек, който се предава лесно. В душата му се прокрадна отново надеждата. Можеше да се спаси! Заради Джен, заради любовта си! Мак метна върху врага си откъртената брава и възползван от краткото му объркване, рипна направо от верандата, падна в локвата, овъргаля се, но начаса се изправи и се втурна към обора. Оборът имаше врата. Оставаше му само да се добере до нея. Само толкова! Как стигна дотам — той не разбра, не запомни. Падаше, ставаше, валяше се в калта, брулен от косите струи и следван по петите от задъханото ръмжене на лъвицата.

Ето и спасителната врата! Мак я блъсна, намъкна се вътре и я хлопна с трясък в носа на преследвачката си. Натисна с рамо, натика

резето. Най-сетне! Премалял от умора и страх, задъхан от преживяното напрежение, намерил накрай защита, той се отпусна върху сламената постеля. Макар и отвън да се дочуваше яростното драскане с нокти по дъските, ловецът знаеше — вратата ще удържи. Беше скована от дебели талпи, пригодена за диви животни. Щеше да удържи! Ако не беше тъй изтощен, би заиграл от радост, би запял както диваците след боен подвиг. Сега само лежеше и се наслаждаваше на живота. Беше жив, жив, жив! И тоя път по чудо се бе отървал от смъртта. А беше почувствувал в лицето си смразяващия й дъх. Не! Не умираше тъй лесно Джордж Макдоналд! Дълго щеше да се радва на живота Джордж Макдоналд! Джен нямаше да остане вдовица. Двамата щяха да бъдат щастливи, там, в имението й...

Изведнъж той трепна. Между горния ръб на вратата и рамката имаше пролука, не повече от педя, през която не лъв, ами куче не би могло да се провре. И тъкмо там, в тая пролука, се показва ръмжащата муцуна на лъвицата, която го изгледа с пламналите си зеници, после решително, без да се колебае, с привично движение мушна лапата си. Преди тя да достигне резето, Мак грабна една вила. Удари я с цялата си ярост. Симба изрева от болка, но не се отказа, отмахна вилата като сламка, та едва не свали с нея и човека. После продължи да намъква навътре мощната си лапа.

Нещастникът изкрещя в ужас:

— Марсел, стреляй! Стреляй, Марсел!

Дори да бе чул през грохота на бурята виковете, другарят му нямаше да го послуша. Мак го познаваше. Но нямаше друг изход. Отново замахна с вилата, опитвайки да се пребори със стоманените лъвски мускули. Зарева като безумен:

— Тя ще отвори вратата! Ако си приятел, стреляй!

Ето, един остър нокът като месарска кука докачи резето и го издърпа. В същия Миг, ведно с отхвъркналата врата в обора влетя разярената лъвица, готова да се разправи начаса с врага си. Ала той не се предаваше тъй лесно. Умееше да се защитава. Страхът не го сковаваше, а вливаше в тялото и сърцето му сили да се бори. Длъжен беше да се бори — не само заради себе си. Повече заради Джен...

В съзнанието му проблясна една спасителна мисъл. Някога пътешествениците се пазели от дивите зверове с огън.

Както лежеше на земята, блъснат от вратата, човекът щракна запалката и я поднесе до натрупаното сено. Мушна пламъчето на едно място, на две, на три. На десет места едновременно лумнаха пламъци в пресушената трева. Той се прехвърли към дъното на обора, зад съскащата огнена преграда. Сега вече врагът трябваше да отстъпи. Ала Симба не отстъпи. Ако знаеше как убитият инспектор беше приучвал любимката си да прескача на игра цели клади, Джордж Макдоналд не би се зарадвал преждевременно, не би се надявал на спасение, не би тържествувал.

Симба се поколеба съвсем малко, колкото да прецени дали отпадналите ѝ сили ще достигнат за решителния скок.

През плющящите пламъци Мак успя да я види, да я разгледа добре. И тая гледка вледени сърцето му. Симба не изглеждаше като уплашено животно, което ще отстъпи с подвита опашка. Не! В напрегнатата поза, в потупващата по земята опашка, по суровия израз на лицето, най-вече по дивия блясък на очите ѝ, в които святкаха отраженията на пожара, той прочете присъдата си. Нямаше вече да види Джен...

Тогава му хрумна друго. Припомни си внезапно, че тя е питомна лъвица. Затова трябваше да се държи с нея тъй както се успокоява домашно куче.

— Симба! — извика Мак с пресъхнали от горещината и от страха устни. — Стой!

Тя сякаш не го чу.

— Симба, моля ти се! Недей, Симба!

Чак тогава, толкова късно — това беше последната му грешка — той се сети, че има в джоба си пистолет. Наистина пистолет! Защо ще се моли? Мак посегна да го извади. Но закъсня.

При третия удар на опашката Симба профуча през огъня и се стовари отгоре му с цялата си мощ и настървение.

Първата му мисъл сега беше, че е жив. Нямахше нищо друго — ни светлина, ни звук, ни радост, ни болка. Само една безлична сивота, в която съзнанието му изявяваше настойчиво съществуването си. Не беше умирало, само беше спряло за малко. Може би за секунда-две... А какво мислеше, преди да спре? Да! Мислеше това: ако бяха слонове или носорози, щеше да съобрази начаса какво да предприеме... Тоя подлец, Марсел, само го залъгваше, докато Мак се е спотайвал в храста. Валтер бе видял огънчето на изстрела, но не бе чул гърмежа, защото куршумът пристига преди звука. Нямахше съмнение, беше ранен! А защо искаха да го убият? Само заради браконьерството ли? Невероятно! Дали пък нямахше някаква връзка с концлагера? И защо този Марсел отричаше тъй упорито познанството им? Когато концлагеристи се срещнат, те са като братя. Мъката сближава повече от веселбите...

Постепенно почваше да усеща тялото, краката, ръцете си. Бяха отпаднали, безсилни. Но бяха негови, стояха на местата си. А главата го болеше ужасно, до пръсване. Вече нямахше съмнение, че е жив. Мъртвите са безчувствени. Щом има болка — има живот.

Възвръщаше се и слухът. Някой хъркаше редом с него. И в лагера така хъркаха пребитите от работа нещастници.

Той отвори очи. Беше тъмно, толкова тъмно, че не се виждаше нищо. Само това задавено хъркане. Не беше човек. Човек не издава такива звуци.

Мракът взе да се разсейва. Очите му почнаха да различават неясни форми и светлинки. Ниско над главата му висеше неравен пръстен свод, толкова нисък, че ако Валтер опиташе да седне, щеше да чукне челото си. Неиде отзад проникваше снопче бледо сияние и огряваше грапавината на пода. Сетивата се връщаха бавно, едно подир друго. Ето, в носа го удари ужасна воня, такава воня, от която можеше отново да загуби съзнание. Никога през живота си не бе дишал подобна смрад. Сякаш беше натикал глава в надутия корем на умрял

преди седмица хипопотам. Гадеше му се. Стомахът му се свиваше в мъчителни пристъпи.

Впрочем къде се намираше? Защо не можеше да си обясни къде се намира? В пещера? Но какво ще търси из пещерите? А това хъркане, което се бе превърнало в грухтене?

Трябваше да разбере, трябваше да напегне всички сили, да се поизправи, да се огледа. Колкото усилия и болки да му струва. Ето, той надигна глава. Сантиметър, два, пет, десет сантиметра! Взря се в тъмнината. Различи нещо — неясни очертания, наредени в правилни редове камъчета. И нещо подобно на груб трион. То приличаше на стар дънер. Или не... Приличаше, приличаше... Дънерът се раздвижи, отмести се само два пръста, но се раздвижи. Не беше дънер. Беше живо същество. Валтер едва сподави вика на ужас, който щеше да излети от гърлото му. Та той лежеше редом с огромен крокодил, в бърлогата му...

Нещастникът се отпусна тутакси, сдържа всяко свое движение, вцепени се. Беше разбрал. Хищникът го считаше мъртъв. Затова, ако искаше да се спаси, трябваше да се преструва на мъртъв. Крокодилите не разкъсват веднага жертвата си. Зъбите им не са пригодени за това. Те им служат само за капан, да хванат и да държат, да стискат, да не пускат. Когато отвратителното водно влечуго хване едра плячка, антилопа или човек, то я отмъква на дъното, за да я удави, след което я заравя в тинята да се разложи. Чак тогава, когато омекне, я разкъсва. Или пък я отнася в някоя дупка на стръмния бряг и я оставя там, докато стане годна за неговата трапеза. Все още в Африка от крокодили загиват повече хора, отколкото от всички лъвове, пантери и змии заедно. Много повече. Жестоката статистика го удари в съзнанието — хиляда души годишно! А с него щяха да станат хиляда и един!

Значи, те миришат — труповете на крокодилските жертви, довлечени в това зловещо подземие. И грозното влечуго затова лежеше до него, пазеше склада си от месо, точеше зъби.

Мисълта му заработи бързо. Сега вече трябваше да работи бързо! Трябваше да намери изход! Той не се запита как бе попаднал в тая воняща бърлога, то сега нямаше такова значение. По-важното беше как да се измъкне от нея. Сега от него се изискваше само едно — да не мърда, да лежи без никакво движение, да не трепне, да не диша дори,

за да не привлече вниманието на хищника. Защото подуши ли го, че е жив, веднага ще го отмъкне под водата, за да го доудави. И тогава никой вече не ще го спаси...

Внезапно крокодилът се размърда. Плочестата му опашка докосна с крайчето си лицето на човека и от това докосване той едва не изгуби отново съзнание. Влечугото се обърна, прозина се, разчекна челюсти — цял метър челюсти, нанизани с неравните редици на разкривените му зъби. Валтер никога не се бе замислял, че крокодилът има толкова много и толкова страшни зъби.

Той затаи дъх. Вцепени се. И тогава чу някакви глухи удари. Кой бумтеше така? Туп-туп-туп! Нещастникът изтръпна. Та това беше сърцето му. Какво щеше да стане, ако хищникът го чуеше? Как да го спре да не тупа, как да го успокои?

Крокодилът не го чу. Уверен, че плячката няма да му избяга (никоя удавена плячка не му бе избягвала досега), той се надигна върху кривите си лапи и пропълзя към най-тъмния ъгъл, където изчезна сред шума на разплисканата вода. Беше се гмурнал в тунела, който водеше в реката. А кога ли щеше да се върне? Дали се бе натопил, за да лапне набързо някоя риба, която можеше да нагълта веднага, без да чака изгниването ѝ, и да се върне? Или пък щеше да се излегне на пясъка, за да подремне по обичая си?

Дано отидеше на пясъка! Дано! Защото там щеше да се забави повече, напечен от слънцето, щеше да заспи, щеше да позволи на пленника си да потърси излаз от смрадливия затвор.

Валтер опита да се надигне. Но беше слаб, тъй слаб, тъй изтощен! От напрежение пред очите му отново падна мракът. Когато отново се свести, след минута или след цяло денонощие, той пак стисна мускули, извика на помощ последната искрица сила в трескавото си тяло. Защото се отнасяше за живота му... Ето, главата се отлепи от пода! После — раменете! Ръцете се опряха на лактите. И в тоя миг отново рухна на земята със стон.

Тогава — друго! С непоносими усилия левият му крак се премести над десния, изпъна се още по-надясно. Това движение облекчи лявото му рамо да се отдели от пода. Още малко! Още! Той се превъртя върху дясното рамо, захлупи се по очи. Остана тъй, задъхан. Но трябваше! Трябваше!

Валтер понадигна глава. И видя върху какво лежи. Видя калния под, застлан с разхвърлени кости и разложени трупове. Ту бедро, ту гръбнак, ту цяла глава — на антилопа, на зебра, на малаче. С изцъклени очи той забърза по длани и колене към светлия отвор, откъдето идваше пресният въздух. Пръстите му докоснаха някакъв металически предмет. Погледна. Беше медна гривна, позеленяла от влагата, една от нанизите гривни, които натрупват по глезените си масайските девойки. До нея огърлица! И обеци!

Човекът отклони поглед настрана. При вида на тези зловещи останки сърцето му се скова в ледена погнуса. Вече всичко беше ясно. Беше попаднал в бърлогата на крокодил людоед. Младите пъргави крокодили се хранят с риба. Само когато остарееят и натежат, когато изгубят ловкостта си, те почват да дебнат по-тромави сухоземни животни. Или пък когато рибата изчезне, изтривена от човека, покосена от болест...

Ръката му се провря в отвора. Убеди се, че е твърде тесен за неговата едра снага. Въпреки това опита да намъкне главата и другото рамо. Не успя. Отвърстието преминаваше през стената от спечена глина, дебела един метър. Само един метър го делеше от свободата, откъдето лъхаше чистият въздух, чуваше се птиче чирикание, струеше светлината. Само един метър глина между него и живота! Как да го преодолее, за да се отскубне от това проклето място, от това царство на смъртта и разложението?

Да се върне ли назад, за да се гмурне в тунела, през който излезе чудовището? И да се срещне нейде по средата с озъбената му паст! Той би опитал да се пребори, би опитал да стисне тая страхотна морда. Ако успее да я хване, другото е лесно. Крокодилските челюсти имат мускули само за затваряне, само за стягане. Е, добре! Да речем, че му се удаде да ги обезвреди! После? Какво ще прави после с побеснелия брониран великан? Тъй само с голи ръце! Човек не издържа под вода толкова дълго. Ще не ще, трябва да ги пусне. И тогава... Не! Не към тунела! Не към водата. Само през светлия отвор! Той опита да го разшири с пръсти, задраска с нокти. Напразно! Това беше спечена на камък пръст. Нужно беше друго, какво да е сечиво. А нямаше нищо, нито джобно ножче. Какво друго? Без да иска, погледът му сам се върна към вътрешността. Дали не би послужила някоя гривна? Но не! Медта е мека. Трябва нещо по-твърдо, по-остро!

Тъкмо бе загубил надежда, когато видя ръждясалия връх на огромна желязна въдица. Валтер не се опита да си обясни как бе попаднала тя тук, дали редом с нея не лежаха и останките на тоя, който се бе претрашил да улови страшния стопанин на пещерата. Това сега нямаше значение. Мислеше само за едно — дано желязото не е ръждясало изцяло, дано не се е стопило сред тая влага!

Измъкна куката и я заби в стената. Дръпна нетърпеливо. Не се огъна, не се разпадна на купчинка ръжда, а откърти буца пръст. С разтуптяно от несдържана надежда сърце той заработи бързо, доколкото можеха напоените с отровата на треската мускули. Буца подир буца, бучка подир бучка, троха подир троха! Час ли, два ли, три ли?

По едно време дочу как избълбука зад него водата. И тутакси спря, вцепени се. Знаеше, влечугите не забелязват неподвижните предмети. И все пак, едно е да го знаеш, друго да го проверяваш в живота. И то с живота си. Луда мисъл се заблъска в мозъка му. Нима всичко беше напразно?

Както изглежда, крокодилът не разбра, че се е изместил. Раззина скопчената си уста и остави върху другата мърша една удавена патица. Трупаше запаси. Прозя се шумно и отново се мушна под водата, без да подозира, че част от запаса му правеше опит да избяга. С въздишка на облекчение Валтер продължи започнатото дело. Бучка след бучка! След всяко дръпване на куката му се струваше, че няма да намери сила за нов замах, а все намираще, все дълбаеше, все се придвижваше. И радостна мисъл ликуваше в съзнанието му — колко неподозирана жизненост се крие в човека! Колко голяма, неизчерпаема, безгранична! Само да има воля, която да я впрегне! Едва сега се убеди, че има воля. Трябваше да го шибне смъртта, както някога в концлагера, за да го раздвижи, да го подтикне към действие.

Ето, изтънялата преграда рухна. Беглецът подаде глава. Слънцето блесна в очите му. Той ги затвори и тъй слепешком продължи да се измъква навън. Още, още! Гърдите му натежаха и краката му се изхлузиха от дупката, тялото му се търкулна на брега.

Когато отново дойде в съзнание, Валтер се огледа. Беше попаднал сред някакво хаотично сплитане на коренаци, на подкопани от реката върби и елши, една грозна цедилка, в която се бяха омотали довличаните от наводненията клони и треволяци. Едно отвратително

непроходимо тресавище, което гъмжеше от всякакви гадини: костенурки, жаби, и водни змии. А на няколко крачки от него се препичаха две крокодилчета, не по-дълги от метър, и му се зъбеха сърдито. Той хвърли срещу тях стиска кал. Ала те не се уплашиха. Останаха на място, само раззинаха по-широко челюсти.

Зад тях в плътна изумрудена стена се надигаха тръстиките, прорязвани от канали, по които плуваха разкошно оцветени патици и чонги. Протягаше като тръстика острата си човка птицата воден бик. Нагъсто покриваха повърхността разкошни водни лилии.

Човекът се надигна отново. Нямахше право да се излежава. Тук, при малките крокодилчета, с които лесно щеше да се справи, щяха да довтасат родителите и по-старите им братя. Как щеше да се спасява тогава? Той запълзя към брега, който се издигаше на пет метра от него. Само пет метра — а не му стигна цял час, докато ги премине. Провираше се през корените, прекатурваше се като охлюв по плътните сплитъци, премяташе се. Пльосваше се в шупналата тиня, от която при всеки допир излитаха със съскане гроздове вонящи мехури. И отново поемаше напред. Трябваше да се измъкне от този убийствен капан, преди да настъпи вечерта, да се добере до суша, по-далеч от водата, от всяка близост с тия плочести страхотии! А тропическото слънце жареше отгоре безжалостно. Небето не беше синьо, не беше и сиво — беше направо бяло като накален до бяло метал. Кръвта блъскаше в слепите му очи и само неволните подхлъзвания в мътните локви, в които плуваха попови лъжички и свирепи пиявици, го спасяваха от слънчев удар.

Най-сетне достигна целта си. Той откри с поглед един плитък овраг, изровен от пороите, и запълзя нагоре, като се залавяше за подмитите коренаци. Но внезапно спря. Насреща му подскочи друго люспесто туловище. Крокодил! Тъй високо! Но не, разбира се! Това беше огромен варан, дълъг колкото него, тръгнал да търси крокодилски яйца в пясъка. Щом уплашеният гуцер избяга, Валтер продължи трудното си изкачване. Изкатерваше се една педя нагоре, после или коренът, в който се бе заловил, се изскубваше, или пък пръстите му сами се отпускаха обезсилени и тялото му се свличаше назад. Един, два, пет пъти! Най-сетне достигна върха, измъкна се по корем и когато тялото намери здрава опора, пак изгуби съзнание.

Ала все не умираше. Живееше. Когато наново отвори очи, той се видя захлупен по лице сред малка поляна, обрасла с прекрасна свежа трева. Навред цъфтяха полски орхидеи, салвии, метличини, циклами, кали, змийски хурки. Прелитаха пеперуди, бръмчаха пчели, мухи и бръмбари. Подскачаха скакалци и жаби. Наоколо по стръмния бряг свеждаха тъжните си корони пепеляви върби, тъмнозелени тополи, елши, трепетлики, палми и смокини. По клоните висяха гнездата на птичките тъкачки като обърнати надолу чувалчета. Както лежеше, Валтер се загледа в едно гнездо над главата си. Стопанката му летеше развълнувана наоколо и пищеше. Какво ли я бе разтревожило така? В следния миг Валтер я видя. Змия! Бавно, уверено, опипвайки пътя си с езиче, тя напредваше по тънката вейка към гнездото. Достигна увисналия към земята вход и тъкмо когато посегна да се провере вътре, се изхлузи и тупна на земята до главата на ранения, който застина на място. Зашеметена от падането, змията изчезна сред тревата.

Най-шумни сред птичето множество изглеждаха пеликаните, които навярно бяха решили да изловят рибата на цялата река. Обградили в кръг плитчината, те стесняваха обръча си, като пляскаха шумно с крила да плашат рибата. После, събрали я нагъсто, бързо-бързо я нагълтваха в грозните си гушести клюнове. А горе, в простора, играеше птица акробат. Етиопците я наричат „небесна маймуна“. Тя се премяташе във въздуха, обръщаше се в най-невероятни лупинги. После пикираше светкавично към земята, за да грабне някой заек, змия или мишка и да излети отново, за да продължи въздухоплавателните си палячовщини.

Тогава раненият видя и орлите. Те се сбираха около една точка, високо над главата му, сякаш увеличани от безшумна вихрушка — десет, двадесет, тридесет птици, които се рееха плавно сред сребристия блясък на небето и снижаваха спиралите си. Нима е за мен? — изтръпна в задъхващо досещане Валтер. И въпреки цялата си злокоба тази мисъл не го учуди. Учуди го друго — че е още жив. Как беше възможно това, след всичко, което бе минало през главата му! Той трябваше отдавна да бъде труп и навярно беше труп, на който налитаха лешоядите. Ако беше жив, щеше да стане, щеше да бяга...

Чак сега усети и жаждата. Усети я по солената кръв върху напуканите си устни. Но нямаше сили да стигне отново до реката, нито би се престрашил, ако можеше. Той облива с език водните капки по

листата, останали от снощния дъжд. Ала те не заситиха жаждата му, а повече подлютиха напуканите му устни.

Сега, когато бе преминало свръхчовешкото напрежение, усети колко го болеше раната на челото. И не само раната. Болеше цялата глава, като че ли се разпъваше при всеки удар на трескавия пулс, подобно на ковашки мех, като че ли вътре се бе намъкнало бодливо свинче с всичките си шипове.

Нямаше съмнение — за него се въртяха, него търсеха. Лешоядите кацнаха наблизко и пристъпиха към трапезата си. Но тая трапеза още не се предаваше, още искаше да живее. Валтер напрегна пак сили — впрочем за кой ли път — и размаха ръце. Страхливите птици отскочиха настрана, отложиха пиршеството, но не отлетяха, останаха. Едни накацах по дърветата, други се заразхождаха наоколо, като го изучаваха ту с едно, ту с друго око, уверени, че колкото и да се противи, тая плячка е вече тяхна. Птиците марабу пък се бяха скупчили на десетина крачки от него. Сближили глави като плешиви мъдреци, те обсъждаха нещо мълчаливо, което безспорно се отнасяше за него, тъй като от време на време го поглеждаха алчно и — както му изглеждаше — някак насмешливо съжалително. Тъй гледат при спускане на ковчега в гроба към съсипаните от скръб близки привикналите гробари.

Слънцето се хлъзгаше бавно към хоризонта. Сенките на дърветата забулиха поляната. На небето се появи някакъв розов облак, прелетя над реката. Не напразно ги наричат „фламинго“, което значи „пламтящ“. Като пламнали гирлянди фламингата накацах в плитчината и започнаха да се пощят, като усукваха неправдоподобно гъвкавите си шици, сякаш всеки момент можеха да ги оплетат в причудливи възли. По-нагоре пък, като снежен остров, се бяха сбрали в гъсто ято пеликаните, които оправяха перата си, а кормораните, покатерили се на гърбовете им, размахваха крила да ги изсушат. По небето преминаваха все нови и нови орляци: гагари, патици, чапли, чайки лопатарки, зимородки, които търсеха познатите си места за нощувка.

Здрачът се наслаяваше бързо върху света. Откъм реката проехтя гръмотевичният рев на хипопотам. Измуча като сърдита крава водният бик. Лешоядите и птиците марабу отлетяха разочаровани, като

поглеждаха надолу разколебани — дали да чакат до утре? Ами ако ги преварят земните мършояди?

В същото време, сякаш да потвърдят опасенията им, завиха чакалите. Неиде се изкиска хиена. След малко се чу далечният тътен на лъв. Изхриптя пантера. А съвсем наблизко, под стръмния бряг, прокъртя като тъпан гласът на крокодил...

Настъпваше една ужасна нощ.

Впрочем — помисли си с горчиво примирение Валтер — в джунглата всяка нощ е ужасна. Само че той за пръв път оставаше в нея тъй безпомощен както повечето й обитатели... Тъй жалък... Не, не! Не биваше да остане тук! Та това беше равно на смърт. Трябваше да се махне! Трябваше да стане, да изпълзи до пътя! До там имаше не повече от двеста метра.

Валтер напрегна цялата си воля. Надигна се на ръце и колене, премести единия крак. Силите му стигнаха дотук. Изчерпаха се до дъно. Пред зениците му се завъртяха една срещу друга няколко огнени спирали, които мигновено угаснаха.

Сивият мрак на безсъзнанието затисна очите му. Той отново се просна по лице сред тревата...

Цяла нощ Кау беше тръпнал от страх и студ на дървото. Не се осмели да слезе на земята. Понякога, когато бурята поутихнеше, той дочуваше заситеното ръмжене на лъвицата, която пируваше с трупа на господаря му. Сега вече Кау нямаше никого: нито племе, нито господар. Не беше нито свободен ловец, нито роб, а — нещо по-лошо от роб, по-лошо от бездомно куче. Къде щеше да се дене сега клетият Кау?

Най-сетне дългоочакваното утро настъпи, скоро след като дъждът бе престанал. Кървавото слънце обагри водните изпарения от подгизналата земя, които се виеха между дънерите като огнен дим. Покрай бодливата ограда почваха да се сбират кравите и антилопите на Ноевия ковчег, натискаха портата, но не можеха да я отворят. А сред двора се изправяше мрачно къщата с притворени дървени капаци на прозорците. До нея стърчаха оголените стени на обора с полуобгорения му покрив от снощния пожар.

Кау тъкмо се канеше да слиза, когато дочу плачливите провиквания на кинооператора, който не смееше да се подаде навън.

— Мак! — викаше той прегракнал. — Мак, обади се!

Марсел бе чул предсмъртния писък на приятеля си, бе слушал цяла нощ хрускането на костите му, ала все не искаше да го разбере, не можеше да го повярва.

— Мак! — повтаряше той през пет минути. — Не ме мъчи!

Кау се провикна от дървото:

— Симба изяде бвана Мак! Няма вече бвана Мак!

Чул най-сетне човешка реч, след като цяла вечност в ушите му бе ехтяло зверското ръмжене, французинът заговори възбудено:

— Кау, ти ли си? Къде си сега, Кау?

— Отвън, бвана! Зад оградата, на дървото!

— Кау! — примоли се Марсел. — Изгони лъвицата!

Бушменът за пръв път срещаше бял човек, който проси помощ от туземец.

— Кау няма оръжие! — отвърна той. — Нито пушка, нито лък!
Изглежда най-после операторът разбра.

— Тогава какво ще правим? Как ще я прогоним?

— Бвана Марсел трябва да намери пушка — реши бушменът. —
И да излезе, да застреля Симба!

Когато накрай проумя предложението му, Марсел се слиса.

— Но аз съм слаб стрелец! Кау, измисли нещо друго!

Бушменът мислеше, ала нищо не му идваше на ум.

— Кау! — обади се отново французинът. — Слез от дървото!
Тичай по пътя! Щом срещнеш хора, кажи им къде съм! Да я убият!

Туземецът преценяваше бързо. Тази заповед съвпаднаше с неговото желание. При това не смееше да му откаже. Сънародниците му са толкова уплашени, че се съгласяват във всичко с европейците. Щом като има бяла кожа, значи има право.

— Отиваш ли? — запита Марсел, уплашен от млъкването му.

— Оти...

Кау не довърши. Замръзна сред клоните. Защото съгледа Симба, която излизаше от обора на път към къщата. Ето, помириса вратата, изправи се в цял ръст по нея, задраска я с нокти. Но като се убеди, че няма да я отвори, се насочи към прозореца, обхвана с лапи железните пръчки. Не успя да ги изкърти. Види се, тоя, който ги е поставял, бе имал предвид именно лъвовете.

Бушменът не си хаби повече времето. Погледна омотания тел на портата и се изсули безшумно на земята, пропълзя като змия стотина метра, после хукна по пътя. Най-сетне се бе спасил! Звярът бе останал зад бодливата ограда, заедно с онзи бял страхливец. Такъв бял, който не умее да си служи с гърмящата тояга, няма право да живее. Жалък бял, жива мърша, предопределен от рождение да нахрани някой лъв! Сега ще нахрани Симба, за да може Кау да избяга...

Той се закова на място. Отсреща, от надвисналия над пътя клон, висеше една пъстра опашка. Европейецът би я отминал, без да я забележи, но не и бушмен, на когото храната, спокойствието и животът зависят от това дали е успял навреме да открие и най-дребната подробност. Леопардът не се виждаше, скрит в гъстата шума. Той има изключителна дарба да се потулва, само опашката си забравя. Ако не е този пропуск в рефлексите му, неговите жертви щяха да бъдат двойно повече. Сега, като гледаше опашката, Кау потърси къде би трябвало да

бъдат очите му. И ги намери сред омокрените листа — два златисти въглена, които го стрелкаха с алчен и безкрайно зъл израз. Човекът отстъпи назад, като диреше с поглед някаква пролука в плътната зеленина, през която да се изплъзне. Защото леопардът е опасен враг. Той се хвърля върху лицето и гледа първо да ти издере очите.

Тъй налетя на павианите, които тъкмо прекосяваха поляната. Щом го видяха, добили смелост от това, че в ръцете му не виждаха пушка, самците настъпиха предизвикателно, като се зъбеха с кучешките си муцуни и тупаха с четири лапи по земята. Пред двете опасности Кау предпочете по-малката. Отстъпи от освирепелите маймуни, като се помъчи да мине колкото може по-далеч от клона с дебнещия звяр. А в сърцето му се прокрадваше луда надежда, отчаяна надежда наистина, но основателна. Леопардите и павианите са смъртни врагове. Вместо да се бори с тях, нека да ги опълчи един срещу друг. И успя. Забеляза раздвоението в златистите ириси, видя как те взеха по-често да се обръщат към обичайната си плячка. Човекът, дори когато изглежда безоръжен, дори когато е преследван от маймуни, представлява заплаха. Той е опасна плячка, на която хищникът залага само когато няма друг избор.

И тоя път животното предпочете да не се задява с човека. Пропусна го да мине, пропусна и първите редици на павианите, докато под дървото се озова една млада бездетна самка. Ако не бяха увлечени в гонитбата на бушмена, маймуните също щяха да забележат увисналата опашка, щяха да си спестят поне това преживяване. Леопардът се метна като пъстра мълния. Челюстите му задушиха още в гърлото предсмъртния писък на жертвата. В следния миг той опита да се покатери нагоре, стиснал със зъби плячката си. Беше силен убиец и ловък катерач. Можеше да отмъкне до върха товар, равен по тегло на своето тяло.

Понякога щастието изневерява. В джунглата то изневерява само веднъж. Защото там се залага животът. Или живот, или смърт. Кората, в която се бяха впили острите му нокти, се оказа кука, подкопана от личинки. Когато хищникът се тръшна на земята с потръпващата жертва в челюстите и откъртената кора в ноктите, мъжкарите връхлетяха отгоре му. Не се зъбеха, не се заканваха. Направо впиха зъби във великолепната кожа. А техните зъби не отстъпват на леопардовите. Както бягаше по пътя, възползвал се от яростната

схватка, Кау видя само как освирепелите самци подхвърляха безжизнения труп на врага си, когото най-сетне бе стигнало възмездието.

Беглецът не се радва дълго на спасението си. Защото насреща му се изправи нова заплаха. Дяволът от храсталаците — тъй бушмените наричат носорога. Кау не подозираше, че Маршала е питомен носорог. Помнеше само, че същият дебелокож гигант беше прекатурил автомобила на бвана Мак. Не допускаше, че за Маршала враг беше машината. Нападнал беше нея, защото оттам беше излетял куршумът, който го рани. Беше отмъстил. Вече нямаше защо да задява автомобилите. Но от хората, виж, продължаваше да се пази.

Затова когато Кау хукна надире, Маршала се втурна в обратна посока. Бушменът вече беше избрал клона, върху който да се подхвърли, когато съгледа Симба. Тя се зададе от гората някак лениво отпусната, с уморена котешка походка, като накуцваше мъчително — без да бърза и без да се оглежда. Кау нямаше време да се запита как тя бе успяла да се измъкне през телената ограда и защо бе изоставила заключения бвана. Като шибнат от камшик, той се втурна към саваната. Дървото нямаше да го отърве. Львовете умеят да се катерят не по-лошо от човека. А бушмените са отлични бегачи, упорити и издръжливи. Могат да преследват набелязания дивеч цял ден, докато го принудят да спре от изтощение, за да му изпратят отровната стрела. Но сега беше друго. Кау не бе дремвал ни минутка не бе хапвал ни трошица, не бе сръбвал ни глътка. При това сега не той гонеше, а него гонеха. То е съвсем различно. Когато си преследван, преследвачът определя пътя и скоростта, и краткия отдих. Не ти...

Той тичаше, препъваше се, разраняваше краката си в скритите от локвите пукнатини на почвата, в ниските термитници, в безредните ямки от стъпките на слонове и носорози. И всеки път, щом се обърнеше назад, съглеждаше Симба, която го следваше със същата уморена походка, с приведена глава — но все така, без да сваля от него убийствено злобния си поглед. Следваше го, без да бърза, без опит да го настигне — дръзко и уверено, сигурна, че няма да ѝ избяга. А стотина метра зад нея подтичваше изгърбена, с изплезен език Куцата. Хиената обикновено не се показва денем. За да излезе по светло, трябва да бъде много гладна. Коя беше плячката ѝ, кого очакваше тя с непогрешимия си лешояден усет: ранената лъвица или подгонения от

нея човек? И орлите-лешояди се въртят над лъвовете. Дали и сега се виеха насам само по навик, или и те като хиената бяха надушили скорошно пиршество?

Кау трепна. Някой му подсвирна. А бушменският език е свирещ език. Човек ли го викаше? И къде се бе скрил? Дали зад оная акация? Той свърна нататък в очакване някаква помощ. Лъвицата, не по-малко съобразителна, му пресече пътя. Кау отново хвана старата посока, не само заради неприятелката си, а и защото бе разбрал, че нямаше никакъв човек. Свиреше самото дърво, заради което го наричат „акация-флейта“. Мравките бяха пробили в шиповете ѝ дупчици, в които вятърът духаше като през пищялки. Значи той му е подсвирнал! А вятърът не може да помогне. Никой не може да му помогне! Само Кау, само неговите крака...

Каква беше пък тая стръвница? Лъвът не гони жертвата си. Ако не я хване с няколко скока, я зарязва. Защо тя не го зарязваше? Лъвица ли беше или преобразен зъл дух? Той все се надяваше, че тя ще се измори и ще го остави на мира. Ако знаеше колко дълго издържа на тичане Симба, колко дълго се бе упражнявала през саваната край лендровера на господаря си, нещастникът би трябвало сам да легне на земята, да се примири със смъртта си...

Слънцето се надигаше все по-високо. Облаци пара извираха от омокрената савана, задавяха го с топлата си влага. За бушмена слънцето е смърт, най-злият дух. И този дух сега го облъхваше с убийствения си дъх, напичаше го все по-озлобено, все по-настървено. По това време лъвовете спят в леговицата си. Защо не легнеш тая проклетница? По това време и бушмените се сгушват в изкопаните ями, застлани за хладина с изсмукани коренища.

Кау бягаше, обезумял пред това необяснимо поведение, следван по земя и по въздух от тая зловеца процесия, която беше гладна за неговото месо. Озърташе се, препъваше се, падаше, ставаше, но не спираше, навлизаше все по-навътре в степта с надежда, че лъвицата накрай ще се измори. Ала тя не смяташе да го остави. Задъхана от напрежение, Симба подтичваше подире му и само понякога се извърщаше назад, колкото да замахне сърдито с лапа, както се пъди досадна муха, и да изръмжи заканително към неуморната лешоядка. Защото предчувствуваше. Тоя път Куцата не я следваше само за да сподели с нея трапезата ѝ. Имаше друго. Надяваше се да опита лъвско

месо. Симба не изтръпна от това предчувствие. В примитивния ѝ ум нямаше място за обобщения. Но го знаеше. То се бе просмукало в цялото ѝ същество — ранен или болен, царят на животните завършва победоносния си живот в търбуха на някоя хиена. А Куцата не съзнаваше дори и това. Тя изпитваше само глад, вечния глад — двигателя на живота. Ако не беше той, тя нямаше да се пече в тая жар навън с тъпите болки на празния стомах. Затова подтичваше, спираше се, когато лъвицата се обърнеше, после отново се помъкваше подире ѝ, уверена, че днес ще се нагости до сито — или с човешко, или с лъвско месо.

Кау вече усещаше, че губи сили, премаял от изтощение и жажда, когато съгледа пасящите зебри. Зебрите не се отдалечават много от водоемите. След малко въздухът заехтя от чирикащи птици. Те също издават близост на извор. Значи, можеше да се напие с вода, можеше да се надява, че лъвицата ще се помами по някое друго животно край водопоя. Той ускори крачки, като залиташе с огъващи се нозе. Със залитаща походка, не по-малко изнемоцяла от него, го сподире и Симба. Само Куцата ги следваше с неизчерпани сили. Тя виждаше умората у двойната си плячка и едва сдържаше ликуващия си вой, но все не дръзваше да нападне. Дълбоко в цялото ѝ същество беше вродено уважението към силата. Плашеше се дори от тежко ранена лъвица, защото не можеше да прецени каква мощ ѝ остава; плашеше се и от човека, защото не знаеше с каква нова хитрост може да я срещне.

Кау видя извора, ограден с пояс от тръстики, храсти и палми, видя в тинята следите на хилядите животни. А малко по на север, зад една дюна, забеляза дим от огньовете на бушменско поселище. Неговите съплеменници постъпват така. Те са ловци, затова не стануват до водата, за да не плащат дивеча. Кау не се замисли кои могат да бъдат те, забравил, че непознатият винаги значи враг. Само от тях очакваше сега помощ, спасение от хищния ескорт, който го следваше със злокобно мълчалива настойчивост.

Още малко, още малко! Падаше, ставаше...

Достигна бушменската стоянка почти пълзешком. Пълзешком го догонваше и Симба. Ето — ниските, изплетени от пръти и слама колиби, ето — суетещите се наоколо голи мъже, ето — дечурлигата, които се пързалиха по пясъчните дюни, възседнали животински кожи.

А ето и жените (сърцето му се сви болезнено), загърнати в плащове от антилопски кожи, които засипваха в пясъка донесените от близкия овраг диви дини. Когато пресъхнаше изворът, те щяха да ги изровят — за храна, за питие, а и за миене. Между колибите бяха наклекали ловците. Кау ги позна. Съдбата го бе отвела сред неговото племе. Старият Гау разделяше между семействата месото на убития сърнобик. На старците щеше да даде сърцето и шията, на ловците се полагаха рибиците и дробът, а останалото — на другите, които не са участвували в лова. Довечера коремите им щяха да се опънат като тамтами, щяха да увиснат като коремите на преяли хиени. После щеше да дойде редът на танците. Откога не бе танцувал Кау, откога не се бе отпускарал като човек, да си попее, да поиграе, да се пошегува. Като човек сред хора. Толкова време, ден след ден, новолуние след новолуние — все сред чужди, все сред бвани-господари. Сред господари и да дишаш е тежко.

Откъм извора се зададе върволица девойки, които носеха вода в щраусови черупки. Гривни пак от такива черупки потракваха звънливо по глезените и ръцете им. Кау неволно си помисли: Ето, ето! Момичетата минаха съвсем наблизко до Симба, която се бе спотаила зад един храст. Той я виждаше, защото знаеше, че е там. Защо не скочеше тя върху им, защо не ги погледнеше? Ако ги нападнеше, те щяха да ѝ избягат. Бяха млади и силни. Цялото племе щеше да се дигне, за да ги спаси. Защо не сваляше само от него искрящия си злобен поглед?

Беглецът достигна първата колиба. И трепна. Само Нуси сплиташе тъй умело вейките с наскубаната трева. Но преди да я извика, от вътре излезе Куция Кви, на когото веднъж, докато спеше, хиена беше захапала прасеца. Кви го видя пръв и го позна.

— Кау! — извика той. — Кау се върна!

Всички се обърнаха. Възможно ли беше това? Самият Кау! Той стоеше пред тях, мълчалив, с разтуптяно сърце. От това зависеше всичко. Как щяха да го посрещнат? Щяха ли да го приемат отново или пак щяха да го прокудят? И неговата Нуси... Защо само тя не излизаше? Тогава Кау забеляза магьосника, който пристъпваше към него грозен, заплашителен, неумолим, опънал малкото лъкче с тъпата магическа стрела. Кейгей беше съвестта на племето, Кейгей беше законът, Кейгей беше властта. Докато Кейгей не му простеше, никой нямаше да прости. Множеството стихна, готово да изслуша мъдрите

думи на великия заклинател, който бе най-старият в племето, който бе танцувал с черна мамба и бе останал жив.

— Кау не е истински човек! — заговори с пеещ старчески глас Кейгей. — Той мисли първо за себе си, после за другите. Като белите. Затова живя сред белите. Но Великият дух Гауа не прощава на бушмените, които по душа са заприличали на белите. Великият дух казва — Кау ще умре. Затъпял пред новия удар, Кау отстъпи по същия път, по който бе дошъл. Пред ужаса от злокобната тъпа стрела забрави ужаса от дивия звяр. Кейгей го следваше безмълвно, със застинало в ледена строгост лице и сковани движения като сомнамбул. Кейгей не прощаваше — значи не прощаваше и племето!

Ех, защо не беше жив бвана Мак! Бвана Мак щеше да застреля магьосника, както застреля бвана Валтер. Беше му обещал. Ако умреше Кейгей, другите нямаше да гонят Кау. Само Кейгей пречеше. Безпощадният Кейгей, който вървеше подире му с насочена стрела и го водеше право към скритата лъвица. Сякаш нарочно...

Тогава му дойде на ум голямата хитрост. Не напразно бе живял сред белите. Кау щеше да отведе магьосника до Симба. Кейгей не подозираше, че тя дебне на сто разкрача от тук. Затова не се пазеше, вървеше уверено, без да се съмнява в безопасността си.

Когато загинеше Кейгей, племето нямаше да гони клетия Кау. И Нуси щеше да излезе. Осъденият заобиколи храста, като поглеждаше ту палача си, ту дебнещата хищница и се отклоняваше настрани, за да избиколи скривалището ѝ. Неусетно отвеждаше към нея пристъпващия в мистичен унес старик. Успя... Успя... Докара го до самия храст обърнат гърбом към лъвицата, която внезапно се надигна и изръмжа предупредително. Кейгей я чу. Но не побягна, както очакваше Кау. Закова се на място. Дори не опита да се брани с лъкчето си. То беше предназначено за хора. Срещу зверовете нямаше власт. И чудо! Симба не го погледна. Заобиколи го, като само сгърчи муцуна в грозна заплаха, и се спусна към набелязаната от заранта жертва. Кау не устоя. Търти да бяга. Започна да обикаля около магьосника, да се крие зад него, за да излъже лъвицата, да я принуди най-сетне да се хвърли върху омразния старец. Направи така един кръг, захвана втори...

Не го довърши. Изглежда тая гонитба дотегна на Симба. Тя прекоси решително кръга, блъсна случайно с глава Кейгей и се метна върху обезумелия от ужас Кау.

Магьосникът отстъпи предпазливо заднишком към колибите, пресрещнат насред път от съплеменниците си, които се бяха спуснали да го спасяват с отровните си стрели.

— Върнете се! — рече той. — Кау получи заслуженото. Великият дух изпрати злата сила, преобразена на лъвица, за да го накаже.

След стотина крачки той спря и извиси глас.

— Мъже и жени! Последвайте Великия Кейгей! Кейгей е ненадминат магьосник! Някога той игра танца на смъртта с черна мамба, днес игра с лъвица. Слушайте Великия Кейгей! Тръгнете подир Кейгей! Напуснете селището!

Никой не възрази. Жените награбиха бедната си покъщнина: гърнета за варене месо, стъргалки за кожи, клинове за вадене корени, животински кожи и тъй натоварени последваха мъжете, които понесоха само лъковете и стрелите си. Мъжете не носят нищо, за да са свободни ръцете им. Мъжете защитават цялото племе при опасност. Напуснаха лагера, без да се обърнат. Духът на мъртвия, дори на брат, носи нещастие. Трябваше да се измъкнат още по светло, колкото може по-далеч от мястото, където бе загинал Кау, за да не им отмъщава духът му.

Поели така, един зад друг, те закрачиха към запад, навътре в пустинята, където имаше още необрани диви дини. Постепенно малочислената им редица се изгуби в далечината, стопи се в блясъка на залязващото слънце.

Още ли беше жив? Още ли можеше той да вижда, да чува, да усеща? Още ли беше способен да мисли и да страда? Докога щяха да траят мъките му?

Валтер оглеждаше пасящите край него хипопотами и потреперваше, като си представяше какво ще стане, ако някой от тези двутонни великани, които имат навик да пасат заднишком, го застъпи поне с единия си крак. Или още по-лошо, ако някой разярен самец го подеме с огромната си, подобна на багер уста, от която стърчат тридесетсантиметрови зъби — с тези уста, от които се боят и най-едрите крокодили. Не го ли виждаха? Или пък го смятаха мъртъв? Но не! Знаеха, че е жив. Една огромна глава като сандък се изправи над него, лъхна го непоносимата ѝ воня, две присвити свински очички го изгледаха любопитно, после сандъкът изпръхтя, разклати се, отстъпи надире. Ето, ще нападне — помисли си човекът. — А ако веднъж налети, изходът е ясен.

С последни сили Валтер разпери ръце и изкрещя. Той самият не чу вика си. Но сърдитият гигант го разбра. Постъпи както обикновено. Изненадан, изгрухтя и хукна назад. Цялото стадо го последва с плясък във водата. И тоя път опитността на ловеца спаси живота му. Хипопотамите преплуваха реката, самците отстрани на майките с децата, за да ги защищават от някой неблагоприятен крокодил, а най-малките розови хипопотамчета — върху майчините си гърбове, достигнаха отсрещния бряг и излязоха да пасат там, по-далеч от човека.

Валтер неволно си спомни своята мисъл, която отдавна опитваше да внуши на шефовете си. А те го наричаха луд... Той считаше, че в Африка хипопотамите трябва да станат домашни животни. Само така Черният континент би могъл да се отърве от хроничния си глад за белтъчини, а реките — от задръстване с папируси и други водни растения, които спъват корабоплаването и предизвикват наводнения... Тогава ще изчезнат и туберкулозата, и десетките други болести,

спътници на глада... Стада от хипопотами, изкарани на паша от доволни черни пастирчета...

От този унес, запълнен с бълнуване и трезви догадки, го извадиха дошлите на водопоя зебри, начело с Александър Велики. Като истинско магаре, Александър не можеше да стои назад. Той излезе пръв на поляната, огледа се, послуша се и чак когато изпръхтя успокоително, пристъпиха жребците. Тутакси отгоре им налетяха личинкоядите и с най-голямо старание се заловиха да ги пощят. Няколко опитни жребеца застанаха на стража отстрани, след което стадото нагази във водата. Пиенето продължи много. Табунът беше голям, зажаднял. Щом се насмучеше с вода, всяка зебра почваше да подскача радостна, че и тоя път бе успяла да се напие, без да плати с живота си данъка на крокодилите и лъвовете. После някои отново почваха да пасат, а други да се чешат като магарета в термитниците, които от ежедневното търкане се бяха излъскали като полирани.

Валтер съобразяваше трескаво. Щеше ли да го познае Александър, щеше ли да го послуша, щеше ли да му помогне? Та той беше най-злонравното добиче. Въпреки това в сегашното си положение, тъй изнемощял, нямаше право да изтърве и най-бледата надежда за спасение. Той лежеше неподвижен, прострян сред тревата, за да не изплаши стадото, докато Александър го наближи на стотина крачки. Чак тогава, преценил, че вече има изгледи да бъде чул, извика:

— Александър! Александър!

При неговия глас зебрите в миг опразниха водопоя, хукнаха към саваната, където можеха да разчитат напълно на своите крака. Последно, както подобава на водача, се спусна магарето.

— Александър! — извика още веднъж Валтер.

То се поколеба, ритна смутено назад, върна се, после отново припна да догони табуна.

— Александър! — почти изкрещя човекът. — Ела тук!

За пръв път твърдоглавото животно, може би успяло да се досети в какво бедствие е попаднал някогашният му господар и почувствувало някаква привързаност към него, се озова на повика му. Изпръхтя, заподскача на място, после изтича към него.

— Ела! — пошепна Валтер с пресъхнали от треската устни. — Ела!

Магарето приближи, докосна го с влажните си ноздри.

— Трябва да те яхна! — обясни му с думи Валтер. — Иначе ще умра! Ако остана тук, ще умра...

Той опита да се изправи, като се залавяше за краката му. Друг път Александър Велики не би му позволил да се докосне до тях. Би му разбил черепа с копито. А сега не мръдна.

С голяма мъка човекът успя да се добере до холката му, вкопчи се здраво с пръсти, напрегна всички мускули, но не му достигнаха сили да го възседне. Изведнъж рухна, свлече се безпомощен на земята.

Лежа така, задъхан, обезсилен дълго, а в това време магарето не се отделяше. Стоеше неспокойно, смутено, като поглеждаше раздвоено ту него, ту завърналия се табун, който го очакваше нетърпеливо на пътя. Ясно, тъй не може! Трябваше да измисли друго. Валтер си спомни как се бе покатервал по конете на баща си като малко момче. Докарваше коня до някой пън или ограда и оттам, от високото, се метваше на гърба му. Щеше да постъпи тъй и сега.

Откри един катурнат от бурите дънер. Може би четвърт час пълзя до него. Още толкова време опитва да се качи отгоре му, за да се прехвърли върху магарето. Най-сетне, смаян и той самият как му се бе удало, измъченият човек се озова захлупен по корем върху магарешкия гръб. И изгуби съзнание. За кой ли път...

Когато се свести отново видя над главата си хер Густав, който се тюхкаше тревожно, като ту слагаше ръка на челото му, ту почваше да го дърпа за ръкава.

— Густо! — пошепна обнадежден Валтер. — Как ме намери?

— Ъх, ъх! — скимтеше шимпанзето, щастливо, че бе открило своя бог, и разтревожено, че го бе заварило тъй безпомощен.

Наоколо се бяха струпали останалите шимпанзета, смаяни от необяснимите постъпки на своя нов вожд. Какво се върти покрай човека? Всички обитатели на джунглата бягат от тези опасни голокожи маймуни. Защо им се навира той сам в ръцете?

Макар и свален от власт, Плешивия не можеше да стои безучастен, когато узурпаторът излагаше на риск цялото стадо.

— Опасност! — беше смисълът на неговото изръмжаване.

Всички шимпанзета хукнаха към дърветата.

— Не бойте се! — спря ги напред път гласът на хер Густав. Мъркането, което последва, трябваше да им обясни, че няма защо да се тревожат. Той знае какво прави. Нали той е водачът...

— Опасност! — отново предупреди Плешивия.

Слисани, раздвоени между противоречивите заповеди на двамата главатари, бившия и настоящия, маймуните се засуетиха по поляната. Ала хер Густав не смяташе тъй скоро да напусне престола, който бе извоювал след толкова мъки и унижения. С един скок се озова до Плешивия и му посочи транзистора. Батериите вече бяха изтощени и мембраната отдавна не беше в състояние да издаде ония гръмоподобни шумове, които му бяха дали властта в ръцете. Въпреки това Плешивия отстъпи. Не дръзна да предизвика страшната канонада, която изригваше от лъскавата кутийка. Транзисторът вече представляваше символът на хергустовата мощ, който му заменяше скиптър и короната на човешките властелини. Плешивия се сви покорно, протегна примирено ръка. Победителят не го удостои дори с поглед. Той беше вожд — търсеше не приятелство, а покорност — обърна му гръб и се върна при бога си.

Едни маймуни се заловиха да претърсват храстите за птичи яйца, а други се запътиха към реката. Бяха видели как при минаването на хипопотамите бе избягал крокодилът, който пазеше яйцата си. Няколко хитруши се заловиха да разравят топлия пясък. Ето, достигнаха гнездото. Докопаха по едно яйце и хукнаха към клоните, сподирени от тълпа завистливи готованци. Кой знае докога щеше да трае пиршеството, ако не се бе върнал разяреният крокодил. Шимпанзетата едва се спасиха от мълниеносната му атака. Поради небрежността на новия водач бяха пропуснали да поставят стража.

А горе, на полянката, Валтер опитваше да внуши на питомеца си спасителната идея, която случайно го бе осенила:

— Хер Густав! Тичай в къщи! Докарай автомобила!

— Ъх, ъх! — кимаше с глава шимпанзето.

— Разбираш ли — автомобила? Пи-пииип!

И завъртваше с ръце някакво въображаемо кормило.

— Ъх, ъх! — друсаше се на място хер Густав.

Досещаше ли се какво се иска от него или само не можеше да съдържа радостта си от внезапната среща със своя бог, щастливата си почуда от необяснимото му възкресение.

Хер Густав се почеса с две ръце по темето и изкрещя нещо. Послушни като всяко стадо, поданиците му мигновено се озоваха на дърветата. С два скока и той се намери до тях. После цялата гора

проехтя от невъобразимата маймунска врява. Сякаш се бяха хванали за гушите, решени да се издушат, да си издерат очите. Но скоро глъчката им затихна, изгуби се в далечината. Валтер пак остана сам — без хер Густав, без Александър Велики. Сам, със зловещите кръсъци на джунглата.

Внезапно той настръхна. Дочу тихо изшумоляване. Извърна поглед. Вече, тъй безпомощен, претръпнал, беше изгубил способност да се изненадва. Нали всеки миг животът му увисваше на косъм. Насреща, на пет-шест разкрача, стоеше озлобеният крокодил с раззинати челюсти, но не се осмеляваше да нападне. Стоеше и го разучаваше, без да мигне, застинал, сякаш вцепенен — тъй както могат да се вцепеняват само влечугите. Ще речеш, не жив хищник, а чучело, натъпкано със слама. За беда тяхната удивителна неподвижност се сменява с още по-удивителна, светкавична бързина, когато решат да нападнат. Затова Валтер беше нащрек. Тук, на сушата, макар и тъй изнемощял, имаше повече изгледи за успех, отколкото в тунела под водата. Достатъчно беше само да докопа челюстите му, да ги стисне...

Отзаде му се изкиска хиена. И това беше нещо обикновено, в реда на нещата. Той беше тъй затъпял, тъй безразличен. Добре де, хиена! Че какво от това? Има ли значение в чии зъби ще загине? Не е ли все едно? Нека да се яви и леопард, и бивол, и слон... Да се яви, ако ще, самият дявол...

Появи се Маршала. Отначало в здрачината Валтер не го позна. Носорогът бягаше, преследван от черния си съперник, като грухтеше уплашено-сърдито, обръщаше се понякога назад, колкото да го принуди да заеме отбранителна стойка, после отново побягваше. При вида му хиената хукна на една страна, а водното чудовище повлече плочестото си тяло към реката.

— Маршале! — извика Валтер.

Дебелокожият гигант трепна, обърна се и верен на своя наследствен нрав, се приготви да връхлети. Но вторият вик го спря:

— Не ме ли позна, Маршале?

Носорогът се закова на една крачка пред човека, зарил копита в пръстта, сякаш имаше спирачки на всеки крак. После изгрухтя. Това беше обикновено носорожко грухтене, но от него Валтер разбра, че го бе познал.

Маршала изведнъж реши да не отстъпва пред врага си. Гласът на намерения приятел му бе дал сила. Такава вяра имаше в него, че макар да го бе видял проснат на земята, разчиташе на неговата помощ. Не допускаше обратното — че той трябва да помага.

С внезапно изсумтяване като локомотив Маршала връхлетя срещу Черния, който не се бе подготвил за такъв обрат на боя. Маршала го нападна от страни, откъм ослепеното му око, и впи рога си в рамото му. Ударът беше толкова силен, че го прекатури. Стариият носорог се тръшна на земята като обърнат вагон, зарита изплашен. Преди да се изправи, младият пак налетя и пак мушна рога си в хълбока му. Не стана нужда за трети удар. Полудял от болка и уплаха, Черния скочи на крака и препусна към саваната, последван с тържествуващо сумтене от неочаквания победител.

Тогава Валтер дочу немлъкващия клаксон и само след минута лендроверът се закова пред него. Хер Густав скочи от кормилото и тутакси се залови да помага на ранения при качването му в колата. Най-сетне Валтер успя да се намести на седалката. Шимпанзето отново хвана волана, даде газ и подкара по пътя. А отгоре по клоните възторжените му поданици подрипваха и се друсаха възхитени. За тях хер Густав беше не само водач, той беше и бог, само по образ подобен на тях, но по начин на живот като хората, с уменията на хората.

Когато автомобилът влезе в главното шосе на път за болницата, Валтер пак загуби съзнание. Но вече имаше това право...

Същата вечер още Кирагангано тръгна към Ноевия ковчег, след като бе избягал от лечебницата през прозореца. Не можеше да лежи, когато се чувствуваше здрав. Та той беше масай. Масаят или ходи, или е умрял. Насред път бе срещнал племето на Кейгей, от което бе научил за трагичната участ на Кау. По описанието му се бе досетил, че убийцата е Симба. Задоволен, че предсказанието му се бе сбъднало, а в същото време изпълнен със съчувствие към приятеля си, който ще не ще трябваше да убие любимката си, той се прибираше забързан, като се подпираше с един откършен клон.

Още отдалеч много признаци му подсказаха, че не всичко е в ред. С всяка крачка смутът му прерастваше в нескрита тревога. Из гората се лутаха без надзор кравите му. Външната порта зееше отворена. Вместо лендровера на Валтер сред двора стоеше колата на браконьерите. Миришеше на изгоряло. А до обора се гонеха с настръхнала перушина лешояди. Лешояди сред двора им!

Той размаха кола, за да ги разпъди, задъхан от жестоко подозрение. Наведе се, разгледа пръснатите човешки останки. От гърдите му се изтръгна неволна въздишка на облекчение. Не беше Валтер! По земята се търкаляше това, което доскоро бе представлявало дръзкия, самонадеян Джордж Макдоналд. А наоколо дирите безспорно бяха на Симба.

Опитният следотърсач ги познаваше отлично, можеше да ги различи от стотиците отпечатъци на хиени и чакали, които ги бяха тъпкали след това. Значи — тя! Без съмнение!

Потресен от грозната находка, той се отправи към къщата, която го посрещна отчуждено, дори враждебно със залостените си прозорци. Бутна вратата, но тя не се поддаде. Надзърна през ключалката. Ключът стоеше отвътре. Кирагангано отстъпи в недоумение. Приятелят му нямаше обичай да се заключва.

— Валтер! — извика масаят и се послуша.

До ухото му достигна ясно, несдържано ридание.

— Кой е? — заудря той с юмруци. — Отвори!

След малко вратата се откряна и отгоре му се хвърли да го прегръща, облян в сълзи и разтреперан, Марсел Соваж.

— Какво е станало тук, бвана? — запита Кирагангано.

Опрян на рамото му, кинооператорът продължаваше да се дави в плач:

— Да знаеш... Какво съм преживял! Цяла нощ — ръмженето на лъвицата... Хрускането на костите... Воя на хиените... И чакалите.

Изведнъж той се сети. Трепна и го издърпа вътре, после превъртя уплашен ключа.

— Ще дойде! Тя пак ще дойде!

Тръшна се върху стола и отново се разрида:

— Тя дращеше по вратата, дърпаше железата на прозорците, опитваше да изкърти покрива. Щях да полудея...

Марсел млъкна. После стисна ръката му с парещи пръсти.

— Пък може вече да съм луд. Преди малко, преди да дойдеш ти, видях нещо... Нещо, което не може да бъде... Една маймуна подкара лендровера на господаря ти... Чуваш ли, маймуна да кара автомобил!

Кирагангано го слушаше мълчаливо и недружелюбно. Та това беше същият негодник, който опита да убие Валтер. Забравил ли беше това? Наистина беше преживял много. Косата му, довчера черна и блестяща, за едно денонощие беше побеляла. Сякаш не беше той. Състарен, отпаднал, смазан...

— Къде е Валтер? — прекъсна хленча му масаят.

— Вал... Валтер! — заекна Марсел. — Той... Той...

Какво целеше той проклет чернокож? Дали беше дошъл и той да му откъщава? Неволно опипа пистолета си. Ако тая черна муцуна се досещаше нещо, щеше да я надупчи начаса.

Без да подозира заплахата, която бе предизвикал с невинния си въпрос, Кирагангано продължи да разсъждава на глас:

— Ами ако Симба е убила и Валтер?

Марсел се хвана като удавник за това спасително подсещане.

— Така е! Лъвицата е убила него, после Мак...

— И после Кау! — допълни масаят.

— И Кау? — Марсел прежълтя още повече. — Значи след това идва моят ред!

— Идва редът на тоя, който й попадне!

Ала французинът не спираше да мърмори с тръпнещи устни:
— Знам, моят ред е! Знам...

Масаят запали лампата, защото нощта вече беше настанала.

— Чувам я! — изкрещя операторът. — Диша! Пред вратата!

Кирагангано скочи.

— Не отваряй! — увисна на ръката му Марсел. — Ще влезе!

Масаят не мислеше да отваря. Само прилепи ухо до дъската.

Ослуша се. Нищо. Никакъв звук.

— Сега да спим! — рече той. — Утре ще решим какво да правим.

— А какво ще правим? — запита Марсел.

— Бвана Марсел ще си ходи. А Кирагангано ще убие Симба.

— Убий я! — изхриптя в злобна надежда французинът.

— Ако беше жив, Валтер сам щеше да го стори.

Той влезе в стаята, откъдето се върна с копието и щита си.

— Да са готови! За утре!

Марсел го изгледа с облещени очи.

— Ще я убиеш — с тояга! Без пушка?

— Страхливците си служат с пушка и стрели — изпъчи гърди чернокожият. — А масаите са истински мъже. Те нямат нужда от пушки. Те имат едно, най-важното — храбро сърце!

— Но те се бият в дружина, не единично.

— Когато няма другари, моранът се хвърля и сам срещу врага — човек или лъв. Сам ще се бие и Кирагангано. Ако Симба не е зъл дух... Ако е дух, и с копие, и с пушка — все няма да умре... А от истински лъвовете Кирагангано не се бои...

Ненадейно суровият му глас омекна:

— Кирагангано знае, че ще умре. И тъй, и тъй! Той беше вече умрял, когато го намери Валтер. Животът на Кирагангано принадлежи на Валтер. Щом е загинал приятелят му, няма защо да живее и Кирагангано. Той само ще отмъсти. Ще направи това, което щеше да направи и Валтер. А когато моран се бие с лъв — или ще умре само моранът, или след него върху трупа му ще умре и лъвът. Ще умре в бой с лъв, както баща му, както дядо му, както працядо му. Но ще умре меломбуку, храбрец, убиец на лъвовете!

После, съжалил за дългата си изповед пред един страхлив браконьер, Кирагангано се прибра в стаята си. Заспа тъй спокойно,

сякаш забравил взетото решение, което беше равно на самоубийство.

Стори му се, че е дремнал само няколко минути, когато отвори очи и видя как навън вече настъпваше с цялото си величие тропическият ден. Марсел Соваж стоеше над него, облечен, готов за път. Личеше си, че се е поуспокоил, че бе успял да се наспи, че бе позабравил ужасните си предчувствия.

— Хайде, приятелю! — рече той почти усмихнат.

Кирагангано скочи. Грабна копието, пооправи желязното му острие, после удари с юмрук по опънатата биволска кожа на щита. Нашарен с черни, жълти и сини петна, щитът е свидетелство за смелостта на притежателя си. Щитът не само предпазва воина от неприятеля, той в същото време е и пагон, и орден за храброст, и героична биография — защото върху него са изброени с пъстри шарки подвизите на боеца.

— Я ела с мен! — покани го Марсел. — Остави тая лъвица! Има бели ловци. С пушки. Те ще я унищожат.

Не искаше да го признае, но наистина не му се пътуваше сам дори в безопасност с автомобила. Дивите животни, освен побеснелите носорози, не закачат автомобилите. Кирагангано вирна глава.

— Когато масаят каже — той или убива лъва, или загива!

И тръгна към вратата.

При все че бе огледал през откrehнатия прозорец верандата и целия двор, Марсел едва се сдържа да не побегне назад и да се заключи отново в къщи. Все му се струваше, че ще види легнала на стълбите лъвицата, която е стояла там цяла нощ, за да го дочака. Нямахше никой. Пуст беше и дворът. Само джунглата извън телената ограда ехтеше с безбройните звуци на невидимите си жители. Кудкудякаха токачки. Провикваха се франколини. Изтупуркваха антилопи. Лаеха зебри. Крещяха душераздиращо маймуни. Над гората се въртеше в нескончаеми кръгове ястреб и пишеше недоволно. Като гръмотевица кънтеше бойният призив на стар хипопотам, на който от далечината отвръщаше тръбният рев на слон. А цикадите сякаш бяха полудели. Прехвърчаха ниско с равно чирикание лястовици. От гората, от ведрото небе, от блясалата в роса поляна лъхаше утринна ведрина и покой. Ще речеш, не е имало кръв, не е имало ужас. Подъл, измамен покой!

Застанал на прага с пушка в ръка, Марсел се обади:

— Я пообиколи двора, че да не се е скрила някъде!

Кирагангано го изгледа презрително. За масая няма по-голям позор от страхливостта. Но французинът му беше гост. А гостът, какъвто и да бъде, трябва да се уважава. Масаят вдигна щита с лявата ръка, взе копие в дясната и се запъти да обходи къщата.

— Няма я! — рече той, като се върна.

Чак тогава кинооператорът се осмели да прекрачи прага. Веднъж решил, той притича до колата, скочи в нея и запали мотора.

— Кирагангано! — опита той да надвика бумтежа му. — Идваш ли с мене?

В този миг видя лъвицата, която се измъкваше безшумно от опожарения обор зад гърба на масая. И се вцепени. Забрави къде се намира. Кракът му отпусна педала и машината загасна. Поиска да извика, да предупреди, а звукът заседна в гърлото му.

Добре, че Кирагангано беше опитен ловец. Не напразно бе прекарал целия си живот в саваната, с изострени сетива като диво животно. Той чу тихото отъркване на две настъпени камъчета и мигновено се обърна. Мигновено и тялото му зае бойното си положение. Коленичи зад изправения щит, който го покри изцяло, и подпря копието в земята с насочено напред острие, за да се наниже на него сам нападащият звяр.

Симба стоеше насреща му, прилепнала до земята, с горящи очи и полуотворена уста, която едва сдържаше глухия си рев. Беше по-бодра от вчера, с преминала треска, наспала се добре след ситата вечеря, с рана, престанала да кърви. Опашката ѝ удари веднъж по земята, но преди да повтори, Симба стана и изтича вдясно. Кирагангано се извъртя, за да я пресрещне отново, отправи към нея оръжието си. Ала тя не го закачи, отмина го. Искаше да избяга. А това не биваше да стане! Кой знае кога щеше да я срещне пак? Кой знае колко хора щеше да разкъса дотогава?

— Проклетата гадина! — процеди през зъби масаят и се хвърли отгоре ѝ. Стресната от гласа му, лъвицата поспря. Поспря за секунда, колкото да го стрелне с гневен надменен поглед, но и тая секунда се оказа достатъчна за ловеца да метне копието си. Симба отскочи и то засегна само рамото ѝ, само разкъса кожата.

Тогава лъвицата прие борбата. И то каква борба! Масаят, останал само с щита, опита да се прикрие зад него, забравил силата на врага

си. С лявата лапа Симба отметна тежкия щит, а с дясната го удари в гърдите, раздра ги в четири кървави бразди. След това, без да го погледне, се втурна към автомобила. Досега ням свидетел на битката, при нейния вид Марсел изведнъж се опомни. Трескаво превъртя ключа, натисна амбреажа, даде газ. Колата отскочи напред като тласната от невидима сила, задруса се по неравностите на земята и излетя през отворената порта.

Симба се втурна подире ѝ с големи, уверени скокове, но като видя, че изчезна зад завоя, рязко свърна встрани и се гмурна в зеленината на джунглата. Съкратила пътя си, тя изскочи пред автомобила след двеста метра. Марсел я съзря. Наистина кракът му трепна и натисна повече педала за газ, но това сега не беше вчерашният ужас, който сковаваше цялото му тяло, от който дъхът му спираше в гърлото, а сърцето сякаш запълваше целия му гръден кош. Марсел знаеше. Запомнил беше думите на Мак. „Човек в автомобил и човек извън автомобила — това са две различни неща за лъва. Едното става за ядене, другото е вещь без значение.“ Сега беше убеден, че е недосегаем. Никой лъв не напада кола в движение. Добил смелост от тази увереност, той намали ход. Иначе в бързината рискуваше да счупи някоя ос. В същото време пък не знаеше как ще постъпи лъвицата, ако застигнаше повреден автомобил. Мак беше забравил да му каже това. А Марсел нямаше желание да го проверява.

Симба потича с него десетина скока, без да го погледне, привела глава към земята, сякаш на игра, сякаш изпитваше удоволствие само от надбягването.

Това омразно съседство и тази настойчивост отново смутиха кинооператора. А знаеше. В резерватите лъвовете често се надбягват с колите. Нерядко, когато автомобилът спре, лягат в сянката му. И все пак имаше нещо различно. Дали беше дивата упоритост на преследвачката му, дали — особеният израз на лицето ѝ, какъвто не беше виждал в никоя друга лъвица — някаква злоба, спотаена заплаха. Или само тъй му се струваше, преувеличено от възбуденото му съзнание, изтласкано от потиснатите угризения за всичко сторено досега: и за далечното минало, и за онова, което бе станало преди два дни. Той неволно засили хода. Безшумна като сянка, Симба пак го догони. Не като сянка — като привидение. Изравни се. Продължи да тича с него. Е, добре! Нека си тича! Човекът в автомобила е

недосегаем, все едно принадлежност към машината! И все пак Марсел не устоя на тая близост — колкото една протегната ръка, — от която близост по тялото му полазваха ледени тръпки. Внезапно го стресна грозно досещане. Той едва не спря колата. Та нали замисляха да запалят къщата, та да не остане никаква улика...

Страхът отново го стисна за гърдите, раздвижи волята му за действие. Винаги страхът го бе тласкал към действие, винаги той. Така и сега. Трябваше да се върне, да плисне бидон бензин, да поднесе запалката, да заличи всяка следа — дори ако трябва да смаже главата на ранения негър.

Не успя да свърши това, което му хрумна. Докато той се двоумеше, колата достигна полянката, където Мак беше застрелял германеца. Отново всичко изникна пред очите му — като повторно завъртян филм. Ето Мак стои под този храст, Марсел и Кау — в автомобила, а Валтер — хей там! После...

Изведнъж, сякаш взела решение след дълго колебание, Симба се подхвърли зад него в колата. Той дори не я видя. Само усети как се друсна каросерията под тежестта ѝ.

Това не можеше да бъде! Мак беше казал: „Лъв не закача автомобил в движение.“ Или пък — това не беше лъв, а зъл дух — както бръщолевеше негърът. Не! Няма зли духове! Тогава? Значи, сънува! Някакъв друг кошмар, продължение на снощния кошмар, на вчерашния, на онзиденшния, на целия му кошмарен живот, отровен от страха... И ако напрегнеш воля, щеше да се разбуди, както се бе събуждал от всеки трескав сън, щеше да се събуди преди войната, преди да попадне в лагера, преди да каже на лагерния комендант: „Да“!... Когато още беше човек...

Какво ли ставаше зад гърба му? Защо се бавеше убийцата? Той се обърна, но не свари да извика, защото видя над главата си простряната ноктеста лапа. Зърна за миг златистите ириси, които горяха със сатанински блясък... Марсел престана да мисли и да усеща. Лапата се стовари върху черепа му само един път...

Изгубила управление, колата се отби от коловоза и се блъсна в буфера от увивни растения, които умъртвиха удара. Симба извлече жертвата си от колата и я намъкна по инстинкт на скрито, сред шубрака.

Вече се тъкмеше да забие зъби в топлото тяло, когато чу на десетина крачки от себе си алчното скимтене на Куцата хиена, дошла за своя дял. Друг път тя би се задоволила да изръмжи или най-много да замахне с лапа. Сега душата ѝ беше задавена с мъка, с гняв, с несдържана омраза към всичко живо. А из тоя врящ котел от злоба бе изплувал споменът за едно пухкаво телце, най-обичното същество в света, отвлечено от същата воняща паст.

Симба изостави плячката си и връхлетя отгоре ѝ. В първия момент Куцата по обичая си само отскочи настрана с боязливо изскимтяване. Защото знаеше, че един лъв няма да си губи времето с някаква си хиена. Сега обаче беше друго. Тя го разбра тутакси, затова хукна с все сила да се спасява, преследвана до опашката от настървената лъвица. Ето, изскочиха от гората, спуснаха се през степта. Хиената съгледа стадото зебри, когато вече беше попаднала сред него. Чудните им шарки, които премрежват погледа на враговете, я бяха измамили. Тя опита да се отклони — за жалост твърде късно. Като жива лавина от ярост и копита зебрите налетяха отгоре ѝ. Обикновено жребците посрещат врага. Днес, сякаш по някаква прокоба, Куцата се озова между двете майки, които бе осиротила — между Симба и Бялата зебра. Спасявайки се от зъбите на едната, тя налетя в копитата на другата. Още първият ритник я зашемети. После отгоре и се нахвърли Александър Велики с жребците, които я заръфаха със зъби, заритаха я яростно, докато я превърнаха в кървава пихтия.

А Симба, едва сварила да се отърве от побеснялото, жадно за смърт и разплата, множество, бавно се примъкваше към гората, към оставената плячка...

Още с идването си в съзнание Валтер бе изпратил един служител от болницата с мотоциклет да извести на Кирагангано, че е жив, и да провери как се чувствуват питомците на Ноевия ковчег. Тъй бяха намерени трупове на двамата браконiera и падналият в безсъзнание масай.

Оттогава бяха изминали няколко дни. Раната на Валтер нарастваше бързо. Вече не го съдържаше в леглото, а цял ден се разхождаше из болничната градина, придружен от хер Густав. Огорчено, че не го допускат в помещенията, шимпанзето едва дочакваше излизането на божеството си, за да се хвърли шумно в прегръдките му и да му се оплаче от самотата си, а в същото време да претършува джобовете му за цигари.

Понякога, когато медицинската сестра позволише, Валтер седнаше до леглото на масая, който все още се мяташе в треската, като бълнуваше безсмислици. Но тези неразбираеми звуци, тези объркани подмятания се подреждаха в съзнанието на ловеца, наслаяваха се, свързваха се помежду си, за да родят някакво грозно досещане, което сърцето му отхвърляше тутакси и без колебание.

— Симба! — мълвеше с напукани устни масаят. — Махни се!

Затова Валтер очакваше оздравяването му с още по-голямо нетърпение — с радостна надежда, че ще оживее, ще оздравее и двамата отново ще тръгнат из саваната, а в същото време с някаква спотаена тръпка на страх, че ужасното подозрение ще се потвърди.

Когато най-сетне раненият размърда устни да изрази радостта си при вида на възкръсналия приятел, Валтер го запита нетърпеливо.

— Кой?

— Симба! — прошепна Кирагангано и затвори клепачи.

След десетина минути, през които Валтер стоеше отчаян и хапеше устни, масаят промълви:

— Симба уби бвана Мак... Уби Кау... Удари Кирагангано...

— Сигурен ли си напълно? — запита ловецът, като все му се искаше да намери оправдание за любимката си.

— Когато Кирагангано каже Симба, значи — Симба!... Кирагангано излезе прав... Лъвът си остава лъв... Няма дружба между лъв и човек... Кирагангано предупреждаваше: „Не е на добро!“ И ето...

Сестрата кимна с глава и посетителят послушно напусна стаята, за да не вълнува повече ранения. Седна на двора и запуши нервно, с потрепваща ръка, със стегнато в мъчителна тревога сърце. Людоедка! Симба людоедка! А какво изисква в такъв случай дългът му? Как постъпи той с Безгривия, как щеше да постъпи с всяка друга стръвница, която се яви в района му? Не беше само жал за любимото същество. И още нещо. И мъка за това, че отново трябваше да загуби вярата си в доброто. Защото вярата в доброто не значи само вяра в човека, а освен него — в цялата природа, и в животните дори. Ясно, доброто е измислица на слабите, за да оправдаят слабостта си. Силните, като Симба, са добри, додето са слаби. Когато открият силата си, забравят добротата.

А тъй болеше! Обичаше я като свое дете. Това е все едно детето ти да стане убиец, а ти да бъдеш негов съдник. Тежко му беше да приеме истината, да се примири с мисълта, че погледът върху света на един неук туземец е по-верен. Беше разбит. Телесните страдания, колкото и жестоки, се понасят от здравия човек по-леко. Тежи тъкмо това — убеждението, че всичко, в което си вярвал, е рухнало. Боли, като жива рана. Да ти отнемат вярата — все едно да ти изтръгнат сърцето.

Той умишлено отблъскваше натрапчивия въпрос, който неотстъпно се въртеше в съзнанието му, за да го смути, да го разколебае във взетото решение. Защо всъщност Симба бе погубила само тези, които опитаха да го убият из засада? Случайно ли беше това? Просто съвпадение ли... Но не! Не биваше да се поддава на такива изкушения! Говореше не разумът, а сърцето му, търсеше доводи да го отклони, да го омилостиви, диреше въображаемо оправдание за кръвожадността на събудената хищница, идеализираше я, откриваше в нея едва ли не човешки подтици за справедливост, превръщаше я от обикновена човекоядка в благородна отмъстителка. Разбира се, че ще нападне тях. Защото те са се намирили наблизко. Рани и Кирагангано,

все защото се бе случил на пътя ѝ, въпреки че Кирагангано беше приятел на Валтер. Значи, не правеше разлика...

Преди час директорът на резервата го бе запитал дали ще бъде в състояние да изпълни дълга си. Той беше разбран човек. Когато усети колебанието в гласа му, бе предложил да прати други ловци. Валтер бе отказал. Това подбиваше достойнството му, това го обиждаше. И друго. Не само от честолубие. Ловът на людоед, и то обучен от човека людоед, не е забавление. И най-добрият стрелец рискува. Защо трябва друг да рискува заради него? Вината беше само негова. Той бе отгледал Симба, той я бе възпитал, той я бе приучил да не се бои от хората и сега с неговите знания тя убиваше хора. Единствен той беше длъжен да изкупи вината си. Въпреки чувствата, въпреки слабостта си...

Навъсен, пребледнял от страшното напрежение, Валтер потупа по рамото хер Густав, който смучеше мълчаливо цигарата си.

— Хайде! Няма какво да му мислим! Докато ние тук умуваме, тя може да отпрати на онзи свят и друг човек...

Шимпанзето се надигна, смутено и то, заразено от неговата тревожна мъка, заклатушка се подире му върху кривите си нозе. Без да се обади никому, на своя глава, Валтер напусна болницата, качи се в колата и остави хер Густав да шофира, за да не се изморява той самият. Времето на колебанията беше минало. Когато вземеше решение, ловецът трябваше да го изпълни на каквато и да е цена. А решението вече беше взето. Колкото и да го болеше. Той знаеше, че не всички лъвове, които са опитали човешко месо, стават човекоядци. Но нямаше право да рискува. Никой не е в състояние да предскаже бъдещите им постъпки. А случаят със Симба беше ясен — тя нямаше защо тепърва да става стръвница. Беше убила не един човек, а — трима. Какво повече очакваше от нея?

Предстоеше му едно — бързо да открие следите ѝ, за да я унищожи, преди тя да е огладняла отново. Известни му бяха повечето от леговищата ѝ. Той щеше да ги обиколи, а ако не му се удадеше да я намери там, щеше да я издебне на водопоя, където обикновено се нагласяваше в засада. Каквото и да се случеше, тая вечер лъвицата трябваше да бъде премахната! Нямаше време, нямаше право да чака! Длъжен беше да действа бързо — макар и сам, без следотърсач, без оръженосец!

Случаят сам му помогна да намери дирите ѝ, преди да ги е потърсил. Насочи го към тях орлякът лешояди, който се виеше над горската крайнина. Отдалеч, в своето зелено буйство, тя наподобяваше фантастичен водопад от изумрудени струи, които се плискаха от върховете на гигантските дървета в неравни прагове надолу, за да се разляят неусетно в тихото спокойствие на саваната.

Валтер посочи с ръка и хер Густав сви нататък. Когато слезе от колата и навлезе в гъстака, ловецът видя скрития труп на един воден козел, около който личаха ясните следи на лъвица. Козелът още не се бе вмирисал, значи е бил домъкнат тук не по-рано от изтеклата нощ. С голяма увереност можеше да се очаква, че хищницата ще дойде и тая вечер да довърши пиршеството си. Във влажната почва личаха ясно отпечатъците на трите ѝ здрави лапи. Четвъртата бе оставяла бледи, незабележими следи. Това показваше, че куца. А според описанията на очевидци тъкмо тая лапа беше ранена. Нямаше съмнение, че тук се бе подвизавала Симба. Все едно, че се беше подписала.

След като огледа околността, ловецът избра едно разклонено дърво, на което щеше да устрои засадата си. Отчесна няколко клона, които щяха да му пречат на прицела, и се върна в колата.

В къщи, след като подреди разхвърлената покъщнина, той се нахрани и полегна да се поободри, да набере сила за предстоящия тежък двубой. Ала сънят не идваше. Всяко тъгълче, всяка вещь му напомняше за Симба, за радостните им игри, за вярността и за привързаността ѝ... Някогашната привързаност...

Най-сетне, едва дочакал здрачаването, той взе пушката и електрическото си фенерче, след което с тежка въздишка се запъти към засадата, а на хер Густав нареди да не идва с него. Безпокоеше се, че шимпанзето би могло да го издаде с някоя необмислена постъпка.

Примамката стоеше непокътната. Наоколо не личаха никакви нови следи. Валтер се покатери на дървото, начупи вейки, подложи ги да не му убива и подпря пушката в един клон, насочена, готова всеки мит за стрелба.

Ведно с мрака изскочиха москитите. Подушиха го начаса и запищяха около главата му с тънките си сирени, които примамваха все нови и нови кръвопийци. Накрай Валтер престана да си удря шамари. Остави ги да смучат, колкото щат. За него те бяха най-кръвожадните зверове в Африка. С всеки хищник можеше да се пребори, само не и с

тях. Смяташе, че те са изпили хиляди тонове човешка кръв, че са уморили с малария и жълта треска повече хора от всички други хищници, взети заедно. От тях сега имаше поне тая полза, че не му позволяваха да заспи — тъй изморен, както беше, с натезали за сън клепачи. То беше все едно да спиш в чувал с игли, на възглавница от коприва, върху гнездо от оси.

Тъмнината се уплътняваше всяка минута, запълваше със заплашителната си непрогледност гъстите шубраци, омотаваше с някаква черна вълна шумнатите корони, полазваше нагоре, като заливаше дънерите на дърветата. Дневните шумове на гората преливаха във вечерната врява, от която ушите почваха да бучат. За кой ли път Валтер се запитваше как можеха да вдигат такава глъчка тъкмо най-дребните обитатели на джунглата: цикади и дървесни жабки, сови, козодои, плодоядни прилепи, мишки, плъхове. А лемуриите, които се придвижваха безшумно по клоните, сякаш привидения на джуджета, пицяха като бебета. От танца на светещите бръмбари очите му се премрежваха, завиваше му се свят, сякаш беше попаднал сред кратера на изригващ вулкан. Светулки във въздуха, светулки в тревата, светулки по листата. От тях не можеше да различи искрящите очи на преминаващите под него животни.

Напрежението му нарастваше. В паметта му се бореха, извлечени от възбудата, безброй спомени за Симба, едни от други по-ясни, сякаш станали вчера. Той виждаше мощното ѝ гъвкаво тяло, плавните и движения — сякаш въплътена грация, виждаше умните ѝ предани очи, които го облъхваха със златистата си грейка.

Дали щеше да намери сили, та да натисне спусъка, да прати смъртоносното късче олово в сърцето ѝ, в това сърце, което доскоро преливаше от нежност и вярност, а сега се задавяше от стръв и човеконенавистничество? Щеше ли да успее... Нямаше ли да се откаже в последния момент...

Нейде проехтя гръмотевично лъвско изръмжаване. Цялата гора се стаи. Както всичко живо околоръст Валтер усети неприятна тръпка по гърба си. Той имаше пушка, сигурно скорострелно оръжие, имаше фенер, беше отличен стрелец — и все пак... Трудно се запазва самообладание пред величествения звяр, който и днес, както преди хиляди години все по същия начин е оповестявал царственото си присъствие.

Вече трябваше да се появи!

Валтер провери дали е на място фенерчето, улови здраво приклада, опря пръст в мекия спусък. А колко трудно се чакаше тъй, в това неудобно положение върху клона, облепен с хиляди жилещи насекоми, на които трябваше да устои, без да трепне. Усети, че го заболява гърбът, а краката му изтръпват.

Е, хайде! Нека се покаже вече! Да стане каквото ще става! Да сложи най-сетне край на всичко: на съжалението, на безпокойството, на москитите...

Но не! Нищо не нарушаваше нощната тишина. Никаква сянка не се мярваше край примамката...

Изведнъж му се счу нещо. Какво беше то — настъпена съчка или паднал лист? Той затаи дъх, взря се до болка в мрака. Нищо. Само мигащите по листата светулки, само писъкът на комарите, само подновеният хор на цикадите и последните сънливи изкваквания на жабите. А това? Какви бяха двете светли точки, които се отместваха бавно вляво, едновременно, като че ли привързани една за друга? Валтер разбра начаса, че това бяха две свирепи зеници, пламнали в злоба като зелени въглени. Откога ли го следяха оттам, от закритието си, и го изучаваха? Той надигна цевта, насочи я точно между тях. Ала преди да щракне фенерчето и да натисне спусъка, светулките се люшнаха встрани, чу се отъркване на едро тяло в листата — и изчезнаха.

Още два часа издържа ловецът в засадата си, заслушан във всеки нов звук, загледан във всяка нова искрица. Напразно. Лъвицата не се върна. Той би се учудил, ако се върнеше. Дори изпита неволна гордост. Симба беше умен звяр. Такъв звяр не би сторил подобна глупост — заради недоядена мърша да се изправи пред дулото, когато саваната гъмжи от плячка.

Изглежда, тая вечер го очакваше неуспех. Ще не ще, трябваше да се прибира. Защото ръцете и лицето го смъдяха, като че ли се бе облял с вряла вода, гърбът го болеше като пречупен, а краката му висеха изтръпнали като парализирани.

Ловецът праметна пушката през рамо и се спусна от дървото. Но тъкмо когато стъпваше на земята, повече по усет, отколкото по слух, разбра, че зад гърба му има някой. В съзнанието му проблесна

насмешливо самообвинение: „Толкова ли недосетлива я смяташ? Та тя е чакала да направиш тъкмо тая глупост!“

Нямаше време за повече. При лова Валтер решаваше бързо. Когато не участвуваше разсъдъкът му, когато не го забавяше с излишните си мъдрувания, усетът, ловният инстинкт вземаше решенията си мигновено. С привичен замах той свали пушката. Не свари да светне фенерчето, не свари да се прицели. Гръмна напосоки, само по слух.

По бързината, с която лъвицата избяга, разбра, че не бе улучил. Но дали я бе уплашил, дали я бе прогонил? Людоедите са страхливци, обикновено нападат обезоръжени хора. Дали и по нрав доблестната Симба бе заприличала на людоед?

В адската какафония на разбудената от гърмежа гора той стоеше на земята, опрял гръб в някакъв дънер, колкото да защити поне тила си, и се мъчеше да проникне с поглед в притисналия го мрак, да долови прокрадващите се стъпки на хищницата, да се предпази от внезапно нападение.

Глъчката скоро утихна. Проумели, че стрелбата не ги засяга, маймуните заспаха отново, закъткаха приспивно птиците, а тревопасните избързаха да се махнат по-далеч от ловеца. Но колкото и кратка да беше тая суматоха, лъвицата бе успяла да се възползува от нея, за да се върне безшумно назад и да заеме удобна позиция за наблюдение и атака. Валтер я усети с непонятното чувство на ловеца и на дивото животно, без да я е чул и без да я е видял. Нямаше представа къде може да бъде, отпред или отзад, отляво или отдясно, но знаеше, уверен беше, че се намираше до него, на не повече от петнадесет крачки, усещаше като ледена опипваща ръка погледа ѝ, който не го изпускаше, сякаш беше залепнал за него.

Внезапна мисъл прекоси съзнанието му, сякаш го ослепи мълния. Та всъщност сега не той беше ловецът. Както с Безгривия, той беше дивечът. От решителен съдник се бе превърнал в смутена жертва. Едва сега си даде сметка, че тръпките, които разтърсваха снагата му, не бяха само от жал за любимото животно, че имаше нещо друго — че имаше и страх за самия себе си, за собствения си живот. Макар и срамно, то беше истина. Валтер имаше способността да вижда недостатъците си, своеобразна смелост да признава малодушието си. Безброй решения се сборичкаха в ума му. Кое да избере? Все още можеше да се покатери

обратно на дървото (ако тя му позволише това), можеше да отстъпи назад и да влезе в саваната, където на открито има повече изгледи за успех (ако пак тя го пусне да се измъкне от капана, в който сам се бе наврял), можеше да хвърли камък, та тя да се издаде с ръмженето си (ако наистина се издаде, след като той самият я бе приучвал как да се спотайва като пантера). Валтер стоеше все тъй вцепенен, с пръст на спусъка и мислеше, мислеше. И страх, и съжаление, и мъка — надигаха се, задавяха го, превръщаха го в безволна плячка, сякаш не беше ловец от рождение, сякаш не държеше последен модел оръжие! Симба, Симба! Допускал ли бе Валтер, че тъкмо той ще се бие с нея — той, който я бе спасил от хиената след пожара, който я бе хранил с биберона, който я бе приспивал в леглото си? Допускал ли бе, че ще дойде ден, когато безобидната им игра на криеница ще се превърне в криеница на живот и смърт, че опитността и хитростите, на които я бе привиквал, ще бъдат насочени против него? Прав беше Кирагангано. Не беше на хубаво. Много дръзко предизвика Валтер законите на природата, много самонадеяно опита да измени създадените през хилядолетията взаимоотношения между хищници и жертви. А всяка плиткоумна дързост се плаща. В природата се плаща с кръв и живот. Внезапно той усети, че тя е насреща му. Неговата Симба не можеше да нападне подло, откъм гърба. Не я видя, не я чу. Усети я. А може би лекото ѝ отъркване в листата — толкова слабо, че не можа да насочи към себе си съзнателното му внимание — бе проникнало до тайнствените глъбини на подсъзнанието. Валтер щракна копчето на фенера. Сякаш с трясък блесналият сноп разкърти тъмнината, провъртя в нейната непрогледност плитка грейнала пещера. И измъкна от дебрите ѝ готовата за скок лъвица, прилепнала до земята, с присвити лапи, опъната опашка и вторачени свирепи зеници.

Сега беше моментът да стреля! Смутен от внезапната светлина, звярът се вцепенява за миг. Изпуснеш ли тоя миг, може да изпуснеш всичко. Защото врагът, опомнил се бързо, ще скочи право към светлината, защото знае, че там е заплахата, защото предусеща, че само бързината може да го спаси.

Валтер не натисна спусъка. Тялото му се бе сковало неподвижно и безволно. Как тъй ще я убие, как тъй ще отправи куршума в тая царствена глава, как тъй ще прекъсне живота в това великолепно тяло, изваяно от котешка гъвкавост и стоманена мощ? Как тъй ще изпрати в

небитието това чудесно създание, което толкова обичаше и което толкова го обичаше?

Защо пък да не допусне и това — нека скептиците се подсмиват високомерно, — защо да не го допусне? Какво знаем ние впрочем за душата на животните? Та Симба беше като човек. Само дете не умееше да говори. Защо да не приеме, че тя бе убила тримата мерзавци именно затова да отмъсти за подлото им покушение? Нали тя беше единствената свидетелка? Отде можеше да допусне горката, че приятелят ѝ е останал жив, след като беше хвърлен в реката? Отде можеше да подозира, че има болница, където да го подири? Как би постъпил той самият, ако се поставеше на нейно място, ако познаеше убийците?

Неволно устните му пошепнаха сами:

— Симба!

В тоя миг стана нещо, което никога нямаше да забрави. Готовата за скок лъвица трепна, сякаш я бе шибнал куршум. Очите ѝ се окръглиха. Тя се изправи, закова се на място с изпънато тяло, в непреодолим устрем напред, нервна тръпка разтърси златната ѝ козина. В ирисите ѝ, кръвясали от злобна настървеност, блесна удивление, смайване, някаква неприсъща за лъвската природа, безпомощна потреса.

— Симба! — повтори той. — Хубавицата ми!

Вече беше късно за всичко. Вече и да би поискал, не би могъл да стреля. Бе изпуснал момента. Като изхвърлена на пружини, лъвицата излетя напред.

Не сглупих ли? — помисли си Валтер, като падаше на земята, затиснат от стоварилото се отгоре му мощно тяло.

Повече не му остана време. Защото Симба започна да го търкаля по земята, да го подмята с лапи, да завира в него главата си тъй, че той усещаше как всеки миг ребрата му могат да се натрошат под тая неудържима лъвска ласка.

Симба се галеше в него, мъркаше като котка и посягаше да го близне, забравила, че нейният грапав език в такава невъздържаност ще обели кожата му. За да се предпази, той се извиваше, дърпаше се от нежността ѝ, молеше се, задъхан от радостна изненада:

— Симба, недей! По-кратко! Чуваш ли, Симба?

Най-сетне тя се поуспокои, все по-рядко и по-рядко се поддаваше на буйните си пристъпи, търкаляше се по гръб до него, гушеше в него муцуна, разправяше му нещо. Какво ли? Дали му се оплакваше от цялата изживяна до днес мъка, от грозната си самота, от всичко, що бе изтърпяла след неговото убийство? Или пък му се оправдаваше глезено за това, че не го бе познала, а цяла нощ бе го дебнала като враг и ако той не ѝ се бе обадил навреме, можеше да сгреша... И тогава... Тя беше котка, а котките имат слабо обоняние. Ако беше куче или чакал, или хиена, щеше да го познае по миризмата отдалеч. Зрението ѝ беше остро, но в тоя мрак, скрит в храстите, не бе го разгледала. Добре, че се обади, та позна гласа му... Добре, че се обади...

Може би ходът на нейната мисъл не протичаше по този ред, в тая последователност, може би дори тя нищо не мислеше, а само даваше изблик на обзелото я чувство, замаяна от щастие, ала Валтер за себе си беше уверен, че тя искаше да му разкаже именно това...

Той прегърна мощната и глава, хвана я за бакенбардите и я раздруса.

— Симба! Симба!

Премряла от блаженство, може би забравила в намереното си щастие всичкия ужас, който бе преживяла до днес, Симба притихна в прегръдката му, като само опипа с твърдите си устни ръката му и налапа палеца му тъй доверчиво и тъй предано, както първата нощ, когато се бе сгушила в леглото му, уплашена от стържещия рев на леопарда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.